ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 84ΟΝ

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΥΛΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

«Ἑορτάζομεν σήμερον τὴν ἐπέτειον τοῦ ἐνδόξου πολέμου τῆς Ἀλβανίας καὶ ἡ σκέψις ὅλων μας εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἡρωϊκὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν κατὰ τὸν λαμπρὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα.

Ἡ Θεία Πρόνοια ἠθέλησε νὰ συμπέσουν καὶ αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἡ Ἑλλάς, προσφεύγουσα πάλιν εἰς τὸν Ο.Η.Ε. εἰσέρχεται εἰς κρίσιμον φάσιν τῆς προσπαθείας της διὰ νὰ ἀποκτήσουν οἱ ἀδελφοί μας Κύπριοι τὴν ἐλευθερίαν των. Εἶναι ἐκπληκτικὴ ἡ ὁμοιότης τῶν δύο αὐτῶν ἀγώνων, παρ' ὅλον ὅτι ὁ σημερινὸς ἐπιτελεῖται δι' εἰρηνικῶν μέσων.

Εἰς τὴν Ἀλβανίαν οἱ τότε ἀντίπαλοί μας εἶχαν ὑπάρξει φίλοι μας, σήμερον δὲ τόσον οἱ Ἰταλοὶ ὅσον καὶ οἱ Γερμανοὶ εἶναι καὶ πάλιν στενῶς καὶ εἰλικρινῶς συνδεδεμένοι μεθ' ἡμῶν. Εἰς τὸν ἀγῶνα μας διὰ τὴν αὐτοκυβέρνησιν καὶ τὴν αὐτοδιάθεσιν τῶν Κυπρίων οἱ ἀντίπαλοί μας ὑπῆρξαν ἐκ παραδόσεως στενοὶ φίλοι μας καὶ παρὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ ἀγῶνος, παρὰ τὴν ἄκαμπτον ἀπόφασίν μας διὰ τὴν νίκην, πιστεύω πάντοτε εἰς τὴν φιλίαν τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ἑκάστοτε πολιτικῆς τῶν Κυβερνήσεών του.

Ὁ πόλεμος τῆς Ἀλβανίας ὑπῆρξεν ἀγὼν Ἰδεῶν καὶ δι' αὐτὸ ἐνικήσαμεν. Ὁ σημερινὸς ἀγών μας εἶναι καὶ πάλιν σύγκρουσις Ἰδεῶν. Τότε ἐπολεμήσαμεν τὴν ἄνευ προσχημάτων καταπάτησιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Τώρα ἀντιμετωπίζομεν τὴν ὑπὸ διάφορα προσχήματα καταπάτησιν τῶν ἰδίων ἰδεωδῶν.

Ὁ πόλεμος τῆς Ἀλβανίας, λόγῳ τῶν τότε διεθνῶν συνθηκῶν, λόγῳ τοῦ ἰδεολογικοῦ περιεχομένου του καὶ συνεπείᾳ τῆς νίκης μας, ὑπῆρξε δημιουργικὸς καὶ εὐεργετικὸς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Διὰ τοὺς ἰδίους λόγους καὶ ὁ σημερινὸς ἀγών μας εἶναι δημιουργικὸς καὶ εὐεργετικός. Ἐὰν κατορθώσωμεν νὰ πείσωμεν τὸν δυτικὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναποσπάστως ἀνήκομεν, ὅτι οὐδεμία σκοπιμότης δικαιολογεῖται, οὐδὲ εἶναι ἐφικτή, ἐὰν δὲν βασίζεται ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἰδεολογίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ δυτικοῦ κόσμου, τότε θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν προσφέρει μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ὅμως εἰς τὴν σκληρὰν καὶ εὐγενῆ αὐτὴν προσπάθειαν πρέπει ἡ Ἑλλὰς νὰ εἶναι ἡνωμένη ὡς μία ψυχή. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἔχουν διαφορὰς εἰς ὡρισμένα ἐσωτερικὰ ζητήματα, ἐπιδιώκουν εἰς τὴν Κυπριακὴν ὑπόθεσιν τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς καὶ δονοῦνται ἀπὸ τὸν ἴδιον παλμόν.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀποτελεῖται ἀπὸ μακρὰν σειρὰν ἀκριτικῶν ἀγώνων προασπίσεως τῆς Δύσεως καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος

καὶ τῆς Σαλαμῖνος, μέσῳ τοῦ Βυζαντίου, μέχρι τῆς 'Αλβανίας καὶ τῆς Κορέας, τὸ φαινόμενον ἐπαναλαμβάνεται μὲ θαυμαστὴν ζωτικότητα καὶ ἀντοχν ἑνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐτοποθέτησε τὴν 'Ιδέαν ὑπεράνω τῆς Ὕλης.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἐπληρώθησαν μὲ τεραστίας θυσίας καὶ ἀπείρους ἡρωϊκοὺς νεκρούς, γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, βραβευθέντας καὶ μή, ὅλους ἴσους καὶ ἐνδόξους, ὅλους ζωντανοὺς μέσα εἰς τὰς καρδίας μας.

Οἱ νεκροί μας ἔπεσαν διὰ τὴν δημιουργίαν ἑνὸς καλυτέρου, ἐλευθέρου καὶ εἰρηνικοῦ κόσμου. Ἂς ἐμπνευσθῶμεν ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὸν σημερινὸν ἱερὸν ἀγῶνα μας, ἐξ ἴσου εὐγενῆ καὶ ἔχοντα τοὺς ἰδίους σκοπούς. Ἂς διατηρήσωμεν τὰς καρδίας μας ἡνωμένας καὶ ἠρέμους, χωρὶς ἐμπάθειαν, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς προσπαθείας καὶ τὴν πίστιν εἰς τὸ αἴσιον ἀποτέλεσμα. Καὶ θὰ νικήσωμεν».

ΠΑΥΛΟΣ Β.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Πρὸς τὸν 'Ελληνικὸν Λαόν,

«'Απὸ τὰς ἐπάλξεις τῶν νέων ἀγώνων του τὸ ἔθνος στρέφει μὲ κατάνυξιν τὴν σκέψιν πρὸς τοὺς ἥρωας τῶν ἀγώνων τῆς 'Αλβανίας. Εἰς τὴν πίστιν των ἀναβαπτίζει τὴν πίστιν του καὶ τὸ ἦθος του ἐξαίρει εἰς τὸ ἦθος ἐκείνων.

Τὸ ἔπος τῆς 'Αλβανίας κατεγράφη εἰς τὰς Δέλτους τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, ἀλλὰ οἱ λαοὶ τῆς γῆς φαίνεται ὡς νὰ τὸ ἐλησμόνησαν. 'Ελησμόνησαν τὰς ἀρχὰς ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων συνετελέσθη, τὰς θυσίας μὲ τὰς ὁποίας ἐπετεύχθη. Αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ συμφέροντα περιστέλλουν πολλάκις τὴν μνήμην εἰς τὰ πλησιέστερα καὶ τὰ πρόσφατα.

'Αλλὰ τῶν ἑορταστικῶν ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπανέρχονται ρυθμικῶς μέσα εἰς τὸν χρόνον, ἀποστολὴ εἶναι νὰ διαγείρουν τὴν μνήμην τῶν ἐπιλησμόνων καὶ νὰ ἐπαναφέρουν ἡγέτας καὶ λαοὺς ἐνώπιον ἐκείνων τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ θεσπίζουν ἀξίας ἱστορικὰς καὶ νὰ προσδιορίζουν τὴν πορείαν τοῦ μέλλοντος.

Τὴν 28ην 'Οκτωβρίου 1940 ἡ 'Ελλὰς ἀπεδύθη εἰς ἀποκλειστικῶς ἄνισον ἀγῶνα, μόνον καὶ μόνον διότι ἐνεπνέετο ἀπὸ τὰς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Τὰς δραματικὰς συνεπείας τῆς ἀντιστάσεώς της δὲν τὰς ἐζύγισεν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ὕλης, οὐδὲ κἂν μὲ τὴν λογικήν. 'Εξετέλεσε τὸ χρέος της ἀπέναντι τῆς τρισχιλιετοῦς ἱστορίας της καὶ ἀπέναντι τῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας ἐνσαρκώνει τὸ ὄνομά της. Ὅταν ἡ θύελλα ἐπέρασε, ἡ 'Ελλάς, βαλλομένη ἐκ τῶν ἔσω καὶ ἐκ τῶν ἔξω, ἔφθασε καὶ πάλιν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. 'Επέζησε δὲ χάρις εἰς τὴν πίστιν, τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονὴν τῶν τέκνων της. 'Αλλὰ καὶ μόλις ἐπουλώθησαν αἱ βαθεῖαι πληγαί της ἐκλήθη νὰ ἀναλάβῃ νέους ἀγῶνας. Τοὺς ἀνέλαβε διότι τοῦτο ἀπετέλει δι' αὐτὴν ἱστορικὸν χρέος, διότι διεξήγοντο ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀρχῶν διὰ τὰς ὁποίας ἀνέκαθεν ἠγωνίσθη.

Εἰς τοὺς νέους αὐτοὺς ἀγῶνας διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Κυπρίων, ἡ 'Ελλὰς

μάχεται μὲ τὴν αὐτὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἰδίαν πίστιν μὲ τὴν ὁποίαν ἐξεκίνησε καὶ τὴν 28ην 'Οκτωβρίου.

'Απὸ τὰς ἐπάλξεις τῶν σημερινῶν της ἀγώνων ἡ 'Ελλὰς ὑπερήφανος, ἡνωμένη καὶ ἰσχυρά, κλίνει τὸ γόνυ εὐλαβῶς πρὸ τῶν νεκρῶν της καὶ προσατενίζει μὲ ἀδιάσειστον ἐμπιστοσύνην τὸ μέλλον».

'Ο Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ (ΔΗΜ. ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ) κ. ΝΙΚ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

«Σήμερα θὰ μεταδοθῇ πανηγυρικὰ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς, ὁ ἑορτασμὸς τοῦ «**ΟΧΙ**» τῶν 'Ελλήνων καὶ ἡ 'Ελλὰς ὅλη, ὅπως πάντα ἀπὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, θὰ στείλῃ πρὸς ὅλους τοὺς τιμίους ἀνθρώπους τῆς γῆς, τὸ λιτὸν ἐκεῖνο μήνυμα : «ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὑπάρχουν διὰ νὰ ζοῦν καὶ νὰ πεθαίνουν ἐλεύθεροι».

Καὶ εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀφ' ἧς οἱ "Ελληνες ἔσπειραν τὸν σπόρον τῆς ἐλευθερίας, ἄνθρωποι, ἀπὸ τῶν μαύρων τῆς 'Αφρικῆς μέχρι τῶν ξανθῶν τῆς παγωμένης 'Ισλανδίας,ἔχυσαν αἷμα, ἵνα ἀσφαλίσουν εἰς ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἀπογόνους των τὸ ὑπέρτατον ἐκεῖνο ἀγαθόν. "Ομως, ἐνῷ ἡ θυσία των αὕτη ἠσκήθη ἅπαξ ἢ δίς, εἰς τὴν 'Ελλάδα εἶναι μοῖρα νὰ ἀσκῆται ἀδιαλείπτως.

Πολυκύμαντος ὑπῆρξεν ἡ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας διαδρομὴ τῆς 'Ελληνικῆς Φυλῆς.

Μὲ τὴν γραφίδα εἰς τὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ἄλλο, ἤνοιξαν τὸν πλατὺν δρόμον τοῦ πνεύματος, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας, διὰ νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐν ἡμιαγρίᾳ καταστάσει τελοῦσαν τότε.

'Η 28η 'Οκτωβρίου συμβολίζει τὸ ἀδιάλειπτον τοῦ ἀγῶνος. Τὸ «**ΟΧΙ**» τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ὑπῆρξεν ὁ πυρσὸς ποὺ ἐφώτισε τὸ σκοτάδι τῆς παγκοσμίου ἀγωνίας, ὑπῆρξε τὸ ἄστρον ποὺ ὡδήγησε τοὺς ἀναθαρρήσαντας Μεγάλους εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Πίνδου, ὅπου μέσα εἰς τὰς ὀδύνας τῆς θυσίας ἑνὸς ἔθνους, ἐγεννᾶτο ἡ Νίκη.

Καὶ δικαίως τὸ ἔθνος τοῦτο ἐβραβεύθη μὲ τὴν συγκατάνευσιν τῆς 'Ιστορίας, διὰ τὴν ἐθνικήν του συνέχειαν.

Δὲν ἔχει σημασίαν τὸ γεγονός,ὅτι ἡ 'Ελλὰς ἔναντι τῶν τόσων θυσιῶν της εἰσπράττει ὡς τροφεῖα τὴν ἀγνωμοσύνην καὶ τὴν ὑπονόμευσιν.

'Αρκεῖ τὸ ὅτι βλέπομεν γύρω μας τὴν νεολαίαν νὰ βαδίζῃ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, τὸ ὅτι ἐκεῖ κάτω εἰς ἕνα δικό μας νησὶ οἱ ἀκρῖται τοῦ Νότου ὑψώνουν τὴν γαλανόλευκον εἰς τὰ καμπαναριά, περιφρονοῦντες τὰ πολυβόλα καὶ τὰς ἀγχόνας· καὶ ὅτι ἐδῶ τέλος ζῇ ἡ φυλὴ τῶν Διγενήδων, ποὺ πάντοτε ἔλαμψε καὶ θὰ λάμπῃ, ὡς τὸ παγκόσμιον σύμβολον τῆς ἀνεσπέρου 'Ελευθερίας».

'Αθῆναι τῇ 28ῃ 'Οκτωβρίου 1956

'Ο 'Υφυπουργὸς
ΝΙΚΟΣ Β. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. – ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΙΖ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ (ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ) –

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

124. Θέσις τοῦ ΙΖ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ διάθεσις δυνάμεως αὐτοῦ κατὰ τὸ συλλαλητήριο τῆς Κυριακῆς 3-12-1944.

125. Πολιορκία τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἄρνησις παραδόσεως τῶν ὅπλων.

126. Προπαρασκευὴ ἀνατινάξεως τοῦ οἰκήματος καὶ παράδοσις τοῦ Τμήματος.

127. Δραματικὴ δολοφονία ὑπὸ τοῦ ὄχλου τοῦ Ἀστυνόμου Β' Εὐθυμίου Γερόσταθου.

***

124. Θέσις τοῦ ΙΖ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ διάθεσις δυνάμεως αὐτοῦ κατὰ τὸ συλλαλητήριο τῆς Κυριακῆς 3-12-1944.

Τὸ ΙΖ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα βρίσκεται στὸ συνοικισμὸ Περιστερίου καὶ ἦταν τότε ἐγκατεστημένο στὴν ὁδὸ Δημητρακοπούλου 3, σ' ἕνα διόροφο οἴκημα, πολὺ ἐπισφαλὲς ἀπὸ ἀπόψεως θέσεως καὶ ἐκτεθειμένο ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Διοικητὴς τοῦ Τμήματος ἦτο ὁ Ἀστυνόμος Β' τάξεως κ. Μιχαὴλ Σορῶτος, Ὑποδιοικητὴς ἦτο ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Κ. Κιούσης καὶ Προϊστάμενος τοῦ οἰκείου Παραρτήματος Ἀσφαλείας ὁ ἀείμνηστος Ἀστυνόμος Β' Εὐθύμιος Γερόσταθος.

Ἡ δύναμις τοῦ Τμήματος ἀνήρχετο σὲ 45 ἀξιωματικούς, ἀρχιφύλακας καὶ ἀστυφύλακας. Ἀπὸ τὴ δύναμη αὐτή, κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν κατὰ τὴν Κυριακὴ 3-12-1944 καὶ ἀπὸ ὥρας 6.30' πρωϊνῆς, διετέθησαν στὴν Δ' Ἀστυνομικὴ Ὑποδιεύθυνση (ἕδρα ΣΤ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα) ὑπὸ τὸν Ἀστυν. Διευθυντὴ κ. Σωτήριο Σταματιάδη, ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Λαζάρου Κωνστ., οἱ Ἀνθυπαστυνόμοι κ.κ. Λάμπρος Πολυζώης καὶ Ἀνδρ. Λυκούσης, οἱ ἀρχιφύλακες ΙΖ. 8 Ν. Σαμάρης καὶ ΙΖ. 6 Παναγ. Πούλιας καὶ 15 ἀστυφύλακες, ὅλοι ἔνοπλοι.

Ἡ ὁμάδα αὐτὴ διετέθη κατὰ τὴν 3-12-1944 στὴν περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὴ Δημαρχία Ἀθηνῶν, γιὰ τὴν πρόληψη ἐκτρόπων, καὶ γιὰ τὴν ἀπαγόρευση συγκεντρώσεως τῶν διαδηλωτῶν, ποὺ θὰ πήγαιναν στὴν πλατεῖα Συντάγματος.

Ἡ δύναμις αὐτή, τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες, ἤτοι στὶς 16.30' ἐπέστρεψε στὴν ἕδρα τῆς Δ' Ὑποδιευθύνσεως καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐν ἐπιφυλακῇ. Ἀργότερα, ἤτοι στὶς 18.30', διετάχθησαν ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ ΙΖ' Τμήματος νὰ μεταβοῦν καὶ παρουσιασθοῦν στὸ ΙΕ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχε πολιορκηθῆ τὸ ΙΖ' Τμῆμα καὶ εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἡ Γέφυρα Κολοκυνθοῦς, ἦταν δὲ ἀδύνατη ἡ μετάβαση στὸ Περιστέρι χωρὶς νὰ γίνῃ σύγκρουσις ποὺ θὰ ἀπέβαινε σὲ βάρος τῶν ἀστυνομικῶν, γιατὶ αἱ δυνάμεις τῶν κομμουνιστῶν ἦσαν κατὰ πολὺ μεγαλύτερες.

Ἐκεῖ, στὸ ΙΕ' Τμῆμα, ἡ δύναμις αὐτὴ ἀκολούθησε τὴν τύχη τῶν ἀνδρῶν τοῦ Τμήματος τούτου καὶ ὅταν στὶς 4-12-44 κατελήφθη τὸ ΙΕ' Τμῆμα ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς παρεδόθησαν καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν. Κατόπιν, κατὰ τὶς 10—10.30' μ.μ., οἱ ἄνδρες

τοῦ ΙΖ΄ Τμήματος εἰδοποιήθηκαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς νὰ παρουσιασθοῦν στὴν ἕδρα τοῦ Τμήματός των στὸ Περιστέρι καὶ μάλιστα, ἔνοπλοι ἐλασῖτες, τοὺς συνώδευσαν μέχρι τὴ γέφυρα τοῦ Κηφισσοῦ. Ὅταν πῆγαν στὸ ΙΖ΄ Τμῆμα εἶδαν ὅτι εἶχε καὶ αὐτὸ καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τότε πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς διέρρευσαν καὶ ἐκρύφτηκαν, ἄλλοι δὲ παρουσιάσθηκαν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση Ἀθηνῶν, ὅπου ἔφτασαν ὕστερα ἀπὸ περιπλάνηση.

125. Πολιορκία τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἄρνησις παραδόσεως τῶν ὅπλων.

Ὅταν τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῒ (6.30΄) ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ Περιστέρι ἡ δύναμις ποὺ διετέθη στὴν Δ΄ Ὑποδιεύθυνση, ἀμέσως, δηλαδὴ στὶς 7 π.μ., οἱ κομμουνισταὶ ἐπολιόρκησαν τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα. Πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ διέθεσαν ἀρκετοὺς ἄνδρας τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., τοὺς ὁποίους ἐτοποθέτησαν στὶς ταράτσες τῶν γειτονικῶν οἰκημάτων καὶ σὲ διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα πέριξ. Οἱ κομμουνισταὶ αὐτοὶ ἦσαν ἐξωπλισμένοι μὲ πολυβόλα, μὲ ὅλμους, μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ μὲ ὅπλα. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. εἶχαν κατασκευάσει καὶ ὀρύγματα καὶ ἐτοποθετήθηκαν πρηνηδὸν μὲ τὶς κάννες ἐστραμμένες πρὸς τὸ Τμῆμα.

Ὁ Διοικητὴς Ἀστυνόμος κ. Σορῶτος βλέποντας τὶς προετοιμασίες αὐτές, ποὺ προμηνοῦσαν ἐπίθεση κατὰ τοῦ Τμήματος, διέταξε ἀμέσως καὶ ἐκλείσθηκαν οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα. ἀνοίχτηκαν δὲ στοὺς τοίχους πολεμίστρες.

Ὅλη ἡ δύναμις τοῦ Τμήματος καὶ τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας ἀνήρχετο σὲ 25 ἀστυνομικοὺς (ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους) ὁ δὲ ὁπλισμὸς ἦτο 16 ὅπλα καὶ 4 αὐτόματα ΣΤΕΝ μὲ τρεῖς δεσμίδες φυσίγγια τὸ καθένα.

Ὁ Διοικητὴς συγκέντρωσε ἀμέσως τοὺς ὑπαλλήλους καὶ μίλησε πρὸς αὐτοὺς μὲ θέρμη καὶ πατριωτισμό, τονίσας ὅτι ἐπιβάλλεται ἐὰν ὑποστοῦν ἐπίθεση νὰ πολεμήσουν μέχρι θανάτου. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἀποκρούσουν κάθε ἐπίθεση. Ἀκολούθως κατενεμήθησαν στὶς θέσεις των. Στὸν κάτω ὄροφο (ἰσόγειο) ἐτοποθετήθη ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Κ. Κιούσης μὲ τοὺς μισοὺς ἀστυνομικούς, καὶ στὸν ἐπάνω ὄροφο ἔμεινε μὲ τὴν ὑπόλοιπο δύναμη ὁ Διοικητὴς κ. Σορῶτος Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος διαρκῶς περιήρχετο τὶς θέσεις τῶν κατωτέρων καὶ τοὺς ἐνεψύχωνε πιστεύοντας, ὅτι θὰ ἐρχόταν ἐνίσχυσις ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, τὴν Δ΄ Ὑποδιεύθυνση καὶ τὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση, ὅπου ἀνέφερε τηλεφωνικῶς τὰ τῆς πολιορκίας τοῦ Τμήματός του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἔλαβον χώραν τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τοῦ συλλαλητηρίου τῆς πλατείας Συντάγματος, καὶ οἱ κομμουνισταὶ ποὺ τὰ ἐπληροφορήθηκαν ἐτελοῦσαν σὲ ἀναβρασμὸ καὶ μὲ τὰ χωνιὰ διαλαλοῦσαν καὶ ὠργίαζαν σὲ ἀπειλὲς καὶ βρισιὲς γιὰ τοὺς Μπουραντάδες, ὅπως ἀποκαλοῦσαν τοὺς νομιμόφρονες ἀστυνομικούς. Στὶς 14 μ.μ. παρουσιάσθη στὸ Τμῆμα μιὰ ἐπιτροπὴ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ Διοικητὴ νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα τάσσοντας δίωρο προθεσμία. Ὁ Διοικητὴς ἀπάντησε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα, ὑπεσχέθη ὅμως ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ἐφ' ὅσον δὲν γίνῃ κατ' αὐτῶν ἐπίθεσις ἀπὸ μέρους τῶν κομμουνιστῶν.

Στὶς 17 μ.μ. ξαναπῆγε ἡ ἴδια ἐπιτροπὴ πλαισιωμένη καὶ μὲ ἐκπροσώπους ἀπὸ ἐργάτες τῶν λιγνιτωρυχείων Περιστερίου καὶ ζήτησε τὴν παράδοση τῶν ὅπλων ἐντὸς 20΄ λεπτῶν τῆς ὥρας, σύμφωνα μὲ διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Ἐτόνισε δὲ στὸ Διοικητὴ ὅτι πρέπει οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ κανονίσουν τὴ θέση τους καὶ ἢ νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα, ἢ νὰ πᾶνε μαζί τους.

Ὁ Διοικητὴς ἀπάντησε μὲ σθένος, ὅτι δὲν παραδίδει τὰ ὅπλα, ὅτι θὰ εἶναι αὐτοὶ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἐνδεχομένη ἀδελφικὴ αἱματοχυσία καὶ ὅτι εἶναι συμφέρον ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ν' ἀφεθῇ ἡ Ἀστυνομία νὰ τηρήσῃ τὴν τάξη ἀμε-

ρόληπτα, ὅπως εἶχε κάμει μέχρι τότε. Ἡ ἐπιτροπὴ τότε ἀπεχώρησε γιὰ νὰ συννενοηθῇ μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.

Στὶς 23 μ.μ. ἡ ὥρα, ἕνα χωνὶ (τηλεβόας), ποὺ ἐτοποθετήθη σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἔξω ἀπὸ τὸ Τμῆμα, καλοῦσε τὸ Διοικητὴ νὰ συνεννοηθοῦν.

Ὁ Διοικητὴς ἄνοιξε τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του πρὸς τὴ λεωφόρο, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένα πολλὰ ἄτομα μὲ μερικοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.

Τοὺς ρώτησε τί θέλουν καὶ τότε οἱ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα, ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἔχει τίποτε ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος γι' αὐτούς.

Ὁ Διοικητὴς σὲ ἀπάντηση τοὺς τόνισε ὅτι καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὡς προστάτες τοῦ λαοῦ εἶναι μαζί τους, ὅτι εἶναι ἀμερόληπτοι καὶ δὲν ἀνακατεύονται σὲ πολιτικὰ ζητήματα, δὲν θὰ παραδώσῃ ὅμως τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ οὔτε θὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν χτυπηθοῦν οἱ ἀστυνομικοί. Τότε οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἄρχισαν νὰ φωνάζουν «πῦρ», γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐπίθεσις. Ὁ Διοικητὴς ἔκλεισε ἀμέσως τὸ παράθυρο καὶ ἀπεσύρθη. Ἐπιθεώρησε τότε καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο στὴ θέση τους ἕτοιμοι ν' ἀποκρούσουν τὴν κομμουνιστικὴ ἐπίθεση. Μερικοὶ ὅμως μὴ βλέποντες νὰ καταφθάνῃ ἐνίσχυση ἀπ' ἔξω ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται γιὰ τὴν καθυστέρηση καὶ νὰ ἀδημονοῦν.

Στὶς 3 π.μ. νέα ἐπιτροπὴ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἐπλησίασε στὸ Τμῆμα καὶ εἰδοποιήθη ὁ Διοικητὴς ὅτι θέλει νὰ τὸν ἴδῃ προσωπικῶς ὁ συνταγματάρχης τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Ἐπετράπη ἡ εἴσοδος τοῦ συνταγματάρχη ποὺ τὸν συνόδευαν δύο ἀξιωματικοί. Καὶ αὐτὸς ἐζήτησε νὰ παραδοθοῦν τὰ ὅπλα λέγοντας ὅτι ἀνέλαβαν ἕνα ἀγώνα κατὰ τοῦ φασισμοῦ καὶ ὅτι γιὰ τὴν ἐπιτυχία εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ πεθάνουν, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀγώνας των δὲν στεφθῇ τελικῶς ἀπὸ ἐπιτυχία. Ὁ συνταγματάρχης αὐτὸς ἐφαίνετο εὐγενὴς καὶ ὅταν ὁ Διοικητὴς τοῦ ἀπάντησε ὅτι διὰ λόγους ἀνδρισμοῦ καὶ ἀξιοπρεπείας δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένῃ στὴν παράδοση τῶν ὅπλων, ἀλλὰ ν' ἀρκεσθῇ στὴ διαβεβαίωση ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν θὰ κάμουν χρῆσιν αὐτῶν ἐναντίον των, ἀπεχώρησε χαιρετήσας διὰ χειραψίας.

Ἔτσι ἐξημέρωσε ἡ Δευτέρα (4-12-1944). Στὶς 11 π.μ. καὶ πάλι πῆγε στὸ Τμῆμα ἡ ἴδια ἐπιτροπὴ τῶν κομμουνιστῶν καὶ εἶπε στὸ Διοικητὴ ὅτι ὅλα τὰ Τμήματα τοῦ Πειραιῶς παρεδόθηκαν καθὼς καὶ μερικὰ τῶν Ἀθηνῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ΙΕ' Τμῆμα (Κολοκυνθοῦς). Ὁ διοικητὴς ἀμφέβαλε, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε διακοπῇ ἡ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία, τὸ δὲ Τμῆμα ἦτο τελείως ἀπομονωμένο καὶ ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ πληροφορίες. Γι' αὐτὸ καὶ πάλι ἐδήλωσε ὅτι δὲν παραδίδει τὰ ὅπλα, προσεπάθησε δὲ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν γιατὶ δὲν ἐστάλη ἐνίσχυσις ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση.

Στὶς 11.30' πῆγε στὸ Τμῆμα ὁ τότε Ὑπαστυνόμος τοῦ Τμήματος Ἀγορανομίας Εὐάγγελος Λεβάντης, γνωστὸς γιὰ τὰ κομμουνιστικά του φρονήματα, καὶ εἶπε στὸ Διοικητὴ ὅτι πρέπει νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σκοτωθοῦν ὅλοι, καὶ ὅτι τὰ Τμήματα τοῦ Πειραιῶς καὶ τὰ περισσότερα τῶν Ἀθηνῶν παρέδωσαν τὰ ὅπλα.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ ἀπάντησε κατὰ τρόπο ποὺ ἐδήλωνε ὅτι πρέπει νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ Τμῆμα, ὅπως καὶ ἔγινε.

Ἐν τῷ μεταξὺ κατώρθωσε ὁ κ. Σορῶτος νὰ πληροφορηθῇ ἀπὸ ἔμπιστον ἐθνικόφρονα πολίτην τοῦ Περιστερίου ὅτι πράγματι τὰ Τμήματα Πειραιῶς καὶ τὸ ΙΕ' Ἀθηνῶν εἶχαν παραδώσει τὰ ὅπλα. Τοῦτο ἐγνώσθη μεταξὺ τῶν ἀστυφυλάκων, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ κλονίζωνται.

126. Προπαρασκευὴ ἀνατινάξεως τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος καὶ παράδοσις τοῦ Τμήματος.

Ἀργότερα ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἐτοποθέτησαν κιβώτιο μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες στὴν πλευρὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος πρὸς τὸ πίσω οἰκόπεδο

καὶ ὅτι προφανῶς θ' ἀνετινάσσετο τὸ κτίριο. Τότε οἱ ἀστυφύλακες ἔσπευσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἀστυνομικὸ κατάστημα. Ἀπέμειναν μόνον 8 ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως συνεσκέφθησαν μὲ τὸ διοικητή τους καὶ εἶδαν ὅτι ἡ περαιτέρω ἄρνησις παραδόσεως τῶν ὅπλων θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴ θανάτωση ὅλων.

Στὶς 11.45' πῆγε στὸ Τμῆμα ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν κομμουνιστῶν καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς εἶπε βιαστικὰ στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος τὰ ἑξῆς : Κάνω ἔκκληση στὰ παν τριωτικά σας αἰσθήματα. Ἐδόθη διαταγὴ ἀνέκκλητος πλέον νὰ ἀρχίσῃ σὲ 10' λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπίθεση μὲ σύγχρονο ἀνατίναξη τοῦ κτιρίου. Ἡ ὑπερβολικὴ καθυστέρησις παραδόσεως τῶν ὅπλων ποὺ παρετηρήθη στὸ Περιστέρι, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἀνεμένετο στὴν περιοχὴ αὐτή, ὅπου ἔχει τὴν ἕδρα του τὸ Στρατηγεῖο τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ὀφείλεται στὴν ἀνοχή μας καὶ στὴν ἐκτίμηση ποὺ ἔχουμε πρὸς τοὺς ἀστυνομικούς».

Πρὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος βλέποντας ὅτι κάθε περαιτέρω ἀντίστασις ἦταν ματαία, ὑπέκυψε καὶ παρέδωσε στὴν ἐπιτροπὴ αὐτὴ τὸν ὁπλισμὸ τοῦ Τμήματος.

† Ὁ ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΓΕΡΟΣΤΑΘΟΣ

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεση ὅτι κανεὶς κίνδυνος δὲν ὑπῆρχε γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι μποροῦσαν νὰ παραμείνουν στὸ Τμῆμα συνεχίζοντας τὰ καθήκοντά τους.

Ἐν τούτοις ὁ Διοικητὴς ἐτέθη ὑπὸ περιορισμὸν στὸ Τμῆμα καὶ δὲν τοῦ ἐπετρέπετο ν' ἀπομακρύνεται αὐτοῦ.

Τὴν ἑπομένην ὅμως (5-12-1944) ἐπεχείρησε νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα ἀναμιχθεὶς σὲ μιὰ μεγάλη διαδήλωση τῶν κατοίκων τοῦ Περιστερίου, ἀλλὰ ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ ΙΕ' Τμῆμα ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ μέρους διαδηλωτῶν καὶ ὑπεχρεώθη νὰ πάῃ στὸ ΙΕ' Τμῆμα, ὅπου κατάκοπος καὶ πάσχων ψυχικῶς κατεκλίθη ἀσθενῶν.

Ἐκεῖ ἐπῆγε ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Ὑπαστυνόμος Εὐάγγελος Λεβάντης, ποὺ εἶχεν ἀναλάβει διοικητὴς πολιτοφυλακῆς Περιστερίου καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι πράγματι ἦτο ἀσθενὴς ὁ Διοικητὴς κ. Σορῶτος. Ἀργότερα οὗτος κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ καταλλήλως τὴν ἐπιτήρηση ποὺ τοῦ ἐγένετο συνεχῶς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ Λεβάντη καὶ νὰ φτάσῃ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση Ἀθηνῶν ὅπου ἀνέφερε τὰ διατρέξαντα.

127. Δραματικὴ δολοφονία ὑπὸ τοῦ ὄχλου τοῦ Ἀστυνόμου Β' Εὐθυμίου Γερόσταθου.

Οἱ κομμουνισταί, καίτοι ἔδωσαν τὴν ὑπόσχεση κατὰ τὴν παράδοση τῶν ὅπλων ὅτι δὲν θὰ πάθῃ τίποτε κανεὶς ἀστυνομικός, ἐν τούτοις ὅλους σχεδὸν τοὺς ἐθνικόφρονας τοὺς συνέλαβαν ὡς ἀντιδραστικοὺς ἀργότερα καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀφοῦ ἐκλείσθηκαν στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ἀκολούθησαν τὴν πορεία τῆς ὁμηρίας πρὸς τὰ Κρῶρα καὶ ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς παραδόσεως τῶν ὅπλων, ἤτοι στὶς 4-12-1944 καὶ λίγη ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσή τους περὶ σεβασμοῦ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀστυνομικῶν, ἤτοι στὶς 16 μ.μ. φανατισμένος ὄχλος κομμουνιστῶν ἐπέδραμε στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ συνέλαβε τὸν προϊστάμενο τοῦ ΙΖ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ἀστυνόμο Β' Εὐθύμιο Γερόσταθο. Τὸν ἔσυραν ἔξω καὶ ἐκεῖ τὸ πλῆθος οὐρλιαζε «Θάνατος στὸ Γερόσταθο». Τὸν ἀνέβασαν πάνω σὲ ἕνα τραπέζι

αἱμόφυρτο καὶ κατακουρελιασμένον καὶ τὸν ἐχλεύαζαν χτυπῶντάς τον μὲ πέτρες, μὲ ξύλα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα. Κατόπιν τὸν ἔρριψαν χάμω, τὸν καταπατοῦσαν χορεύοντας στὸ πτῶμά του καὶ τὴν ἐπολτοποίησαν κυριολεκτικά, ἔτσι ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ πτῶμα του ἐσύρθη ἐπιδεικτικὰ καὶ ἐρρίφθη στὸ πλησίον ὄρυγμα τῆς πλατείας, ἀπὸ ὅπου κατὰ τὴν νύκτα μετεφέρθη σὲ ἄγνωστη διεύθυνση.

Ἔτσι τὸ Τμῆμα αὐτὸ ποὺ εὑρίσκετο στὴν καρδιὰ τῶν κομμουνιστῶν, κατώρθωσε ν' ἀντισταθῇ 30 ὁλόκληρες ὧρες καὶ θὰ ἠμποροῦσε ν' ἀντισταθῇ ἀποτελεσματικὰ ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐστέλλετο ἐνίσχυσις. Ἀλλὰ τὸ σχέδιο τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου ἦτο ἄλλο καὶ γι' αὐτὸ ἡ θυσία τοῦ Τμήματος αὐτοῦ, ὅπως καὶ ἄλλων Τμημάτων τῶν Ἀθηνῶν, ὑπῆρξε ἀναγκαία, μέχρις ὅτου προπαρασκευασθῇ ἡ ἐξόρμησις κατὰ τῶν κομμουνιστικῶν δυνάμεων ποὺ ἐπέφερε τὴ συντριβή τους.

[Συνεχίζεται]

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Παρὰ τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. Π. Μαριόλη, ὅστις κατὰ τὸ Δεκεμβριανὸν κίνημα τοῦ 1944, ὑπηρέτει ὡς Ἀστυνόμος Β' Ὑποδιοικητὴς τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Παγκρατίου), μᾶς ἀπεστάλη ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

Ἀθῆναι τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1956

Σεβαστέ μοι Κε Διευθυντὰ

Ἐπειδὴ εἰς τὸ 77ον τεῦχος τῶν Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν ὑπὸ περίληψιν «Θέσις Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Παγκρατίου) καὶ δρᾶσις αὐτοῦ κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944», ὑπάρχουν παραλείψεις τινές, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπασχολήσω ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Κυριακὴ 3η Δεκεμβρίου 1944.—Ἀπὸ τῆς 7ης ὥρας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ζαππείου δύο Ἀστυνόμοι, 4 Ὑπαστ/μοι, 6 Ἀρχιφύλακες καὶ 110 ἀστυφύλακες ὑπὸ τὴν Δ/ντὴν κ. Κουβαράκην Ἰωάννην.

Περὶ τὴν 9ην ὥραν ἤρξαντο συρρέοντες πρὸς τὸν χῶρον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου κατὰ ἑκατοντάδας οἱ κομμουνισταὶ παρὰ τὴν Κυβερνητικὴν ἀπαγόρευσιν καὶ τὴν Ἀστυνομικὴν παρέμβασιν, δι' ὃ ἔλαβε χώραν ἔνοπλος σύρραξις πρὸ τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, μὲ τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα. Εὐθὺς μετὰ τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς καὶ πολυβολισμούς, ἀνεπτύξαμεν τὰς δυνάμεις μας εἰς τάξιν μάχης εἰς τὸν ὄπισθεν τοῦ καφενείου τῆς εἰσόδου τοῦ Ζαππείου χῶρον καὶ εἰς τὴν δεξιάν, τῷ εἰσερχομένῳ, πλευρὰν τοῦ κεντρικοῦ διαδρόμου μὲ προτεταμένα τὰ ὅπλα πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἤρξαντο καταφθάνοντες κατὰ μάζας ἀσθμαίνοντες κομμουνισταί, τινὲς τῶν ὁποίων ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας χειροβομβίδας, περίστροφα, ρόπαλα, λίθους καὶ μαχαίρας. Ὁ κ. Κουβαράκης καὶ ὁ ὑποφαινόμενος κατελάβομεν θέσεις πρὸ τῆς δυνάμεώς μας εἰς τὸν κεντρικὸν διάδρομον τοῦ Ζαππείου καὶ εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα περίπου μέτρων ἀλλήλων. Εἰς τοὺς καταφθάνοντας ἐξηγριωμένους κομμουνιστὰς ἐτονίζετο ζωηρῶς καὶ σταθερῶς ὑπ' ἀμφοτέρων μας καὶ τῶν ἐνόπλων βαθμοφόρων μας, ἰδίᾳ τοῦ νῦν Ἀστυνόμου κ. Γκόγκα Σπυρίδωνος καὶ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Μαδούρου Κωνστ., νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰ σπίτια των, ὅπερ καὶ ἔπραττον πάντες, πλὴν ἑνὸς ὅστις ἀπεπειράθη νὰ μὲ κτυπήσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ μαχαίρας πελωρίων διαστάσεων, ἀλλὰ προλαβὼν τὸν καθήλωσα χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ μὲ κτυπήσῃ.

Μέχρι τῆς 14ης ὥρας περίπου παρεμείναμεν εἰς τὴν ἀνωτέρω θέσιν, προκαλούμενοι διαρκῶς ὑπὸ κομμουνιστῶν καί τινων ἀστυνομικῶν ὁμοϊδεατῶν. Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ὥραν μετέβημεν εἰς Β' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, διὰ τοῦ τηλ/νου τοῦ ὁποίου συνεννοήθη ὁ κ. Κουβαράκης μετὰ τοῦ κ. Μουτογιάννη, παρ' οὗ ἐπληροφορήθη ὅτι ἀντεδείκνυτο ἡ εἰς αὐτὸ μετάβασίς μας, διότι ἔξωθι αὐτοῦ παρετηρεῖτο ζωηροτάτη κομμουνιστικὴ κίνησις.

Περὶ τὴν 16ην ὥραν, καθ' ἣν ἐπεχειρήσαμεν νὰ ἐπικοινωνήσωμεν μετὰ τοῦ κ. Μουτογιάννη, διεπιστώσαμεν ὅτι οὐδὲν τηλέφωνον τῆς Ε' Ὑποδ/νσεως ἐλειτούργει. Περὶ τούτου ἀνεφέραμεν τῇ Δ/νσει ἥτις ἐτέλει ἐν γνώσει, ὡς μᾶς ἐπληροφόρησεν ὁ κ. Ἀλεξόπουλος Ἠλίας. Τέλος μετέβημεν εἰς τὰ Τμήματά μας ἀνενόχλητοι περὶ τὴν 16.15'—16.30' ὥραν. Τὸ σπίτι μου εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰφικράτους 18α, εἰς ἀπόστασιν 80—90 μέτρων τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπῆγα, διότι ἐπίστευα ὅτι θὰ συνελαμβανόμην ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐγευμάτισα ἐντὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Δημητρίου καὶ τῆς συζύγου μου, ἥτις μᾶς ἔφερε τὰ τοῦ γεύματός μας. Ὁ κ. Κουβαράκης, ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του Φιλολάου 41 διὰ νὰ τύχῃ ἐκεῖ τὸν σχετικῶν περιποιήσεων καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

Δευτέρα 4η Δεκεμβρίου 1944.—Τὴν νύκτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1944 διενυκτερεύσαμεν πάντες εἰς τὸ Τμῆμα, πλὴν τοῦ Δ/ντοῦ κ. Κουβαράκη Ἰωάννου, τοῦ Ὑπαστ. Α' κ. Μπέτσου Χριστοφόρου, ἀρχ/κος Σταυροπούλου καὶ ἀστ/κος Χριστοφοράτου Δημητρίου. Ὁ ὑποφαινόμενος ἐτύγχανον Ἀστυνόμος τῆς νυκτὸς καὶ εἶχον προχείρως κατακλιθῆ εἰς τὸ γραφεῖόν μου (Ὑποδιοικητοῦ), ὅτε περὶ τὴν 5.45' ὥραν ἤκουσα διπλᾶ καὶ τριπλᾶ χωνιὰ νὰ καλῶσι τοὺς ἀστυφύλακας νὰ πᾶνε μαζί τους ποὺ τοὺς περιμένει ὁ λαὸς μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, διότι γνω-

ρίζει ὅτι προέρχονται ἐκ τῶν σπλάχνων του. Μετὰ ταῦτα προέβημεν αὐθωρεὶ εἰς συμπληρωματικὴν ἑτοιμασίαν διὰ τὴν ἄμυνάν μας. Τὴν 6.45' προσῆλθεν ὁ Διευθύνων τὴν ἐπιχείρησιν κατὰ τοῦ Τμήματος καπετάνιος, ὅστις μεγαλοφώνως ἐκάλεσε τὸν κ. Διοικητήν, νὰ κατέλθῃ κάτω νὰ συνομιλήσουν, ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. Διοικητὴς δὲν ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐζήτησα τὴν ἄδειάν του καὶ κατῆλθον ἐγὼ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἴσως εἴχομεν ν' ἀρυσθῶμεν τί τὸ ὠφέλιμον. Εἰς τὸν καπετάνιον εἶπον ὅτι κατῆλθον νὰ συνομιλήσω ἐγώ, ἐπειδὴ ὁ κ. Διοικητής μου ἀσθενεῖ. Οὗτος ἐζήτησε νὰ τοῦ παραδώσωμεν τὰ ὅπλα καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα θὰ εἴχομεν ἀπόλυτον καλὴν συνεργασίαν. 'Εγὼ τοῦ ἀπήντησα «ὅτι αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε σημαίνει ὅτι μᾶς θεωρεῖτε ἐχθρούς σας καὶ θέλετε νὰ μᾶς ταπει-» νώσετε, ἐν ᾧ ἡμεῖς δὲν πρόκειται νὰ κάμωμεν κακὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων μας καὶ περὶ τούτου» ὑπόσχομαι καὶ ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην ἀκεραίαν».

Τότε, ἐστράφη ἐναντίον μου εἷς φέρων στολὴν λοχαγοῦ, διότι συνωδεύετο ὑπὸ ἑξάδος ὁλοκλήρου ἀξ/κῶν, μὲ παρετήρησε δριμύτατα καὶ κατόπιν, ἐφώναξε μεγαλοφώνως : «ἀστυφύλακες, » παιδιά μου, παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ἐλᾶτε κάτω ἐλᾶτε μαζί μας νὰ προχωρήσωμεν ὅλοι μαζὶ πρὸς τὰ » ἐμπρός, νὰ φτιάσωμε μιὰ νέα ζωή, μιὰ νέα κοινωνία». Εἰς ταῦτα οὐδείς, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀπήντησε, πρᾶγμα ὅπερ τὸν ἐστενοχώρησε καὶ συμβουλευθεὶς τὴν ὥραν του παρετήρησεν εἰς ἐμὲ στεντορίᾳ τῇ φωνῇ: «'Αστυνόμε Μαριόλη, ἡ ὥρα εἶναι 7· ἂν στὰς 7.15' ποὺ θὰ γυρίσωμεν ἐδῶ δὲν ἀνοίξει » αὐτὸ τὸ κολοκύθι (τὸ κιγκλίδωμα) νὰ μποῦμε μέσα νὰ μᾶς παραδώσετε τὰ ὅπλα, θὰ μποῦμε » μόνοι μας νὰ τὰ πάρωμε ἀφοῦ θὰ σᾶς σφάξωμεν ὅλους ὡσὰν τὰ τραγιὰ καὶ πρῶτον, σένα 'Α-» στυνόμε Μαριόλη, σκέψου τὰς εὐθύνας σου, σκέψου τὴν γυναῖκα σου, σκέψου τὰ παιδιά σου». Εἰς τοῦτον καὶ πάλιν ὑπενθύμισα νὰ μὴν βιάζεται.

Κατόπιν ἔσπευσα ν' ἀναφέρω σχετικῶς εἰς τὸν κ. Διοικητήν μου, ὅστις, ὡς μοὶ εἶπεν, ἤκουσε τὰ διαμειφθέντα, διότι ὁ καπετάνιος τὰ εἶπεν ὅλα μεγαλοφώνως. 'Απ' αὐτὴν τὴν συνομιλίαν τὸ μόνον δι' ἡμᾶς ὠφέλιμον ἦτο, ἡ ἐπισήμανσις τῆς ὥρας ἐνάρξεως καθ' ἡμῶν τῶν πυρῶν καὶ εὐθὺς ἀπεσύρθησαν πάντες τῶν γραφείων, καταλαβόντες θέσεις ἃς ὥρισεν ὁ κ. Διοικητής, ὅστις ἐνίσχυσεν ἔτι περισσότερον τὴν δύναμιν τῆς ταράτσας γειτονικῆς οἰκίας, τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Ιφικράτους 4 καὶ ἴσως τὸν ἀφήσαμε μὲ ἐλπίδας τοιαύτας ὥστε ἡ μὴ χρῆσις ὑπ' αὐτῶν καθ' ἡμῶν βαρέων ὅπλων καὶ ἡ μὴ ἀνατίναξις τοῦ οἰκήματος νὰ ὀφείλωνται εἰς αὐτάς.

Ταῦτα διὰ τὴν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν.

Π. ΜΑΡΙΟΛΗΣ
'Αστυν. Δ/ντὴς Β'

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

'Η λύσις τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος τοῦ 83ου τεύχους, ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «Μαύρη χείρ», εἶναι ἡ ἑξῆς :

'Η «Μαύρη Χεὶρ» ἦτο ὁ Εὔχαρις.

'Ο Συνεργάτης μας παρετήρησεν ὅτι τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη σκοπίμως εἶχον γίνει.

'Η ἀσήμαντος λεπτομέρεια ποὺ τὸν πρόδωσε ἦσαν τὰ κ ό μ μ α τ α, τὰ ὁποῖα εἶχον τεθῆ εἰς τὰ σημειώματα κατὰ τρόπον ἀπολύτως ὀρθόν, πρᾶγμα ἀδύνατον δι' ἕνα ἀγράμματον, ὡς ὁ 'Αντώνης.

'Ο Εὔχαρις εἶχεν ἐκνευριστῆ πολὺ ἀπὸ τὴ μεγάλη Τσιγκουνιᾶ τοῦ κ. Κωστάκη καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. "Ηθελε ὅμως στὴ «φάρσα» αὐτὴ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν 'Αντώνη, πλὴν τοῦ...ξέφυγαν τὰ «κόμματα» τὰ ὁποῖα καὶ τὸν ἐπρόδωσαν.

'Εκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες ἀπέστειλαν λύσεις τοῦ προβλήματος τὴν ὀρθὴν λύσιν ἔδωσαν οἱ: 1) 'Αστυφύλαξ 'Εμμανουὴλ Μπακομῆτρος, 2) 'Αστυφύλαξ 'Εμμανουὴλ Γαλυφιανάκης, 3) 'Αστυφύλαξ Νικ. Καραντάνης, 4) 'Αστυφύλαξ 'Αλέξ. Σπηλιάδης καὶ 5) Κωνσταντῖνος Παναγιωτόπουλος, ἰδιώτης.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου
τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἀμβούργου Δρος
ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΕΝΓΚΕΛ

Ὁ κ. ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΕΝΚΕΛ

Ὁ κ. Ἐρρῖκος Χένκελ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἐξέχουσαν ἐπιστημονικὴν προσωπικότητα ἐν Γερμανίᾳ, προσκληθεὶς ἐν Ἑλλάδι, ἔδωσεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ εἰς τὴν Σχολὴν Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὴν λίαν πρωτότυπον καὶ ἐνδιαφέρουσαν διάλεξίν του, τῆς ὁποίας μετάφρασιν, παραχωρηθεῖσαν εὐγενῶς ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς κ. Μ. Στασινοπούλου, δημοσιεύομεν.

Τὴν διάλεξιν, ἥτις ἐγένετο εἰς τὴν Σχολὴν Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας τὴν 2-11-1956 καὶ ὥραν 11ην, παρηκολούθησαν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Ν. Κόκκινος, ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Δημ. Ζαγκλῆς καὶ πολλοὶ Ἀξιωματικοί. Παρέστη κατὰ τὴν διάλεξιν ὁ καθηγητὴς κ. Ρίμιλιν. Τὸ πέρας τῆς διαλέξεως ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα, μετὰ ταῦτα δὲ προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ εἰς ἀτμόσφαιραν ἐγκαρδιότητος καὶ φιλίας.

***

Τὸ ἡμέτερον θέμα θέτει ἡμᾶς πρὸ τοῦ προβλήματος, κατὰ πόσον δύναται τὸ δίκαιον τόσον κατὰ τὴν θέσπισιν τῶν νόμων, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν, νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του τὸν ἀτομικὸν χαρακτῆρα τοῦ ρυθμισθησομένου θέματος, καὶ δὴ τόσον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς δεδομένης καταστάσεως, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς προσωπικότητος τῶν συμμετεχόντων εἰς ταύτην προσώπων. Ἐὰν σκεφθῶμεν καλῶς, διαπιστοῦμεν ὅτι πᾶν φαινόμενον τῆς ζωῆς εἶναι καὶ μία ἀτομικὴ περίπτωσις, «κάτι τὸ ὁποῖον συμβαίνει μίαν μόνον φοράν», τὸ ὁποῖον ἔχει χαρακτῆρα ἰδίου ρυθμοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπαναλαμβάνεται. Δηλονότι ἀτομικότητα δὲν ἀποτελεῖ μόνον πᾶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον καὶ πᾶν ἀντικείμενον τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ πᾶν συμβεβηκὸς τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς. Ἐν τῇ ἀπείρῳ πληρότητι τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν του τὸ συμβεβηκὸς εἶναι ἀπολύτως μοναδικὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπαναληφθῇ.

Καὶ ναὶ μὲν βεβαίως εἴθισται νὰ λέγωμεν π. χ. «ὅτι τὸ ἕνα αὐγὸ εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἄλλο». Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ κατὰ βάθος μίαν ἀνακρίβειαν, διότι, ἐὰν παρατηρήσωμεν τὰ ᾠὰ ἐπ' ἀκριβείᾳ, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ἀληθῶς ἕκαστον τούτων, ἐπειδὴ διαφέρει ὅλων τῶν ἄλλων κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ χρῶμα, τὴν ἰδιαιτέραν μορφὴν τοῦ κελύφους του καὶ τοῦ περιεχομένου του, ἀποτελεῖ μίαν ἀτομικότητα. Μόνον ὅ' ὁ ἐπιπολαίως παρατηρῶν τὰ περὶ αὐτὸν προβαίνει εἰς τὴν ἐξομοίωσιν τούτων. Τὴν ἐξομείωσιν δὲ ταύτην ἀποφεύγει ἄλλως τε ἤδη ὁ ἐξετάζων τὰ ᾠὰ ἀγοραστής των, ὁ

ὁποῖος, ἀντιθέτως, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους ἑκάστου ᾠοῦ, τῆς ποιότητος καὶ τῆς νωπότητός του, ἐκτιμᾷ τὸ ᾠὸν ὡς μέσον διατροφῆς. Πολλῷ δὲ μᾶλλον δὲν ἐξομοιοῖ τὰ ᾠὰ ὁ βιολόγος, ὁ ὁποῖος, ἐξετάζων ταῦτα δι' εἰδικῶν ὀργάνων, διαπιστοῖ τελικῶς πλῆθος ὁλόκληρον διαφορῶν.

Ἐξαρτᾶται συνεπῶς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς παρατηρήσεως ἑκάστου ἀντικειμένου καὶ ἑκάστου συμβεβηκότος, κατὰ πόσον θὰ φανῇ μεγαλύτερον ἢ μικρότερον μέρος τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὡς ὁλότητος ἐμφανιζομένου μεμονωμένου ἀντικειμένου.

Καταλήγομεν οὕτως εἰς τὴν ἀκόλουθον σπουδαίαν διαπίστωσιν, καθ' ἣν πᾶς ἰδιαίτερος τρόπος παρατηρήσεως δὲν ἀφήνει τὸ ἀντικείμενον νὰ φανῇ ἐνώπιον τοῦ παρατηρητοῦ ὡς ὁλόκληρος, ὡς πλήρης ἢ οὕτως εἰπεῖν ὡς «ὑστάτη» ἀτομικότης, ἀλλὰ μόνον ὡς μία περιωρισμένη, ἤτοι ὡς σχετικὴ ἀτομικότης. Τοῦτο ἄλλως τε προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι πᾶσα εἰδικὴ παρατήρησις δὲν κατευθύνεται πρὸς τὸ σύνολον ἑνὸς φαινομένου τῆς ζωῆς, ἀλλὰ πρὸς ὡρισμένην πτυχὴν αὐτοῦ, οὕτως ὥστε νὰ ἀποκαλύπτηται μόνον ἓν τμῆμα αὐτοῦ πρὸ τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου τοῦ παρατηρητοῦ.

Ἄλλαις λέξεσιν ὁ φυσιοδίφης, ὁ ἰατρός, ὁ τεχνικός, ὁ νομικὸς ἀντιλαμβάνονται ἑκάστοτε μίαν πτυχὴν μόνον τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐν τῷ συνόλῳ του περιέχει ἄπειρον πλῆθος χαρακτηριστικῶν. Καὶ μάλιστα ἕκαστος τούτων ἀντιλαμβάνεται πτυχὴν διάφορον τῶν πτυχῶν, ἃς ἀντελήφθησαν οἱ ἄλλοι. Ἕκαστος δὲ βλέπει ἐκ τῆς ἀσυλλήπτου πολλαπλότητος τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς ἐκεῖνο μόνον, τὸ ὁποῖον φθάνει εἰς τὸ ὀπτικόν του πεδίον ἀναλόγως τοῦ ἰδιαιτέρου του ἐνδιαφέροντος καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου τρόπου τῆς παρατηρήσεώς του. Οὕτω δὲ πράττων, ἀφήνει ἐνσυνειδήτως, ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἀσυνειδήτως, ἀπαρατήρητον πᾶν, ὅπερ δὲν εἶναι σημαντικὸν διὰ τὴν ἰδίαν παρατήρησιν καὶ κρίσιν του.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐνεργεῖ ὡσαύτως καὶ ὁ νομικός, ὅταν ἐκ τῆς ἀπείρως πολυπλεύρου ἀτομικότητος τῆς περιπτώσεως ἀφήνει κατὰ μέρος πᾶν, ὅπερ εἶναι δι' αὐτὸν ἀσήμαντον καὶ θέτει ὑπὸ παρατήρησιν μόνον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι οὐσιῶδες διὰ τὴν νομικήν του κρίσιν, ὁσάκις συγκεντροῖ τὰ «πραγματικὰ γεγονότα». Ἐν αὐτοῖς ἐν τούτοις περιλαμβάνονται οὐχὶ μόνον τυπικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ ἀτομικά τινα στοιχεῖα, ὁ ἰδιαίτερος δηλαδὴ χαρακτὴρ τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, ὁ ὁποῖος διακρίνει ταύτην ἀπὸ ἄλλας, καὶ δὴ εἴτε λόγῳ τοῦ ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος τῶν περιστάσεων, εἴτε λόγῳ τοῦ ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος τῶν συμμετεχόντων εἰς ταύτην προσώπων. Τὰ τοιαῦτα δ' ἀτομικὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι ἐκεῖνα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ συγκεκριμένη περίπτωσις διακρίνεται τῶν λοιπῶν. Μόνον, δέ, ἐὰν ἀποβλέψωμεν εἰς ταῦτα, ἡ ὑπόθεσις δύναται νὰ κριθῇ ὡς εἰδικὴ περίπτωσις.

Τίθεται λοιπὸν νῦν τὸ ἐρώτημα κατὰ πόσον εἶναι γενικῶς δυνατὸν τὸ δίκαιον νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του τὸν ἀτομικὸν τοῦτον χαρακτῆρα, ἐὰν δηλαδὴ εἶναι δυνατόν, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἰδέας καὶ τοῦ σκοποῦ του, νὰ ἀσχολῆται τοῦτο μὲ τὰ ἰδιαίτερα στοιχεῖα καὶ νὰ λαμβάνῃ ταῦτα ὑπ' ὄψιν του εἰς τοὺς «κανόνας» καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις του. Κατ' ἀρχὴν βεβαίως τὸ δίκαιον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐπειδὴ βασίζεται κατὰ τὴν θέσπισιν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων του ἐπὶ τῶν τυπικῶν στοιχείων καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἰδιαίτερα στοιχεῖα, καθόσον ταῦτα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δὲν ἔχουσιν σημασίαν διὰ τὴν νομικὴν λύσιν.

Εἰδικῶς τὸ δίκαιον βλέπει τὸν ἄνθρωπον κατὰ τρόπον διάφορον τῆς Ἠθικῆς, δηλαδὴ κατὰ κανόνα οὐχὶ ὡς ἀτομικότητα, ἀλλ' ἀπὸ ἀπόψεως κ ο ι ν ω ν ι κ ό τ η τ ο ς, ἤτοι ἀπὸ ἀπόψεως τῆς συμπεριφορᾶς του ὡς μέλους μιᾶς κοινωνικῆς τάξεως, ἡ ὁποία περιλαμβάνει μέγα πλῆθος ἀνθρώπων. Βλέπει τοῦτον ὡς μετέχοντα μιᾶς συμβάσεως, ὡς ἀγοραστήν, ὡς μισθωτήν, ὡς μέτοχον μιᾶς ἐμπορικῆς ἑταιρείας, ὡς ὑπάλληλον, ὡς ὀφειλέτην φόρων, ὡς σύζυγον ἢ ὡς πατέρα. Εἰς τὰς περιπτώσεις δὲ ταύτας ἔχουσι συνήθως σημασίαν διὰ τὸ δίκαιον ἀναφορικῶς πρὸς τὰ συμμετέχοντα πρόσωπα μόνον τὰ τυπικὰ στοιχεῖα, ἐνῷ τὰ ἀτομικὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός των ἢ εἶναι καθ'

ὁλοκληρίαν ἀδιάφορα, π.χ. προκειμένου περὶ ἀγορῶν τοῖς μετρητοῖς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ἢ ἔχει σημασίαν μόνον μέρος τούτων.

Ὑπάρχουν ἐν τούτοις καὶ ἐν ταῖς ἀστικαῖς δικαιοπραξίαις περιπτώσεις, ἐν ταῖς ὁποίαις δὲν ἀρκεῖ ἡ ἁπλῆ παρατήρησις τῶν τύπων, ἀλλ' ὀφείλει ἐπίσης νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν νομικὴν κρίσιν καὶ ἡ ἀτομικότης τῶν συμμετεχόντων προσώπων. Τοῦτο π.χ. συμβαίνει ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τῆς καταγγελίας μιᾶς προσωπικῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, λόγῳ ἀτομικῶν ἰδιοτήτων τοῦ δικαιουμένου ἢ τοῦ ὑποχρεουμένου εἰς ὑπηρεσίας.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἰσχύει διὰ τὴν ἀτομικότητα τῶν προσώπων, πρέπει ἐπίσης νὰ λεχθῇ ἀναλόγως καὶ διὰ τὸν ἀτομικὸν χαρακτῆρα τῶν περιστάσεων ἑκάστης περιπτώσεως. Τὸ δίκαιον ἐκκινεῖ ἐκ τυπικῶν καταστάσεων τῆς ζωῆς καὶ δύναται νὰ πράττῃ τοῦτο, διότι αὐτὴ αὕτη ἡ ζωὴ παρουσιάζει ποιάν τινα τυπικότητα τῶν καταστάσεων, γεγονότα τοὐτέστιν καὶ σχέσεις αἱ ὁποῖαι, ἐπανερχόμεναι συχνάκις, συμφωνοῦν κατὰ τοσοῦτον πρὸς ἀλλήλας ὡς πρὸς ὡρισμένα χαρακτηριστικά, ὥστε νὰ δύνανται νὰ θεωρηθοῦν πᾶσαι ὁμοῦ ὡς τυπικαὶ μορφαί. Ἀπομένει πάντως κατόπιν ἐκτὸς τῆς νομικῆς παρατηρήσεως ἐν γένει εἰς μεγαλύτερος ἢ μικρότερος κύκλος ἰδιαζουσῶν ἀτύπων περιπτώσεων. Εἶναι λοιπὸν δυνατὸν ἐφ' ὡρισμένων περιπτώσεων αἱ διαφέρουσαι τῶν κοινῶν περιπτώσεων ἰδιομορφίαι, ἤτοι τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ τῶν δεδομένων στοιχείων τῆς καταστάσεως, νὰ ἔχωσιν ἀποφασιστικὴν σημασίαν διὰ τὴν νομικὴν κρίσιν.

Ὁρμηθεῖσα ἀπὸ τῆς σκέψεως ὅτι τὸ δίκαιον ἔχει διαμορφωθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δύναται νὰ προσαρμόζηται πρὸς τὰς τυπικὰς καταστάσεις καὶ τυπικὰς σχέσεις τῆς ζωῆς, πρὸς τὰς κανονικὰς περιπτώσεις, συνήγαγε μία, ἄλλοτε λίαν ὑποστηριζομένη θεωρία τὴν ἑξῆς, μακρὰν πως ἄγουσαν, συνέπειαν, ἤτοι ὅτι: Ὁ γενικὸς κανὼν τοῦ δικαίου ἰσχύει μόνον ἐπὶ τῆς τυπικῆς περιπτώσεως, ὅτι κέκτηται μόνον σχετικὴν ἰσχὺν καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς ἀτύπου περιπτώσεως. Ἡ τελευταία αὕτη εἶναι κριτέα ἁπλῶς ὡς συγκεκριμένον φαινόμενον τῆς ζωῆς, δέον δὲ νὰ ρυμισθῇ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἑκάστοτε εἰδικῆς καταστάσεως, βάσει μιᾶς «συγκεκριμένης τάξεως τοῦ σκέπτεσθαι».

Ἡ ἄποψις αὕτη τυγχάνει ἀσφαλῶς ἐντελῶς ἀποκρουστέα ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐξαγόμενον παρ' αὐτῆς γενικὸν συμπέρασμα, διότι οὕτω πως θὰ μετεβάλλετο κατὰ μέγα μέρος ἡ ἔννομος τάξις εἰς «δίκαιον τῶν καθ' ἕκαστα περιπτώσεων» καὶ εἰς δίκαιον ἐπιεικείας, τοιουτοτρόπως δὲ θὰ ἐστερεῖτο τὸ δίκαιον τῆς ἀναγκαιούσης σαφηνείας, ὁριστικότητος καὶ ἀσφαλείας του. Πλὴν εἰς τὴν θεωρίαν τῆς «συγκεκριμένης τάξεως τοῦ σκέπτεσθαι» ὑπάρχει καὶ ὀρθός τις πυρήν. Καθ' ἡμᾶς δηλαδή, αὕτη παραβλέπει ἁπλῶς τὸ ἀποφασιστικὸν ζήτημα, πότε ἡ ἀτομικότης τῆς περιπτώσεως, ἤτοι ὁ ἰδιάζων χαρακτὴρ τῶν περιστάσεων καὶ τῶν συμμετεχόντων προσώπων εἶναι τόσον σημαντικός, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα πλέον νὰ ρυθμίσωμεν τὴν περίπτωσιν καὶ νὰ ἀποφασίσωμεν περὶ ταύτης συμφώνως πρὸς ἕνα γενικὸν κανόνα, ἀλλὰ νὰ πρέπῃ νὰ δυνηθῶμεν νὰ κρίνωμεν ταύτην ὀρθῶς, μόνον, ἐὰν ἀποβλέπωμεν πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς μίαν εἰδικὴν περίπτωσιν καὶ ἐκ κριτηρίων προερχομένων ἐξ αὐτῆς ταύτης καὶ μόνον.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀτομικότητος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην διὰ τῆς διασπάσεως ἢ τῆς χαλαρᾶς ἐφαρμογῆς ἑνὸς νομικοῦ κανόνος ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τοῦ νομικοῦ τούτου κανόνος, εἶναι δυνατὸν νὰ ἰσχύσῃ μόνον ἐντὸς σχετικῶς στενῶν ὁρίων. Ἐρωτᾶται ὅμως, πότε ὑπάρχουν αἱ δυνατότητες καὶ ποῦ κεῖνται τὰ ὅρια μιᾶς τοιαύτης ἐξετάσεως τῶν ἀτομικῶν στοιχείων τῆς περιπτώσεως;

Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ γενικὴ καὶ σαφὴς ἀπάντησις. Διότι ὁ διακανονισμὸς τῶν κοινωνικῶν σχέσεων τῆς ζωῆς διενεργεῖται ἐντὸς ἑνὸς πεδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιδρῶσιν ποικίλαι, συχνάκις μάλιστα ἀλ-

λησυγκρουόμεναι τάσεις, περιλαμβανόμεναι ἐν τῇ ἰδέᾳ, ἐν τῷ σκοπῷ καὶ ἐν τῇ σκοπιμότητι τοῦ δικαίου. Διεξάγεται δηλαδὴ ἀγὼν ἐπικρατήσεως μεταξὺ τῶν τάσεων τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου, τῆς ἀποδόσεως δικαιοσύνης καὶ τῆς σκοπιμότητος. Καὶ ἐντὸς τοῦ ἐξαιρετικῶς πολυπλόκου τούτου πεδίου, ἀναλόγως τῆς ἐπικρατήσεως τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης τῶν τάσεων τούτων τοῦ δικαίου, ἡ ἀτομικότης μιᾶς νομικῆς περιπτώσεως ὁτὲ μὲν καταπνίγεται τελείως ἢ ἁπλῶς παραμερίζεται, ὁτὲ δὲ φέρεται εἰς τὸ προσκήνιον καὶ τοιουτοτρόπως καθίσταται ὁ ἀποφασιστικὸς παράγων διὰ τὸ συμπέρασμα τῆς νομικῆς κρίσεως.

Ἵνα καταστήσωμεν σαφέστερα τὰ ὡς ἄνω, ἂς ὑποθέσωμεν ἐπὶ παραδείγματι ὅτι ἐν ἐποχῇ, κατὰ τὴν ὁποίαν τυχὸν σπανίζουν τὰ τρόφιμα, ἔχουν συναθροισθῇ πρὸ ἑνὸς καταστήματος πωλήσεως τροφίμων πολλοὶ ἄνθρωποι, θέλοντες νὰ ἀγοράσωσιν τοιαῦτα. Ἀναλαμβάνομεν νῦν νὰ ρυθμίσωμεν ἐπὶ τῇ βάσει νομικῶν στοιχείων τὸ ζήτημα, κατὰ ποίαν σειρὰν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ ἡ εἴσοδος τῶν ἀνθρώπων τούτων εἰς τὸ κατάστημα πρὸς ἀγορὰν τροφίμων ;

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἀντικρύζομεν ἐν προκειμένῳ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν διαφέρουν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου. Ἐὰν ὅμως παρατηρήσωμεν προσεκτικώτερον, θὰ δυνηθῶμεν νὰ διακρίνωμεν διαφοράς τινας καὶ ἀτομικά τινα χαρακτηριστικά. Διότι λ.χ. πλησίον τῆς οἰκοκυρᾶς, ἡ ὁποία ἔχει πολλὰς ἀσχολίας, ἵσταται ὁ μὴ ἔχων πλέον ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν εἰσοδηματίας, παρὰ τὸν ἰσχυρὸν ἄνδρα ἡ ἀσθενὴς γραῖα, παρὰ τὴν ἔγκυον γυναῖκα ὁ ἀνάπηρος ἢ ὁ ἀσθενής. Δι' ἕκαστον ὅμως τούτων ἡ ἀναμονὴ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους πρὸ τοῦ καταστήματος εἶναι τι τὸ τελείως διάφορον, ἐξαρτᾶται δ' ἐκ τῆς ἡλικίας του, τῆς φυσικῆς ἱκανότητος, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἴδους, τοῦ βαθμοῦ καὶ τοῦ ἐπείγοντος τῆς ἀπασχολήσεως του ἐν τῷ ἐπαγγέλματι ἢ εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας.

Ἐὰν συνεπῶς θέλωμεν νὰ ὁρίσωμεν κατὰ τρόπον ἀπολύτως δίκαιον τὴν σειράν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι θὰ εἰσέλθωσι πρὸς ἀγοράν, θὰ πρέπῃ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀτομικότητα ἑκάστου πρὸς καθορισμὸν τῆς σειρᾶς του. Ποῖος ὅμως δύναται μεταξὺ τοσούτου πλήθους διαφόρων ἀνθρώπων νὰ ἀνεύρῃ, τίνος ἡ ἀπασχόλησις εἶναι ἡ περισσότερον ἐπείγουσα καὶ πλέον σπουδαία καὶ τίνος ἡ σωματικὴ κατάστασις ἔχει μεγαλυτέραν ἀνάγκην βοηθείας ; Θὰ ἔπρεπε πράγματι νὰ ἔχῃ τις ὑπεράνθρωπον δύναμιν διαγνώσεως, ἵνα μεταχειρισθῇ κατὰ τρόπον δίκαιον ἕκαστον ἐκ τῶν συμμετεχόντων ἀναλόγως τῆς ἀτομικότητός του. Ἂν δ' ἠθέλομεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν τοιαύτην τινὰ ρύθμισιν θὰ ἐγινόμεθα αἴτιοι νὰ ἐκσπάσωσιν ἁπλῶς ἀτελεύτητοι διαπληκτισμοὶ καὶ ἔριδες περὶ τῆς προτεραιότητος καὶ οὕτω νὰ διαταραχθῇ τελικῶς ἡ τάξις.

Ὀφείλομεν λοιπόν, ἐὰν θέλωμεν πράγματι νὰ ἐξεύρωμεν εἰς τὸν ἀτελῆ τοῦτον κόσμον μίαν πραγματοποιήσιμον ρύθμισιν, νὰ παραιτηθῶμεν τῆς πραγματοποιήσεως μιᾶς «ἐξατομικευούσης δικαιοσύνης», διότι, ὡς εἴδομεν, ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ἡμῶν δὲν θὰ ἦγεν αὕτη εἰς τὴν δημιουργίαν τάξεως, ἀλλ' εἰς πραγματικὸν χάος. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνδιαφέρει πρωτίστως ἐνταῦθα, εἶναι νὰ δημιουργηθῇ μία τάξις, ἡ ὁποία νὰ εἶναι ἁπλῆ, σαφὴς καὶ ὡρισμένη. Τοιαύτη ὅμως τάξις δημιουργεῖται, ἐὰν ἀκολουθηθῇ τοιαύτη σειρά, ὥστε πᾶς προσερχόμενος νὰ προστίθηται ὄπισθεν τῶν ἤδη ἀναμενόντων. Ἀκολουθοῦμεν λοιπὸν τὴν ἀρχὴν ὅτι «ὅποιος πάει στὸ μύλο πρῶτος, ἀλέθει καὶ πρῶτος», ἀρχήν, ἡ ὁποία ἰσχύει ἄλλως τε ἐπὶ πλειόνων περιπτώσεων τῆς ἐννόμου τάξεως, (ὡς π.χ. ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἐκ μέρους πλειόνων πιστωτῶν).

Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ ἡμετέρου παραδείγματος ἐλάβομεν ὡς βασικὴν ἀρχὴν μίαν σαφῆ, ὡρισμένην καὶ σταθερὰν τάξιν, ἡ ὁποία παρέχει εἰς ἡμᾶς ἀπόλυτον ἀσφάλειαν δικαίου, παρημελήσαμεν δὲ πλήρως τὴν ἀτομικότητα τῶν συμμετεχόντων προσώπων. Τοῦτο ἐν τούτοις πιθανὸν νὰ θεωρηθῇ ἐκ μέρους πολλῶν ἐκ τῶν συμμετεχόντων ὡς ἄδικον, διότι ἐξαρτᾶται ὄντως ἐκ τυχαίων ὅλως περιστάσεων τὸ γεγονὸς

ἄν τις προσῆλθεν ἐνωρίτερον ἢ ἀργότερον εἰς τὴν σειράν. Ἐν τέλει λοιπὸν πρέπει νὰ γίνῃ παρ' ὅλων δεκτὸν ὅτι ἡ σαφὴς καὶ ἁπλῆ τάξις δέον νὰ προτιμηθῇ τοῦ χάους μιᾶς ἀπολύτως ἀτομικῆς μεταχειρίσεως ἑκάστης εἰδικῆς περιπτώσεως, τῆς ὁποίας θὰ ἦτο ἄγνωστον τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ὅτι αὕτη εἶναι τελικῶς συμφερωτέρα δι' ὅλους. Πάντως βεβαίως μιὰ σχετικὴ ἀτομικὴ μεταχείρισις εἶναι δυνατή, ἐὰν λ.χ. ἀναγνωρισθῇ ποία τις προτίμησις εἰς ὡρισμένας κατηγορίας ἐκ τῶν ἀναμενόντων (ἐγκύους, ἀναπήρους πολέμου, ἀσθενεῖς), πολλῷ μᾶλλον, ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν διακινδυνεύεται σημαντικῶς τὸ εὐκρινὲς καὶ ἡ ταχύτης τῆς ρυθμίσεως, ἐξ ἄλλου δὲ γίνεται ποία τις ὑποχώρησις ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης.

Τέλος πρέπει ἐπίσης νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἀξιώσεις τῆς σκοπιμότητος. Διότι καὶ αὕτη ἀναγκάζει ἡμᾶς ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει νὰ προβῶμεν εἰς ρύθμισιν ἁπλῆν καὶ ταχέως πραγματοποιήσιμον, μὴ λαμβάνοντες βασικῶς ὑπ' ὄψιν τὴν ἀτομικότητα τῶν συμμετεχόντων. Τοῦτο ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι, ἐὰν ἠθέλομεν προβῇ εἰς ἐξατομικευμένην ρύθμισιν τῆς σειρᾶς, θὰ ἦτο τοῦτο ἐνδεχομένως καὶ πολυδάπανον, ἐξ ἄλλου δὲ θὰ ἀπῄτει καὶ πολὺν χρόνον. Θὰ ἀντέβαινε δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐπείγοντα χαρακτῆρα τῆς ἀνάγκης προμηθείας τροφίμων, ἐπὶ πλέον δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐνδεχομένως ὡς ἀποτέλεσμα καὶ νὰ καταστραφοῦν ἐν τῷ μεταξὺ τὰ τρόφιμα.

Ἐν τοσούτῳ ἐπὶ ἄλλων περιπτώσεων εἶναι δυνατόν, ἀντιθέτως, ἀκριβῶς ἡ τοιαύτη σκοπιμότης νὰ ἐπιβάλῃ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐξέτασιν τῆς ἀτομικότητος. Τοῦτο λ.χ. συμβαίνει, ὅταν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας οἱ συμμετέχοντες συμφωνήσωσι εἰς τὴν καθ' ὡρισμένον τρόπον ρύθμισιν τῶν σχέσεων καὶ τῶν ἀναγκῶν των, ὁπότε βεβαίως δὲν θὰ εἶναι ποσῶς σκόπιμον νὰ ἀναλάβῃ τὸ δίκαιον νὰ ρυθμίσῃ ὑποχρεωτικῶς κατ' ἄλλον τρόπον τὰ ἐν λόγῳ γεγονότα καὶ σχέσεις, τοιουτοτρόπως δὲ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἀτομικότητα τῆς θελήσεως τῶν μετεχόντων πρὸς ρύθμισιν αὐτῶν. Ἐνταῦθα λοιπὸν δύναται ἀσφαλῶς νὰ ἀναπτυχθῇ ἐλευθέρως ἡ ἀτομικότης, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς δὲν ἀπειλοῦνται γενικὰ συμφέροντα. Ἐπὶ τούτου δὲ βασίζεται, ὡς γνωστόν, ἡ ἰδιωτικὴ αὐτονομία ἐν ταῖς συμβάσεσιν.

Κατὰ ταῦτα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ μία γενικῶς ἰσχύουσα ἀπάντησις περὶ τοῦ ζητήματος, πότε καὶ ἐν τίνι μέτρῳ τὸ δίκαιον δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀτομικότητα. Ὑπάρχουσιν ὁλόκληροι κλάδοι τοῦ δικαίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων τοῦτο δὲν πρέπει νὰ συμβῇ ἢ σπανίως μόνον δύναται νὰ συμβῇ. Οὕτω π.χ. τὸ Ἐμπορικὸν Δίκαιον ἐλάχιστα τείνει εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀτομικότητος. Εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, τὸ ὁποῖον βασίζεται ἐπὶ τῆς προηγουμένης καταρτίσεως σχεδίων καὶ ὑπολογισμῶν, νὰ ὑφίσταται ὡς πρὸς αὐτὸ καθωρισμένον δίκαιον, ἀσφάλεια τοῦ δικαίου καὶ δυνατότης ὑπολογισμοῦ ἐκ τῶν προτέρων τῶν νομικῶν συνεπειῶν. Πάντα ταῦτα ὅμως δημιουργοῦσι τὴν ἀνάγκην τῆς αὐστηρᾶς τυποποιήσεως τοῦ δικαίου.

Καὶ τὸ δίκαιον τῶν δικαιοπραξιῶν τοῦ Γενικοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου εἶναι ἐπιφυλακτικόν, προκειμένου νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀτομικότητα τῆς περιπτώσεως. Ἐπίσης τὸ φορολογικὸν δίκαιον, τὸ ὁποῖον τείνει πρὸς τὴν φορολογικὴν ἰσότητα καὶ ὀφείλει ὡς ἐκ τούτου νὰ βασίζηται ἐπὶ τῆς τυποποιήσεως. Ἄλλοι ἀντιθέτως κλάδοι τοῦ δικαίου, ὡς π.χ. τὸ Οἰκογενειακὸν Δίκαιον καὶ πρὸ πάντων τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, ὑπόκεινται πολὺ περισσότερον εἰς μίαν ἐξατομικευμένην παρατήρησιν.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει δύναταί τις νὰ εἴπῃ παραστατικῶς, ὅτι «ἐν τῇ καρδίᾳ» τοῦ νομικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντιμετωπίζει τὰ προβλήματα ἡμῶν, «κατοικοῦσι δύο ψυχαί». Διότι τῇ ἀληθείᾳ θὰ ἐπεθύμει οὗτος εὐχαρίστως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν ἀτομικὴν περίπτωσιν, ἵνα δυνηθῇ νὰ ᾖ δίκαιος. Καὶ ὅμως εἶναι συχνάκις ὑπόχρεως νὰ ἀρνηθῇ τοῦτο, διότι τυχὸν θὰ ὀφείλῃ νὰ σκεφθῇ ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἐκλονίζετο ἡ τάξις τοῦ δικαίου καὶ ἡ ἀπαραίτητος δι' αὐτὸ ὁριστικότης καὶ ὁμοιομορφία. Πάντως ἡ θέσις ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θέτει τὸ δίκαιον, δηλαδὴ ἡ θέσις τοῦ νομοθέτου,

εἶναι διάφορος τῆς θέσεως ἐκείνου, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ἐφαρμόσῃ τοῦτο.

Ἀπὸ τὸν νομοθέτην—οὕτω τοὐλάχιστον φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως—δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναμένῃ τις νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν ἀτομικότητα. Οὗτος ἔχει τὴν πρόθεσιν, προβλέπων καὶ προσχεδιάζων νὰ κανονίσῃ διὰ τῆς νομοθετικῆς πράξεώς του ἕνα ἀόριστον ἀριθμὸν περιπτώσεων τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι ὁπωσδήποτε ἢ ἐνδεχομένως θὰ λάβωσιν χώραν ἐν τῷ μέλλοντι. Συμφώνως ὅμως πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν πεῖραν εἶναι δυνατὸν νὰ προβλεφθῶσι μόνον τυπικαὶ περιπτώσεις, οὐχὶ ὅμως καὶ αἱ πολλαπλαῖ ἰδιομορφίαι τῶν καθ' ἕκαστα περιπτώσεων. Ἡ ἀτομικὴ περίπτωσις ὑπόκειται εἰς τὴν ἄμεσον παρατήρησιν, ἀφοῦ πρῶτον θὰ συμβῇ καὶ θὰ ἀποτελέσῃ δεδομένον φαινόμενον, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν δὲν ἔχει εἰσέτι πραγματοποιηθῇ καὶ ἀποτελεῖ ἁπλῶς σκεπτομένην πρόβλεψιν.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ διαδικασία ρυθμίσεως τοῦ νομοθέτου δύναται νὰ ᾖ μόνον τυποποιοῦσα καὶ γενικεύουσα, μὴ δυναμένη νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν. Τοῦτο προκύπτει ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν μέσων καὶ τῶν μεθόδων, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται κατὰ τὴν ρύθμισιν του ὁ νομοθέτης. Διότι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει τις ἐν γένει νὰ ρυθμίσῃ, δύναται νὰ νοηθῇ μόνον ὡς ἔννοια, αὕτη ὅμως εἶναι ἀφ' ἑαυτῆς κατ' ἀνάγκην ἀφῃρημένη, ἥτις ναὶ μὲν περιλαμβάνει χαρακτηριστικὰ τῆς ἐν τῇ ζωῇ πραγματικότητος, δὲν λαμβάνει ὅμως ὑπ' ὄψιν τὸ ἰδιαίτερον, ἰδιάζον καὶ μοναδικόν. Καὶ οὕτως ἡ ἔννοια τοῦ νόμου φονεύει ἀναγκαστικῶς τὴν ἰδιάζουσαν περίπτωσιν τῆς ζωῆς, τὸ ἄπαξ μόνον πραγματικόν.

Παρὰ ταῦτα δύναται νομίζομεν καὶ ὁ νομοθέτης νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν ἀτομικότητα τῆς περιπτώσεως. Δὲν δύναται βεβαίως οὗτος νὰ τὴν περιλάβῃ εἰς τὴν ρύθμισίν του, δύναται ὅμως νὰ προβλέψῃ ὅτι θὰ ὑπάρξωσιν ἀτομικαὶ περιπτώσεις, μὴ τυπικαὶ μορφαὶ περιπτώσεων, καὶ δύναται, λαμβάνων τοῦτο ὑπ' ὄψιν του, νὰ περιορίσῃ τὴν ρύθμισίν του, ἀφήνων ἐν προκειμένῳ ἐν ὅλῳ ἢ εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν ἐλευθέραν τὴν κρίσιν τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως εἰς τὴν διακριτικὴν εὐχέρειαν τοῦ δικαστοῦ.

Τοῦτο πράττει πολλάκις ὁ νομοθέτης διὰ τῆς χρήσεως ἀορίστων ἐννοιῶν, ἐννοιῶν τοιούτων, αἱ ὁποῖαι ἐν ἀρχῇ δὲν ἔχουσιν ἁπτὸν καὶ δεκτικὸν καθορισμοῦ περιεχόμενον νομικοῦ κανόνος, ἀλλὰ ἀποκτῶσι τοιοῦτον τὸ πρῶτον διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἀξιολογούσης τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν. Κατὰ πόσον π.χ. μία συμπεριφορὰ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς βαρεῖα περιύβρισις, ὡς ἀσέλγεια, ὡς ἐξύβρισις, ὡς κακομεταχείρισις, κατὰ πόσον ὑφίσταται μία καταφανὴς δυσαναλογία μεταξὺ παροχῆς καὶ ἀντιπαροχῆς θεμελιοῦσα τὴν τυπικὴν ὑπόστασιν τῆς τοκογλυφίας, τοῦτο δύναται νὰ κριθῇ μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συνθηκῶν τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως. Οὕτως ἡ ἀτομικότης τῆς περιπτώσεως ἀποκτᾷ ἰσχὺν πανταχοῦ, ὅπου ὁ νομοθέτης περιορίζεται εἰς τὴν χρῆσιν ἐννοιῶν ἐχουσῶν ἀνάγκην ἀξιολογικῆς συμπληρώσεως.

Ἀκόμη περισσότερον ἰσχύει τοῦτο, ὁσάκις ὁ νομοθέτης ποιεῖται χρῆσιν γενικῶν ρητρῶν. Τοῦτο πράττει π.χ. ὅταν ἀναθέτῃ εἰς τὸν δικαστὴν νὰ καθορίσῃ τὰ ὅρια τῶν ἀξιώσεων καὶ ὑποχρεώσεων παροχῆς συμφώνως πρὸς τὴν καλὴν πίστιν ἢ κατὰ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη.

Αἱ γενικαὶ ρῆτραι χρησιμεύουσιν ἐπίσης κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ μὴ τυπικαὶ περιπτώσεις, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν προσαρμόζεται ὁ γενικὸς κανὼν τοῦ νόμου. Διὰ τῆς μεθόδου τῶν γενικῶν ρητρῶν δυνατὸν νὰ χαλαρωθῶσιν οὗτοι, νὰ διορθωθῶσιν τὰ ὅρια τούτων καὶ μάλιστα εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, νὰ παραμερισθῇ τελείως ὁ γενικὸς κανὼν τοῦ νόμου, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ κρίνωμεν τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν κατὰ τρόπον ἐπιεικῆ καὶ δίκαιον.

Οὕτω γίνεται λόγος περὶ «δικαίου ἐπιεικείας». Ὡς εἰς πάντα τὰ περισσότερον ἐξειλιγμένα δίκαια, π.χ. ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ δικαίῳ, οὕτω καὶ εἰς τὸ νεώτερον

δίκαιον, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ἀγγλοσαξωνικὸν δίκαιον, ἀνεπτύχθη ἐν τῇ πρακτικῇ τῶν Δικαστηρίων καὶ τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν, παραπλεύρως πρὸς τὸ αὐστηρὸν δίκαιον τῶν νόμων, τό «jus strictum», καὶ ἓν δίκαιον ἐπιεικείας προσαρμοζόμενον ἀπολύτως πρὸς τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν καὶ ἑπομένως λαμβάνον ὑπ' ὄψιν εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν τὴν ἀτομικότητα τῆς περιπτώσεως.

Τὸ δίκαιον τοῦτο τῆς ἐπιεικείας ἀναπτύσσεται ἐπίσης καὶ εὐδοκιμεῖ πανταχοῦ, ὅπου τὸ δίκαιον τῶν νόμων παρουσιάζει κενά. Πρὸ παντὸς ὅμως δύναται τοῦτο νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν γενικῶν ρητρῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐξουσιοδοτεῖται ὁ δικαστὴς νὰ ἐξεύρῃ τὴν δικαίαν καὶ σκόπιμον λύσιν ἐκ τῆς ζώσης παρατηρήσεως τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως.

Πρὸ εἰκοσαετίας ἐν τούτοις, ὁ γνωστὸς γερμανὸς νομομαθὴς καθηγητὴς τῆς νομικῆς Hedemann, ὕψωσε τὴν φωνήν του κατὰ τῆς συχνῆς χρήσεως τῶν γενικῶν ρητρῶν ἐν τῇ νομοθεσίᾳ, χαρακτηρίσας τὴν «καταφυγὴν εἰς τὰς γενικὰς ρήτρας» ὡς σύμπτωμα καταπτώσεως τοῦ δικαίου, ὡς σημεῖον νομοθετικῆς ἀνικανότητος, φόβον τῆς σαφοῦς ἐννοιολογικῆς σκέψεως, δεῖγμα διαλυτικῆς ἐπιεικείας καὶ μαλθακότητος, ἐν μιᾷ λέξει ὡς σημεῖον δύσεως τοῦ νομικοῦ πολιτισμοῦ ἑνὸς λαοῦ ἢ ἑνὸς κύκλου πολιτισμοῦ.

Παρὰ τὰς τοιαύτας ἀπαισιοδόξους προβλέψεις ὁ νομοθέτης ἐποιήσατο καὶ κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας εὐρεῖαν χρῆσιν τῶν γενικῶν ρητρῶν, ὀφείλει δέ τις, παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Hedemann, νὰ εἴπῃ, ὅτι ἔπραξε τοῦτο μετὰ δικαιότητος καὶ ἐπιτυχίας. Διότι εἶναι γεγονὸς ὅτι μία νομικὴ κοινωνία μὲ ὑψηλὸν πολιτισμόν, τεχνικὴν καὶ κανονισμὸν τῶν συναλλαγῶν, μὲ διαφοροποιημένας συνθήκας ζωῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξυπηρετηθῇ μὲ ἓν αὐστηρῶς τυποποιημένον καὶ ἄκαμπτον δίκαιον τῶν νόμων. Ἀνακύπτει ἐνταῦθα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναπτύξεως, παρὰ τὸ «jus strictum», ἑνὸς δικαίου ἐπιεικείας, καθιστῶντος δυνατὴν τὴν προσαρμογὴν τῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεως εἰς τὰ πολλαπλᾶ ἀτομικὰ δεδομένα τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως.

Πάντως διὰ τοῦ τρόπου τούτου διαπράττεται ἓν τόλμημα, τὸ τόλμημα ποιᾶς τινος ἀβεβαιότητος καὶ ἀοριστίας τοῦ δικαίου. Ὁ κίνδυνος ὅμως νὰ μεταβληθῇ ἡ ἔννομος τάξις εἰς ἀσαφὲς ρευστὸν περιπτωσιακὸν δίκαιον, δὲν εἶναι ποσῶς τόσον μέγας, ὅσον παρέστησε τοῦτον ὁ Hedemann. Διότι, καὶ ἐὰν ἀκόμη ὁ ἰδιάζων χαρακτὴρ τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν γενικῶν ρητρῶν τοῦ Ἐπιεικοῦς Δικαίου, σχηματίζονται ἐν τούτοις βαθμηδὸν ἐν τῇ ἀναπτυσσομένῃ μονίμῳ πρακτικῇ κατευθυντήριοι γραμμαὶ καὶ βασικοὶ κανόνες, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ πρακτικὴ προσκολλᾶται λόγῳ τῆς ἀνάγκης ἀσφαλείας τῆς τάξεως καὶ τοῦ δικαίου. Γεννᾶται οὕτως ἐν προκειμένῳ μία ἄκρως ἐνδιαφέρουσα ἐναλλαγὴ ἀτομικῆς ρυθμίσεως καὶ σχηματισμοῦ τυπικοῦ δικαίου.

Ἀνακύπτει ὅμως οὕτω τὸ δεύτερον ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται εἰς τὸ θέμα ἡμῶν : Πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρηται ὁ δικαστὴς ἔναντι τῆς ἀτομικότητος τῆς περιπτώσεως, περὶ τῆς ὁποίας πρέπει οὗτος νὰ κρίνῃ ;

Ἡ σχέσις τοῦ δικαστοῦ πρὸς τὴν ἀτομικότητα εἶναι διάφορος τῆς τοῦ νομοθέτου. Ἐνῷ δηλαδή, ὡς εἴδομεν, εἰς τὸν νομοθέτην ἡ ἀτομικότης αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἀπροσπέλαστος, τόσον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν πρόβλεψιν τῶν περιπτώσεων, ὅσον καὶ λόγῳ τῆς κατ' ἀνάγκην ἀφῃρημένης ρυθμίσεως τοῦ νόμου, ἀντιθέτως ὁ δικαστὴς εὑρίσκεται ἀπ' εὐθείας ἀντιμέτωπος αὐτῆς. Δύναται νὰ διακρίνῃ διὰ ζώσης παρατηρήσεως τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα τῆς περιπτώσεως καὶ νὰ λάβῃ τοῦτον ὑπ' ὄψιν του κατὰ τοσοῦτον, καθόσον, ἀμέσως τοὐλάχιστον, ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν συγκεκριμένην εἰδικὴν περίπτωσιν, ἣν ὀφείλει νὰ ρυθμίσῃ.

Ὁ δικαστὴς ὅμως βλέπει, εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, περισσότερον τοῦ δέοντος ἐν τῇ ἀτομικότητι τῆς περιπτώσεως. Πρέπει νὰ ἀναλογίζηται ἐπίσης πάν-

τοτε ὅτι δὲν θὰ ἀποφασίσῃ μόνον προκειμένου περὶ τῆς νῦν προκειμένης περιπτώσεως, ἀλλὰ βεβαίως ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ἔχῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὡς δικαστὴς καὶ πλῆθος ἄλλων ὁμοίων περιπτώσεων. Ἡ δικαιοσύνη ὅμως ἀπαιτεῖ παρ' αὐτοῦ νὰ μὴ προσαρμόζῃ τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὴν εἰδικὴν μόνον περίπτωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκδίδῃ ὁμοίας ἀποφάσεις ἐπὶ πασῶν τῶν ἀνατιθεμένων εἰς αὐτὴν ὁμοίων ὑποθέσεων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οὗτος δὲν πρέπει νὰ ἀπορροφηθῇ τελείως ἐκ τῆς ἀτομικότητος τῆς ὑπὸ κρίσιν εἰδικῆς περιπτώσεως, ἀλλὰ μᾶλλον θὰ πρέπῃ νὰ καταβάλῃ προσπάθειαν, ἵνα ἐξεύρῃ τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὅμοια εἰς τὰ πολλαπλᾶ φαινόμενα τῆς ζωῆς καὶ τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τούτου, εἶναι δυνατὸν νὰ μεταχειρισθῇ τις κατὰ τὴν νομικὴν ρύθμισιν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἑπομένως τοῦ δικαίου γεννᾶται πάντοτε τὸ ζήτημα, μέχρι ποίου σημείου θὰ προχωρήσῃ ὁ δικαστὴς εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος τῆς περιπτώσεως καὶ πότε ἀντιθέτως πρέπει νὰ παραβλέψῃ τοῦτον χάριν τῆς ὁμοιομορφίας τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

Ἐὰν παρατηρήσῃ τις τὴν γερμανικὴν πρακτικὴν τοῦ δικαίου τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, θὰ διαπιστώσῃ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ ἀτομικότης τῆς περιπτώσεως λαμβάνεται πολὺ περισσότερον ὑπ' ὄψιν ἢ κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ μάλιστα καὶ ἐκεῖ ἀκόμη, ἔνθα ὁ δικαστὴς δὲν παρακινεῖται ρητῶς ἢ σιωπηρῶς εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ νομοθέτου. Παραδείγματα διὰ τὴν τάσιν ταύτην πρὸς ἐξατομίκευσιν παρουσιάζονται πολυάριθμα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ δικαίου, θὰ ἀναφέρωμεν δὲ ἐνταῦθα ὀλίγα μόνον τοιαῦτα ἐκ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου.

Διαφωτιστικαὶ ἐν προκειμένῳ εἶναι αἱ μεταβολαί, αἱ ὁποῖαι ἐπραγματοποιήθησαν ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ποινικοῦ δικαίου, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς λόγους, οἵτινες ἀποκλείουσι τὴν ποινήν. Ὁ νομοθέτης ἀνακαλεῖ ἐν προκειμένῳ τὰς ἀπειλάς του, περὶ ἐπιβολῆς ποινῆς εἰς ὡρισμένας τυπικὰς ἐξαιρετικὰς καταστάσεις, μεταξὺ ὧν ἡ ἄμυνα καὶ ἡ κατάστασις ἀνάγκης εἶναι αἱ σπουδαιότεραι. Ἐπὶ μακρὸν λοιπὸν χρόνον ἐνομίζετο ὅτι ὁ δικαστὴς ὤφειλεν ἁπλῶς νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς νομικοὺς τούτους ὁρισμοὺς ἀκριβῶς, ὡς οὗτοι δίδονται, ἵνα ἀχθῇ πάντοτε εἰς ὀρθὰς ἀποφάσεις. Ἡ πεποίθησις ὅμως αὕτη ἐγκατελείφθη κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας. Καὶ ἐνταῦθα παρατηροῦνται ἐπὶ τῶν ἀνακυπτουσῶν περιπτώσεων ἀτομικαί τινες περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι παρεκκλίνουσι τῆς τυπικῆς ἀμύνης καὶ καταστάσεως ἀνάγκης καὶ ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ληφθῶσιν ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψιν.

Ἂς ἀσχοληθῶμεν κατὰ πρῶτον μὲ τὴν ἄμυναν. Ὁ νόμος καθορίζει ἐν προκειμένῳ ὅτι δύναταί τις νὰ ἀμυνθῇ κατὰ μιᾶς παρούσης ἀδίκου ἐπιθέσεως διὰ τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ ἐπιτιθεμένου (σωματικὸς τραυματισμός, βλάβη πραγμάτων, ἐκτάκτως δὲ καὶ διὰ τοῦ φόνου τοῦ ἐπιτιθεμένου) καὶ ὅτι ἡ ἄμυνα ἐπιτρέπεται κατὰ τοσοῦτον, καθ' ὅσον αὕτη εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἐπιθέσεως.

Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἠθέλομεν ἐφαρμόσει τὴν διάταξιν κατὰ τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐννοίας της, τότε θὰ ἠδύνατο ὁ ὑποστὰς τὴν ἐπίθεσιν νὰ φονεύσῃ ἀτιμωρητεὶ τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἀποσπάσῃ βιαίως ἀπ' αὐτοῦ ἓν πυρεῖον, ἐὰν ὁ ἐπιτιθέμενος εἶναι τόσον ἐπίμονος καὶ φορτικός, ὥστε ἡ κατοχὴ τοῦ πυρείου νὰ μὴ δύναται νὰ διαφυλαχθῇ ἄλλως ἢ διὰ τῆς διαπράξεως τοῦ φόνου. Ἐν ὄψει τοιούτων καὶ ἄλλων ὁμοίων παραδειγμάτων ἐγίνετο ἀπὸ μακροῦ λόγος περὶ μιᾶς «φονικῆς ἠθικῆς» τοῦ ἰσχύοντος δικαίου περὶ ἀμύνης καὶ ὑπεδεικνύετο ὅτι ἡ νομοθετικὴ ρύθμισις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν χορήγησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀμύνης, ἦτο λίαν ἄκαμπτος καὶ ὀξεῖα. Κατεβάλλετο ὅμως ἀρχικῶς ἡ προσπάθεια νὰ ἀποκρουσθῶσιν αἱ ὡς ἄνω αἰτιάσεις διὰ τοῦ ἐπιχειρήματος ὅτι ὁ ἐπιτιθέμενος εὑρίσκεται ἐν ἀδίκῳ καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἀνεχθῇ μίαν δραστικὴν ἄμυναν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπεστηρίζετο ἡ ὑφισταμένη νομοθετικὴ ρύθμισις διὰ τῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν «τὸ δίκαιον δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τοῦ ἀδίκου».

Βαθμηδὸν ἐν τούτοις ἐπεκράτησεν ἡ ἀντίληψις ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀμύνης δὲν δύναται νὰ ἀσκῆται ἀπεριορίστως καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπαγορευθῇ τοῦτο εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν—παρὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν νομίμων προϋποθέσεων—ἡ ἄσκησις τούτου παρουσιάζεται ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ὡς κατάχρησις. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ περιστάσεις ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἀγάγωσιν εἰς περιορισμὸν ἢ ἄρνησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀμύνης, εἶναι λίαν διάφοροι καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προβλεφθῶσιν, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιωρίσωμεν τὸ δικαίωμα τῆς ἀμύνης δι' ἑνὸς γενικοῦ κανονιστικοῦ τύπου. Δύναταί τις ἁπλῶς νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ δικαστὴς δύναται ν' ἀποκρούσῃ τὴν ἐπίκλησιν περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀμύνης, ὅταν, βάσει τῆς ὑφισταμένης καταστάσεως τῶν πραγμάτων, δύναται νὰ δεχθῇ ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ ἐπίθεσις θὰ εἶχε τὴν δυνατότητα ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν ἢ ν' ἀποφύγῃ ἄλλως τὴν κατάστασιν τοῦ κινδύνου. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον παρενεβλήθη εἰς τὴν διάταξιν περὶ ἀμύνης μία περιοριστικὴ κοινωνικο-ηθικὴ διόρθωσις, ἡ ὁποία ἐξουσιοδοτεῖ τὸν δικαστὴν νὰ ἀρνηθῇ ἐν τῇ δεδομένῃ περιπτώσει, καὶ δὴ ἐν ὄψει τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος τῆς περιπτώσεως, ἓν δικαίωμα ἀμύνης, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ δεκτὸν κατὰ τὴν γενικὴν ρύθμισιν τοῦ νόμου.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀποκλεισμὸς τοῦ δικαιώματος ἀμύνης, ἐὰν ὁ καθ' οὗ ἡ ἐπίθεσις προεκάλεσε τὴν κατάστασιν ἀμύνης ὁ ἴδιος διὰ τῆς προκλητικῆς συμπεριφορᾶς του ἢ ἐὰν ἔχῃ μὲ τὸν ἐπιτεθέντα συγγενικήν τινα σχέσιν ἢ σχέσιν ὑφισταμένου πρὸς προϊστάμενον, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρως λεπτὴν στάσιν. Ἐπίσης, ὅταν ὁ ἐπιτεθεὶς εἶναι καταφανῶς παράφρων ἢ εἰς κατάστασιν μέθης, ἐὰν τελῇ εἰς προφανῆ πλάνην περὶ τῆς πραγματικῆς καταστάσεως, ἰδίως δὲ ὅταν τὸ μέτρον τῆς ἀμύνης θὰ ἐπέφερεν εἰς τὸν ἐπιτιθέμενον μίαν δυσαναλόγως μεγάλην βλάβην.

Ἀναμφισβητήτως τὸ δικαίωμα ἀμύνης, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς αὐτὸ τῆς κατ' ἀνάγκην ἀορίστου κανονιστικῆς προσθήκης τῆς περιπτώσεως δυνατότητος ἀποφυγῆς τῆς ἐπιθέσεως ἢ τοῦ κινδύνου ἐκ μέρους τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐπίθεσις, ἀπόλλυσι τὴν σταθεράν του μορφὴν καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἀμύνης χάνει τὴν βεβαιότητά της. Ἂν καὶ ὅμως ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος μὴ τυπικῶν περιπτώσεων ἀμύνης θὰ ἀγάγῃ κατ' ἀνάγκην εἰς πολλαπλῶς διάφορον ρύθμισιν ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ δικαίου τῶν καθ' ἕκαστα περιπτώσεων, δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ἐν τούτοις ἀργότερον βαθμηδὸν καὶ πάλιν ὡρισμένος σχηματισμὸς τύπων εἰς τὴν παγίαν πρακτικὴν τῶν δικαστηρίων. Κατὰ τὸν τρόπον δὲ τοῦτον τελικῶς θὰ ἐπέλθῃ βαθμιαίως ἔν τινι μέτρῳ ἰσορροπία μεταξὺ τῆς ἐξατομικευούσης δικαιοσύνης καὶ τῆς τάσεως πρὸς ὁμοιομορφίαν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ δικαίου.

Καὶ ἡ διάταξις διὰ τὴν κατάστασιν ἀνάγκης ἔχει ἐνίοτε ἀνάγκην μιᾶς ἐξατομικευτικῆς συμπληρώσεως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ καταστῶσιν ἐλαστικὰ τὰ ὅρια τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ποινῆς. Εἰς τὸν νόμον λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εὑρεθῇ εἰς ἄμεσον κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἢ σοβαρὸν κίνδυνον τῆς σωματικῆς του ἀκεραιότητος, ὑπόκειται κατὰ γενικὸν κανόνα κατὰ τοσοῦτον εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ὥστε δὲν δισταζει νὰ ζημιώσῃ ἄλλους, ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν του. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην τοῦ ἠρωϊσμοῦ, ἡ ὁποία ἀπαντᾶται κατὰ τυπικὸν τρόπον εἰς τὸν μέσον ἄνθρωπον, θεωρεῖ ὁ νομοθέτης ὡς γεγονὸς μὴ ἐπιδεχόμενον μεταβολὴν καὶ ἀναγνωρίζει ὡς συγγνωστὴν τὴν πρᾶξιν, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται ἐν καταστάσει ἀνάγκης καὶ ἡ ὁποία ἐπιφέρει ζημίας εἰς τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα, τὴν ζωὴν ἢ εἰς τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ἄλλων.

Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἐπαγγελματικοί τινες κύκλοι, εἰς τὸ ἐπαγγελματικὸν καθῆκον τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται ἡ ὑποχρέωσις νὰ ἀποκρούουν κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦσιν ἄλλους, κύκλοι θέτοντες ἐν προκειμένῳ εἰς δευτέραν μοῖραν τὴν ἰδικήν των ἀσφάλειαν. Οὕτω π.χ. ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι ὑπόχρεως νὰ μὴ διστάσῃ

νὰ ἐπέμβῃ εἰς περίπτωσιν γενικῶν κινδύνων ἢ ταραχῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὕτω πράττων θὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωήν του ἢ τὴν σωματικήν του ἀκεραιότητα. Καὶ ὁ ἐπαγγελματίας ὁδηγὸς ὀρειβατῶν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς κινδύνους, ἵνα σώσῃ ἐν περιπτώσει κινδύνου ἐπὶ τοῦ ὄρους τοὺς ὀρειβάτας, οἱ ὁποῖοι ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτόν. Ὁ ἰατρὸς καὶ τὸ βοηθητικὸν προσωπικόν του ὀφείλουσιν ἐν περιπτώσει διαδόσεως ἐπιδημιῶν νὰ μὴ δειλιάσωσι καὶ νὰ μὴ σκεφθῶσι τὸν κίνδυνον μεταδόσεως τῆς νόσου. Μέχρι ποίου σημείου ὅμως εἰς τοιαύτας καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἐξικνεῖται τὸ καθῆκον τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ κινδύνου—τὸ ὁποῖον πάντως οὐδέποτε φθάνει μέχρι τῆς βεβαίας θυσίας τῆς ἰδίας ζωῆς—τοῦτο δύναται νὰ καθορισθῇ ἁπλῶς κατὰ τρόπον διάφορον διὰ τοὺς διαφόρους ἐπαγγελματικοὺς κύκλους, καί, ἐντὸς τῶν κύκλων τούτων, καὶ πάλιν μόνον ἀναλόγως τῆς ἀτομικῆς περιπτώσεως, κατόπιν ἐξετάσεως τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν τῆς περιπτώσεως ταύτης.

Εὑρισκόμεθα οὕτω πρὸ ἑνὸς γενικωτέρου ζητήματος, τὸ ὁποῖον κέκτηται ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα διὰ τὸ θέμα ἡμῶν, ἤτοι ἐὰν καὶ μέχρι ποίου σημείου, διὰ τὴν κρίσιν τῆς νομικῆς ὑπαιτιότητος δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀτομικότης. Ἐν προκειμένῳ ὑφίσταται βασικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον καὶ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον. Διαφορὰ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα καὶ δίδουσα ἀφορμὴν εἰς συμπεράσματα.

Ἀρχόμεθα κατὰ πρῶτον ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ὑπαιτιότητος ἐν τῷ δικαίῳ τῶν δικαιοπραξιῶν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Ἐνταῦθα πρόκειται ἰδίως διὰ τὸν ὁρισμὸν τῆς ἐννοίας τῆς ἀμελείας, ἥτις ὁρίζεται ὡς «ἡ μὴ ἐπίδειξις τῆς ἐν ταῖς δικαιοπραξίαις ἀπαιτουμένης προσοχῆς». Ἐν τῇ καταμετρήσει τῆς προσοχῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀναγκαία ἐν ταῖς δικαιοπραξίαις πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιζημίων συνεπειῶν, λαμβάνεται μὲν ἀπολύτως ὑπ' ὄψιν ἡ ἀτομικότης τῶν περιστάσεων, οὐδαμῶς ὅμως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀτομικαὶ ἱκανότητες, γνώσεις καὶ δεξιότητες τοῦ προσώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπέφερε μίαν ζημίαν. Ἐπιμένουσι δηλαδὴ εἰς τὰ τυπικὰ προαπαιτούμενα, ὡς π.χ. τὰς κανονικὰς γνώσεις τοῦ ἰατροῦ, τὴν δεξιοτεχνίαν τοῦ χειροτέχνου. Ἡ ἔνστασις τοῦ προζενήσαντος τὴν ζημίαν ὅτι οὗτος, χωρὶς νὰ ἔχῃ ὡς πρὸς τοῦτο ὑπαιτιότητά τινα, ἐστερεῖτο τῶν κανονικῶν γνώσεων, δεξιοτεχνιῶν καὶ ἱκανοτήτων δὲν θὰ γίνῃ δεκτὴ παρὰ τοῦ πολιτικοῦ δικαστοῦ. Π.χ. δὲν θὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἰατροῦ ὅτι ἡ ἐκπαίδευσίς του εἰς τὸ πανεπιστήμιον ἢ τὴν κλινικὴν ὑπῆρξε κακὴ ἢ τοῦ χειροτέχνου ὅτι ἡ δεξιοτεχνία τῶν δακτύλων του εἶχε μειωθῇ συνεπείᾳ ἀσθενείας.

Ἀμέλειαν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου διαπράττει ὁ ἰατρὸς ἢ ὁ χειροτέχνης, ἐὰν ὑπολειφθῇ οὗτος τοῦ κανονικοῦ μέτρου τῶν γνώσεων καὶ τῆς δεξιοτεχνίας ἢ τῆς προσοχῆς, ἡ ὁποία δέον νὰ ἀναμένηται κανονικῶς καὶ τὴν ὁποίαν ἀναμένει τις εἰς τὴν δεδομένην περίστασιν ἀπὸ ἕνα ἰατρὸν ἢ ἕνα χειροτέχνην. Ἡ ἀτομικότης του ὡς ἀνθρώπου δὲν δύναται ἐνταῦθα νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, διότι ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἀστικῆς εὐθύνης δὲν πρόκειται περὶ τῆς προσωπικῆς εὐθύνης. Ὁ περὶ οὗ πρόκειται ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δικαιοπραξίαν μόνον ὑπὸ τὴν τυπικὴν μορφήν του ὡς ἰατρὸς ἢ ὡς χειροτέχνης καὶ μόνον ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην καὶ τὴν ἐπαγγελματικήν του θέσιν τίθεται ὑπὸ συζήτησιν ἡ ἀποτυχία του, ὁσάκις πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ὑποχρεώσεώς των πρὸς ἀποζημίωσιν.

Ὅλως διάφορον παρουσιάζεται τὸ ζήτημα τῆς ὑπαιτιότητος εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον. Δεδομένου ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται νὰ καθορισθῇ ἡ ὁλοσχερῶς διὰ τῆς ἠθικῆς διαμορφωθεῖσα προσωπικὴ εὐθύνη, πρέπει νὰ ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ τὸν ποινικὸν δικαστὴν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑπαιτιότητος τὴν λεπτοτέραν ἐργασίαν, δηλαδὴ τὴν ἐξακρίβωσιν καὶ τὴν ἐξέτασιν τῆς προσωπικῆς ἀτομικότητος τοῦ κατηγορουμένου ἤτοι τῆς εὐφυΐας του, τῆς μορφώσεώς του, τῶν γνώσεών του, τῆς ἀντιλήψεώς του, τῆς ἱκανότητός του πρὸς ἐξακρίβωσιν, τῆς παρατηρητικότητός του, τῆς μνήμης

του, ἐν ἄλλαις λέξεσι τῶν ἱκανοτήτων καὶ δεξιοτήτων τοῦ δράστου. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐν τῇ ποινικῇ ἐξετάσει τῆς ὑπαιτιότητος δέον νὰ γίνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέρα προσαρμογὴ εἰς τὸν ἀτομικὸν χαρακτῆρα τῶν περιστάσεων καὶ τῶν προσώπων.

Ἐν τούτοις ὑφίσταται καὶ ἐνταῦθα ἓν ὕστατον ὅριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβῇ τις. Δὲν δύναται δηλαδὴ νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κατηγορουμένου ὅτι εἶναι ἐκ φύσεως ἐπιπόλαιος, ὀκνηρὸς τὴν σκέψιν ἢ ἀδυνάτου χαρακτῆρος καὶ δὲν ἠδύνατο ὡς ἐκ τούτου νὰ πράξῃ οὐδὲν ἄλλο ἢ νὰ ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ συμβοῦν οὕτω. Ἐνταῦθα ἰσχύει ὁ κανὼν «δύνασαι, διότι ὀφείλεις». Καὶ ἐὰν ἀκόμη αἱ γνώσεις, αἱ ἱκανότητες, αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις ἑκάστου κατηγορουμένου, εἶναι διάφοροι καὶ δέον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὡς τοιαῦται, ἐν τούτοις τὸ μέτρον τῆς ἐντάσεως, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται παρὰ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸ δίκαιον, ἵνα συμπεριφέρωνται οὗτοι ἐννόμως, εἶναι ἐνιαῖον. Τὸ μέτρον τῆς ἐντάσεως πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος ὁρίζεται ὡς γενικόν, κατὰ τὴν περὶ δικαίου ἀντίληψιν τοῦ συνόλου, συμφώνως πρὸς τὰς «ἀντιλήψεις πάντων τῶν σωφρόνως καὶ δικαίως σκεπτομένων». Ὅθεν γενικῶς δύναταί τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ περὶ τῆς ὑπαιτιότητος κρίσις τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ κατέληξεν εἰς μίαν ἰδιάζουσαν παλινδρομικὴν διαδικασίαν ἀξιολογήσεως, ἡ ὁποία ἐν ἀρχῇ μὲν ἄγει πλήρως εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀτομικῶν στοιχείων, ἵνα ὁδηγήσῃ ἐν τούτοις κατόπιν πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν γενικότητα, τοὐτέστιν εἰς τὸν κανόνα τῆς ἀ ξ ι ο λ ο γ ή σ ε ω ς, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ γενικεύηται, δηλαδὴ νὰ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ ὁμοίων ἢ ἀναλόγων περιπτώσεων.

Θὰ ἔπρεπε νῦν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι τοὐλάχιστον εἰς μίαν σφαῖραν τῆς δράσεως τοῦ δικαστοῦ ἡ ἀτομικότης ἔχει ἀπεριόριστον ἐπίδρασιν, ἤτοι ἐν τῇ καταμετρήσει τῆς ποινῆς ἐπὶ τοῦ ὡς ἐνόχου κριθέντος ἀνθρώπου. Ἀσφαλῶς ἐπῆλθεν ἐν προκειμένῳ, καὶ μάλιστα ἰδιαιτέρως ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας μία σοβαρὰ μετατόπισις τοῦ κέντρου τοῦ βάρους πρὸς τὴν πλευρὰν τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀτομικῶν στοιχείων, ἡ ὁποία βασίζεται ἐπὶ τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ «ποινικοῦ δικαίου τῆς πράξεως», εἰς τὸ «ποινικὸν δίκαιον τοῦ δράστου». Ἐνῷ δηλαδὴ πρότερον ὁ δικαστὴς ἠρκεῖτο εἰς τὸ νὰ ὁρίσῃ μίαν ποινήν, ἡ ὁποία, ὡς μέτρον ἀνταποδόσεως, ἠδύνατο νὰ ἰσορροπήσῃ τὴν ἀξιόποινον πρᾶξιν, καὶ ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε συνεπῶς νὰ εὑρίσκηται εἰς ὀρθὴν ἀναλογίαν πρὸς τὴν πρᾶξιν ταύτην, πρέπει σήμερον νὰ λάβῃ οὗτος ὑπ' ὄψιν του τὸν δράστην ὡς συγκεκριμένον πρόσωπον ἐν ὁλοκλήρῳ τῇ διαμορφώσει τῆς προσωπικότητός του.

Ὁ ποινικὸς δικαστὴς δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ τὸν ἀφηρημένον δράστην ἑνὸς ἀδικήματος, ἀλλ' ὁλόκληρον τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὁποῖον καταβάλλεται προσπάθεια, ὅπως ἀνακτηθῇ ἐκ νέου ὑπὸ τῆς ὁλότητος διὰ τῆς κατὰ τρόπον παιδαγωγικὸν διαμορφωθείσης ποινῆς, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἀκόμη ἐλπὶς διὰ τὴν κοινωνικήν του ἀναπροσαρμογήν. Πρόκειται λοιπόν, ἐν ὄψει τῶν τάσεων τούτων τῆς συγχρόνου ποινικῆς πολιτικῆς, αἵτινες εἶναι κατὰ κύριον λόγον τάσεις εἰδικῆς προλήψεως, περὶ μιᾶς προσπαθείας διεισδύσεως εἰς τὸν πυρῆνα τῆς προσωπικότητος τοῦ εἰς ποινὴν ὑποβαλλομένου, ἡ ὁποία εἰς πολλὰς μὲν περιπτώσεις ἐπιτυγχάνει, εἰς ἄλλας ὅμως ἀποτυγχάνει καὶ ἡ ὁποία πάντως ὀφείλει νὰ ἀναληφθῇ, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἐλπὶς ἐπιτυχίας.

Συνεπῶς ἡ ἀπόφασις, καὶ ἰδίως τὸ ζήτημα, ἐὰν πρέπῃ νὰ παρασχεθῇ εἰς τὸν καταδικασθέντα ἡ εὐκαιρία μιᾶς ἀναστολῆς ἢ διακοπῆς τῆς ποινῆς, ἐξαρτῶνται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς ὀρθῆς προγνώσεως περὶ τῆς μελλοντικῆς συμπεριφορᾶς ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ποινή, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ κατὰ πόσον οὗτος εἶναι δεκτικὸς ἐπηρεασμοῦ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ χωρὶς τυποποίησιν καὶ κατάταξιν, διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ καταβληθῇ προσπάθεια νὰ ὑπαχθῇ ἡ συγκεκριμένη παράστασις τοῦ δράστου, τὴν ὁποίαν

ἔχει πρὸ αὐτοῦ ὁ δικαστής, εἰς ἐκείνας τὰς κατηγορίας τῶν ἐγκληματικῶν τύπων, περὶ τῶν ὁποίων ἔχει ἤδη συναχθῆ ἐγκληματολογικὴ πεῖρα. Ἀλλὰ καὶ ἡ τάξις τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς εἰς σωφρονιστικὰ ἱδρύματα, ἤγαγεν εἰς τὴν ἀνάγκην ὡρισμένων κατατάξεων, ὡς π.χ. ἀφ' ἑνὸς ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς ὑποβαλλομένους τὸ πρῶτον εἰς ποινὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς καθ' ὑποτροπὴν ἐγκληματοῦντας. Πάντως καὶ ἐνταῦθα τίθεται εἰς τὸ πεδίον ἐπιδράσεως τῶν προσωπικῶν στοιχείων ἓν ἀνυπέρβλητον ὅριον.

Διὰ τῶν ὡς ἄνω κλείει ἡ σειρὰ τῶν παραδειγμάτων, ὥστε νὰ δυνάμεθα πλέον νὰ συναγάγωμεν τὰ ἀναγκαιοῦντα συμπεράσματα. Ἐν συνόψει δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι σήμερον τόσον κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν νόμων, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἡ ἀτομικότης τῆς περιπτώσεως καὶ τοῦ εἰς ταύτην μετέχοντος ἀνθρώπου λαμβάνεται πολὺ περισσότερον ὑπ' ὄψιν ἢ πρό τινων δεκαετηρίδων. Τοῦτο δ' εἶναι τελικῶς ἁπλοῦν ἀποτέλεσμα μιᾶς γενικῆς τάσεως τῆς ἐποχῆς ἡμῶν. Τῆς τάσεως τοὐτέστιν μεταβάσεως ἐκ τοῦ τυπικοῦ—ἐννοιολογικοῦ εἰς τὸ ἀτομικὸν—καταφανές. Ἡ ἐξέλιξις αὕτη διαπιστοῦται γενικῶς καὶ εἰς τὰ νέα φιλοσοφικὰ ρεύματα. Ἐκτὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ ἡ κοινωνιολογία καὶ ἡ ψυχολογία συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐμβαθύνωμεν τὰς παρατηρήσεις μας εἰς τὸν κόσμον τῆς πραγματικότητος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀντιλαμβανώμεθα καλλίτερον ἢ πρότερον τὰ πραγματικὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου ἐν τῇ πολλαπλότητι καὶ τῇ ἰδιομορφίᾳ των.

Ἀκόμη περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἠξίου τις ἀπὸ τὸν νομομαθῆ πρὸ παντὸς μαθηματικὴν σαφήνειαν, ὀξυτάτην διάκρισιν τῶν ἐννοιῶν καὶ ψυχρὰν ἀδιαφορίαν διὰ τὸ πρόσωπον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ ἰδεώδης εἰκὼν τοῦ νομομαθοῦς μετεβλήθη σημαντικῶς. Ἀσφαλῶς καὶ σήμερον οὐδεὶς δύναται νὰ συστήσῃ εἰς τὸν νομομαθῆ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ὑπὸ πολλῶν γενεῶν ἐπεξεργασθείσης ἐννοιολογίας τοῦ κλάδου του καὶ νὰ δικάζῃ ἁπλῶς καὶ μόνον εἰς πᾶσαν εἰδικὴν περίπτωσιν συμφώνως πρὸς τὸ ἐλεύθερον περὶ δικαίου συναίσθημά του. Γνωρίζων ὅτι εἶναι συνυπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν τάξιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἡμῶν, ὁ νομομαθὴς πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε συνείδησιν, ὅτι ἡ ἄνευ κανόνων ἀπόδοσις τοῦ δικαίου θὰ ἦγεν εἰς διάλυσιν τῆς κοινωνικῆς τάξεως, εἰς αὐθαιρεσίαν καὶ ἀδικίαν.

Ἐξ ἄλλου ὅμως ὁ καλὸς νομικὸς δὲν πρέπει νὰ ἀρκῆται εἰς τὸ νὰ ἀπονέμῃ τὸ δίκαιον, βάσει μόνον τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν κανόνων. Πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς κρίσεως, νὰ ᾖ δίκαιος ἀπέναντι τῆς ἰδιαζούσης μορφῆς, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν ἀτομικότητα, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατὸν εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἰδέαν καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ δικαίου. Εἰς αὐτὸν ἀπόκειται νὰ ἀντιληφθῇ, τί ἀπαιτοῦσι παρ' ἡμῶν τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα περιβάλλουν ἡμᾶς ἐν τῇ πολλαπλῇ ἰδιορρυθμίᾳ των, ἔτι μᾶλλον ὅμως, τί ὀφείλομεν εἰς τοὺς συνανθρώπους ἡμῶν, τῶν ὁποίων ἔχομεν ὡς ἔργον νὰ ἄρωμεν τὰς φροντίδας καὶ τὴν ἀνάγκην, ὡς καὶ νὰ τακτοποιήσωμεν τὰς σχέσεις των, αἱ ὁποῖαι περιῆλθον εἰς ἀταξίαν.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣ
Ἢ
ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΚΑΛΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου
καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

IV. Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ

II. Ἡ ἄσκησις τῶν καθηκόντων τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ τοῦ προϊσταμένου.

Α'. Ἡ τέχνη τοῦ διοικεῖν.

1. Ὁ καλὸς ἀρχηγὸς ὀφείλει νὰ κάμνῃ τοὺς ὑφισταμένους του νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ τὸν βοηθοῦν εἰς τὸ ἔργον του.

Ὅπως ἐσημειώσαμεν καὶ εἰς προηγούμενον κεφάλαιον, ὁ ἀρχηγὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διεξαγάγῃ τὰ πάντα μόνος του. Ἡ ἀποστολή του συνίσταται εἰς τὸ νὰ προβλέπῃ, νὰ ὀργανώνῃ, νὰ διατάσσῃ, νὰ συντονίζῃ, νὰ σχεδιάζῃ, νὰ ἐλέγχῃ.

Ἐὰν κατατρίβεται μὲ τὰς λεπτομερείας, θὰ χάσῃ ἀσφαλῶς τὴν συνθετικὴν ἄποψιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ καὶ δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν γενικωτέρων προβλημάτων.

Ὡς ἐκ τούτου ἔχει τὴν ἀνάγκην καλῶν καὶ ἀξίων συνεργατῶν, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ μεταβιβάσῃ μέρος τῆς ἐξουσίας του. Κατὰ τὸν Λυωταὶ ἡ διοίκησις ἀσκεῖται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ εἰς ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς ἱεραρχικῆς κλίμακος. Οὕτως εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει εἷς καὶ μόνον ἀρχηγός, ἀλλὰ μία πυραμὶς ὁλόκληρος ἀρχηγῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων δρᾷ εἰς τὸν κύκλον τῆς ἁρμοδιότητός του.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὸν ἀρχηγὸν εἶναι νὰ μάθῃ εἰς τοὺς συνεργάτας του πῶς νὰ ἐργάζωνται συστηματικῶς καὶ ἀποδοτικῶς ὥστε νὰ τὸν βοηθοῦν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸ ἔργον του.

Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καλὸς ὁ ἀρχηγὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς κανένα ἄλλον πλὴν μόνον εἰς τὸν ἑαυτόν του, προσπαθεῖ νὰ προφθάσῃ ὅλα μόνος του, ἐργαζόμενος πρὸς τοῦτο νυχθημερόν. Ὅπως ἔλεγεν ὁ Λυωταὶ διὰ τοὺς τοιούτους ἀρχηγούς, ἀσφαλῶς δὲν γνωρίζουν οὗτοι πῶς νὰ χρησιμοποιοῦν ἐπωφελῶς τὰς διαθεσίμους ὥρας των.

Ὁ ἄξιος ἀρχηγὸς δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ «πνίγεται στὴ δουλειά», ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κατώρθωσε νὰ διευθετήσῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὰ πράγματα, ὥστε νὰ εὑρίσκῃ πάντοτε καιρὸν νὰ ἐποπτεύῃ καὶ νὰ ἐλέγχῃ, ὡς ἐπίσης νὰ ἔρχεται εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν πραγματικότητα. Δὲν ἀρκεῖ νὰ κινῆται εἰς ἕνα κόσμον ἀφῃρημένον καὶ ἐγκεφαλικόν. Διὰ νὰ λάβῃ τὰς ὀρθὰς ἀποφάσεις δὲν ἀρκοῦν μόνον οἱ ἀριθμοί, τὰ ἔγγραφα καὶ αἱ λέξεις. Εἶναι ἀνάγκη ὁ ἴδιος νὰ ἰδῇ, νὰ αἰσθανθῇ νὰ σταθμίσῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὴν πραγματικότητα. Τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν «ματιὰ» τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ εὕρει τοὺς καταλλήλους συνεργάτας, τοὺς ὁποίους καὶ νὰ χρησιμοποιῇ ἀναλόγως τῆς ἱκανότητός των καὶ εἰς τοὺς ὁποίους νὰ ἔχῃ μεταβιβάσει μέρος τῆς ἰδικῆς του ἐξουσίας.

Τὸ κύριον λοιπὸν χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ ἀρχηγοῦ εἶναι ἡ ἱκανότης του νὰ εὑρίσκῃ καὶ νὰ χρησιμοποιῇ καταλλήλως τοὺς συνεργάτας του. Τόσην δὲ μεγάλην σημασίαν ἔχει ἡ ἱκανότης αὕτη, ὥστε χωρὶς ὑπερβολὴν νὰ δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ὅσον ἱκανώτερος εἶναι ἕνας ἀρχηγὸς εἰς τὴν τέχνην τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς

καταλλήλου χρησιμοποιήσεως τῶν συνεργατῶν του, τόσον καὶ περισσότερον εἶναι ὁ ἐνδεδειγμένος νὰ ἀναβῇ ὑψηλότερα εἰς τὴν ἱεραρχικὴν κλίμακα καὶ νὰ ἐπωμισθῇ μεγαλυτέρας εὐθύνας. Εἰς τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται καὶ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀρχηγῶν. Εἶναι σύνηθες τὸ φαινόμενον, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἕνας δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε, ὁ ἄλλος νὰ ἔχῃ φέρει τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα. Ἂν τοποθετήσωμεν ἐπὶ παραδείγματι τοὺς ἰδίους ἀνθρώπους ὑπὸ τὴν διοίκησιν δύο ἀρχηγῶν διαφόρου νοοτροπίας, θὰ συμβῇ τοῦτο, ὁ μὲν ἕνας νὰ τοὺς ἐμψυχώνῃ, νὰ τοὺς φιλοτιμῇ, νὰ τοὺς ἐμπνέῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἄριστα ἀποτελέσματα, ἐνῶ ὁ ἄλλος νὰ παραπονῆται διαρκῶς διὰ τὴν ἀνικανότητα τῶν συνεργατῶν του, νὰ τοὺς ἀποθαρρύνῃ μὲ τὰς μεμψιμοιρίας του, μὲ τὴν ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς αὐτοὺς καὶ μὲ τὴν ἀπουσίαν ἀνωτέρας πνοῆς. Καὶ ἀσφαλῶς θ' ἀποτύχῃ.

Ἀποτελεῖ λοιπὸν μέγα σφάλμα τοῦ ἀρχηγοῦ τὸ νὰ προτιμᾷ νὰ ἐνεργῇ ὁ ἴδιος, ἐκ φόβου μήπως οἱ συνεργάται του δὲν θὰ τὰ καταφέρουν, ἐκεῖ ὅπου θὰ ἠδύναντο κάλιστα νὰ δράσουν. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον μαραίνεται ὁ ζῆλός των, ἐκμηδενίζεται ἡ πρωτοβουλία των καὶ καταπαύει κάθε ὄρεξις πρὸς δημιουργικὴν ἐργασίαν. Τὸ δὲ χειρότερον εἶναι ὅτι μὲ τὸ ν' ἀπορροφᾶται ὁ ἀρχηγὸς καὶ μὲ τὰς παραμικροτέρας ἀκόμη λεπτομερείας τῆς διοικήσεως, δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ, οὔτε καὶ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν γενικωτέραν καὶ συνθετικὴν ἄποψιν τῶν ζητημάτων καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν κυρίαν ἀποστολήν του.

Ἀντιθέτως, ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ ἐκδήλωσις ἐμπιστοσύνης πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του, ἡ χορήγησις εἰς αὐτοὺς πλήρους ἢ περιωρισμένης πρωτοβουλίας, ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς ἀξίας ἑνὸς ἑκάστου, ἡ ἀφύπνισις τῆς φιλοτιμίας καὶ τοῦ ζήλου των, συντελεῖ ὥστε νὰ ἐκτελοῦν τ' ἀνατιθέμενα εἰς αὐτοὺς καθήκοντα πολὺ καλύτερον παρ' ὅ,τι θὰ ἠδύνατο αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἀποτελεῖ ἰδιάζουσαν τέχνην τὸ νὰ δύναται ὁ ἀρχηγὸς νὰ διαπλάσσῃ τοὺς συνεργάτας του κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ν' ἀντανακλοῦν κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἰδικήν του προσωπικότητα, δηλαδὴ νὰ εἶναι οὗτοι εἰς θέσιν νὰ προσαρμόζωνται εὐχερῶς εἰς τὸ πνεῦμα του, ν' ἀντιλαμβάνωνται καλῶς τὸ βάθος τῆς σκέψεώς του καὶ νὰ δύνανται νὰ τὴν θέτουν εἰς ἄμεσον ἐφαρμογήν.

Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἀρχηγὸς θέλῃ νὰ περιβάλληται ἀπὸ συνεργάτας ἐκλεκτούς, προικισμένους μὲ χαρακτῆρα καὶ μὲ ψυχικὴν ἀνωτερότητα, ὀφείλει καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἔχῃ τὴν ἀνωτέραν αὐτὴν ψυχοσύνθεσιν. Θὰ πρέπει δὲ νὰ εἶναι πολὺ λεπτὸς ἔναντι τῶν συνεργατῶν του καὶ νὰ προσέχῃ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν συμπεριφοράν του καὶ εἰς τοὺς λόγους του, ὅταν ἀπευθύνεται πρὸς αὐτούς.

Ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθῆκον καὶ ἡ αὐταπάρνησις, ἀποτελοῦν οὐσιώδη γνωρίσματα μιᾶς εὐγενικῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ τοιαῦται ψυχαὶ εἶναι γενικῶς πολὺ εὐαίσθητοι καὶ ὑποφέρουν ψυχικῶς ἀπὸ τὴν κακὴν καὶ ἄδικον μεταχείρισιν. Μερικοὶ θεωροῦν τὴν τοιαύτην εὐαισθησίαν γελοίαν καὶ δὲν τῆς δίδουν τὴν πρέπουσαν σημασίαν. Ἡ στάσις των ὅμως αὕτη δὲν ἀνταναλκᾷ βεβαίως ψυχικὴν ἀνωτερότητα ἐκ μέρους των.

2. Ὁ καλὸς ἀρχηγὸς ὀφείλει ν' ἀναπτύσσῃ εἰς τοὺς συνεργάτας του τὸ πνεῦμα τῆς πρωτοβουλίας καὶ τῆς εὐθύνης.

Ἡ πρωτοβουλία συνίσταται εἰς τὸ νὰ δύναταί τις νὰ συλλάβῃ μίαν ἰδέαν εἰσάγουσαν βελτιώσεις ἢ καινοτομίας εἰς κάποιον τομέα δράσεως. Ὁ καλὸς ἀρχηγὸς ὀφείλει νὰ παρέχῃ τὴν δυνατότητα εἰς τοὺς συνεργάτας του νὰ προτείνουν νέας μεθόδους δράσεως, δι' ὧν νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ βελτίωσις καὶ ἡ πρόοδος τοῦ ἐφαρμοζομένου συστήματος διοικήσεως ἢ οἰκονομικῆς ἀποδόσεως.

Πολλοὶ ὅμως θεωροῦν ὡς μειωτικὸν δι' αὐτοὺς τὸ ν' ἀποδεχθοῦν ἢ νὰ ἐφαρμόσουν ἰδέας τῶν ὑφισταμένων των ἢ εἶναι τόσον πολὺ ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὸ παρελθὸν καὶ ἀπὸ τὴν ρουτίναν, ὥστε διστάζουν ἢ ἀκόμη καὶ φοβοῦνται νὰ δεχθοῦν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν νέας ἰδέας. Ἀλλ' ἡ σύγχρονος ἐποχὴ εἶναι περίοδος ἀναπτύξεως καὶ τε-

χνικῆς προόδου, ἡ ὁποία δὲν ἀνέχεται ἀπηρχαιωμένας μεθόδους δράσεως. Ἡ συνεχὴς ἀναζήτησις τοῦ τελειοτέρου, τοῦ πρακτικωτέρου, τοῦ ὀλιγώτερον πολυπλόκου καὶ συνάμα ἀποδοτικωτέρου συστήματος εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς δράσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελοῦν τὸν συντελεστὴν τῆς προόδου τοῦ συγχρόνου τεχνικοῦ πολιτισμοῦ.

Πολλοί, διὰ διαφόρους λόγους, καταπνίγουν τὰς πρωτοβουλίας τῶν ὑφισταμένων των καὶ τοὺς ἀπογοητεύουν πικρῶς. Ἀργότερον δ' ἐκπλήσσονται διατὶ ὑπάρχει τόση ἔλλειψις νέων ἰδεῶν εἰς τὸ σύστημά των, διατὶ δὲν παρηκολούθησε τοῦτο τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις τῆς παραγωγῆς ἢ τῆς καταναλώσεως ἢ γενικώτερον διατὶ ὑστερεῖ ἡ ἀπόδοσις.

Ὡς ἐκ τούτου αἱ ἰδέαι τῶν ὑφισταμένων ποτὲ δὲν πρέπει ν' ἀπορρίπτωνται, ὡς ἄχρηστοι, χωρὶς νὰ ἐξετάζωνται μὲ ἰδιαιτέραν προσοχήν, πολὺ δὲ περισσότερον δὲν πρέπει ν' ἀποκρύπτωνται, ἢ ἀκόμη καὶ νὰ ὑποκλέπτωνται. Καὶ ὅταν εὑρεθοῦν ἐφαρμόσιμοι νὰ τίθενται εἰς ἐφαρμογήν.

Ἐκεῖνος λοιπὸν εἶναι ὁ ἄξιος προϊστάμενος ἢ ἀρχηγός, ὅστις γνωρίζει πῶς ν' ἀναπτύσσῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ὑφισταμένων του. Διὰ τῆς ἐνισχύσεως δὲ ταύτης πλεῖστα ὅσα εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθουν εἰς τὴν διοίκησιν, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τομεῖς δράσεως.

Πλὴν ἄλλων, ἀνυψοῦται οὕτω τὸ ἠθικὸν ἐπίπεδον τῶν συνεργατῶν, κινεῖται περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐργασίαν των, αὐξάνει ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἀφοσίωσίς των καὶ γενικῶς βελτιοῦται ἡ λειτουργία τοῦ ὑπάρχοντος συστήματος καὶ ἡ ἀπόδοσις αὐτῶν.

Ὁ καλὸς ἀρχηγὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ πῶς ν' αὐξάνῃ τὰς εὐθύνας τῶν συνεργατῶν του, ἀναθέτων εἰς αὐτοὺς προοδευτικῶς καθήκοντα εὐρυτέρας ἁρμοδιότητος. Ὀφείλει νὰ τοὺς καθοδηγῇ ὥστε νὰ ὑπερνικοῦν τὰς ἐμφανιζομένας ἑκάστοτε δυσκολίας, νὰ τοὺς βοηθῇ ὥστε νὰ γνωρίσουν καλύτερα τὸν ἑαυτόν τους καὶ τὰς ἱκανότητας ποὺ ἔχουν, νὰ προσαρμόζωνται εὐκολώτερον πρὸς τὰς νέας συνθήκας καὶ γενικῶς νὰ τοὺς κατατοπίζῃ καὶ νὰ τοὺς ἐπεξηγῇ τὰς σκέψεις του, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν οὗτοι νὰ συλλαμβάνουν εὐχερέστερον τὸ νόημα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν διαταγῶν του.

Μιὰ ὥρα γονίμου συνεργασίας τοῦ ἀρχηγοῦ μὲ τοὺς συνεργάτας του, συντελεῖ ὥστε νὰ κατατοπίζωνται οὗτοι εἰς τὰ καθήκοντά των καὶ νὰ ὑποβοηθοῦνται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν πρωτοβουλίας, πολὺ ἀποτελεσματικώτερον παρὰ μὲ τὴν ἔκδοσιν μακροσκελῶν καὶ λεπτομερειακῶν ὁδηγιῶν. Ἐκτὸς τῆς θεωρητικῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπαιτεῖται προσέτι καὶ ἡ πρακτικὴ ἄσκησις, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως πρακτικῶν μεθόδων, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐθισθοῦν τὰ στελέχη νὰ ἐπιλύουν μὲ ἰδικήν των πρωτοβουλίαν συγκεκριμένα προβλήματα τοῦ κύκλου τῆς δράσεώς των, τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνωνται ἐξ αὐτῆς τῆς πραγματικότητος, ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Γενικῶς, ἡ τακτικὴ προσωπικὴ ἐπαφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ μὲ τοὺς συνεργάτας του, εἴτε διὰ τῆς κατ' ἰδίαν συνεργασίας του μετ' αὐτῶν, εἴτε δι' εἰδικῶν πρὸς τοῦτο συγκεντρώσεων, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ ἐκθέτῃ οὗτος ἢ θὰ ἀναλύῃ εἰς αὐτοὺς τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν καὶ τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς τὸ σύνολον καὶ πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον, συντελεῖ πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ζήλου καὶ τῆς πρωτοβουλίας αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν βαθυτέραν κατανόησιν τῆς σημασίας καὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ ἐκτελουμένου ὑπ' αὐτῶν ἔργου.

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΤΟΜΙΚΗΣ Ἢ ΘΕΡΜΟΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΒΟΜΒΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α'
κ. **Γ. Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

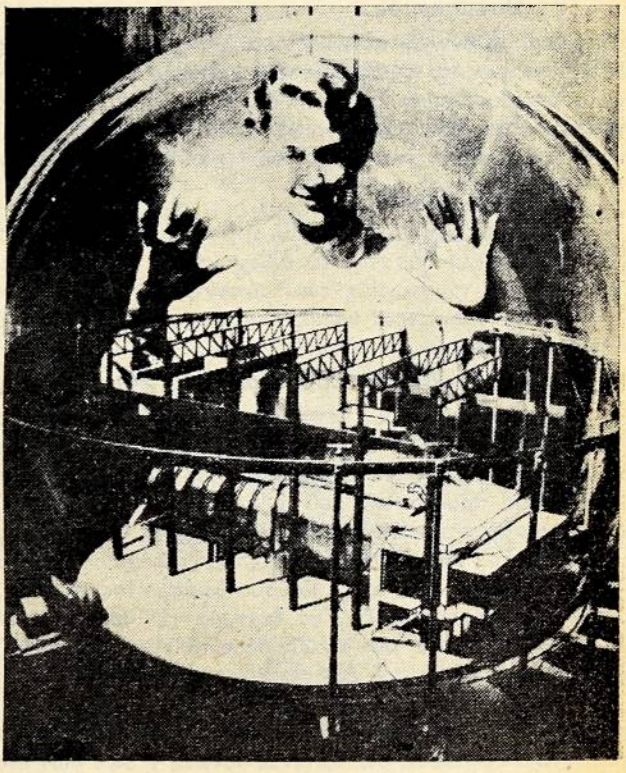
ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Σημασία τῶν μέτρων προστασίας ἐναντίον ἀτομικῆς ἐκρήξεως.
2.—Μέτρα ἀτομικῆς προστασίας.
3.—Συναγερμός.
4.—Διαφώτισις.
5.—Προστασία ἐκ τοῦ θερμικοῦ κύματος.
6.—Προστασία ἐκ τοῦ ὠστικοῦ κύματος.
7.—Μέτρα ὁμαδικῆς προστασίας.
8.—Βαθμὸς προστασίας.

***

1. Σημασία τῶν μέτρων προστασίας ἐναντίον ἀτομικῆς ἐκρήξεως.

Ἐὰν εἰς περίπτωσιν πολέμου ἤθελον χρησιμοποιηθῆ καὶ οὐρανικαὶ (ἀτομικαὶ) ἢ θερμοπυρηνικαὶ βόμβαι, ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν τούτων πλησίον ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, θὰ δημιουργηθοῦν σοβαροὶ κίνδυνοι διὰ τὸν πληθυσμὸν μεγάλων ἐκτάσεων, ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ στόχου.

Εἰς τὴν εἰκόνα, μία δεσποινὶς περιεργάζεται μὲ θαυμασμὸν τὴν μακέτταν ἑνὸς ἀτομικοῦ ἐργοστασίου τοῦ μέλλοντος. Οἱ Ἀμερικανοὶ προβλέπουν τὴν κατασκευὴν πολλῶν τοιούτων ἐργοστασίων, πρὸς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια ἐκτὸς τῶν καταστρεπτικῶν της ἀποτελεσμάτων ἔχει καὶ τὰ εὐεργετικά της ἀποτελέσματα.

Οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ λάβουν ἀποτελεσματικὰ μέτρα προφυλάξεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μειώσουν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἀπωλείας εἰς ἔμψυχον ὑλικόν, ἔξω τῆς περιοχῆς πλήρους ἢ σχεδὸν πλήρους καταστροφῆς, ἡ ὁποία θὰ συμβῆ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκρήξεως

Ὅπως ἐγράφομεν, εἰς ἄλλα σημειώματά μας, εἰς περίπτωσιν ἀτομικῆς ἢ ὑδρογονικῆς ἐκρήξεως, θὰ ἔχωμεν θύματα ἀπό :

α) Τὸ ὠστικὸν κῦμα.

β) Τὸ θερμικὸν κῦμα καὶ

γ) Τὴν πυρηνικὴν ἀκτινοβολίαν, ἡ ὁποία διακρίνεται εἰς ἄμεσον καὶ ἐπιβραδυμένην.

Τὰ μέτρα προστασίας τὰ ὁποῖα θὰ λάβωμεν, πρέπει νὰ μᾶς προφυλάσσουν καὶ ἀπὸ τὰ τρία ἀποτελέσματα ταυτοχρόνως. Ταῦτα διακρίνονται εἰς :

1) Μέτρα 'Ατομικῆς Προστασίας καὶ
2) Μέτρα 'Ομαδικῆς Προστασίας.

'Ημεῖς θ' ἀσχοληθῶμεν ἰδιαιτέρως μὲ τὰ μέτρα ἀτομικῆς προστασίας, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὸ κοινὸν καὶ τοὺς ἀστυνομικούς, ὡς ὄργανα Παθητικῆς 'Αεραμύνης.

2. Μέτρα ἀτομικῆς προστασίας.

'Εκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ παρατηρήσωμεν τὸ πρῶτον κατὰ μίαν ἀτομικὴν ἔκρηξιν, εἶναι μία ἐκτυφλωτικὴ λάμψις φωτός. Εὐθὺς ὡς ἀντιληφθῇ ταύτην, κάθε ἄτομον, εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ πέσῃ ἀμέσως κατὰ γῆς, πρηνηδόν, μὲ τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν ἀντίθετον κατεύθυνσιν, ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται ἡ λάμψις. Αἱ χεῖρες του δέον νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ οἱ ὀφθαλμοί του κλειστοί.

'Η πρηνὴς αὐτὴ θέσις μᾶς παρέχει στοιχειώδη προστασίαν καὶ ἀπὸ τὰ τρία ἀποτελέσματα μιᾶς πυρηνικῆς ἐκρήξεως, ἤτοι τὴν θερμότητα, τὸ ὠστικὸν κῦμα καὶ τὰς ἀκτῖνας Γάμμα.

'Ο τρόπος οὗτος προστασίας ἐκ μιᾶς ἀτομικῆς ἐκρήξεως, θὰ μᾶς χρειασθῇ ὅταν εὑρεθῶμεν εἰς ἀνοικτὸν χῶρον καὶ δὲν μᾶς δίδεται ὁ ἀπαραίτητος χρόνος διὰ νὰ προστατευθῶμεν ἐντὸς κεκαλυμμένου χώρου.

3. Συναγερμός.

Διὰ νὰ δυνηθῇ τὸ κοινὸν νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα προστασίας, πρέπει νὰ δοθῇ ἐγκαίρως τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ. 'Ο μεγάλος ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τὰ ὁποῖα ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἀτομικῆς βόμβας εἰς τὴν 'Ιαπωνικὴν πόλιν τῆς Χιροσίμα, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐδόθη τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ καὶ οὕτω τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων τῆς πόλεως αὐτῆς εὑρέθη ἀκάλυπτον.

4. Διαφώτισις.

Προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ μεγαλυτέρα προστασία τοῦ κοινοῦ καὶ ν' ἀποφευχθοῦν τὰ πολλὰ θύματα, ἐξ ἐνδεχομένης θερμοπυρηνικῆς ἢ ἀτομικῆς ἐκρήξεως, πρέπει τοῦτο νὰ γνωρίζῃ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθῇ νὰ προφυλαχθῇ. Πρὸς τοῦτο χρειάζεται κατάλληλος διαφώτισις διὰ τοῦ ραδιοφώνου, τοῦ τύπου καὶ δι' εἰδικῶν ὁμιλιῶν.

5. Προστασία ἐκ τοῦ θερμικοῦ κύματος.

Τὸ θερμικὸν κῦμα μεταδίδεται κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως, ὅπως αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες καὶ προκαλεῖ ἐγκαύματα διαφόρου βαθμοῦ εἰς τὸ ἀκάλυπτον ἀνθρώπινον σῶμα καὶ πυρκαϊὰς εἰς εὔφλεκτα ἀντικείμενα καὶ ὑλικά.

Πρὸς προστασίαν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀπὸ τὸ θερμικὸν κῦμα, εἶναι ἀρκετὴ οἱαδήποτε κάλυψις, καθ' ὅσον τοῦτο δὲν ἔχει μεγάλην διεισδυτικὴν ἱκανότητα. Τὰ ἐνδύματα ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος παρέχουν μεγαλυτέραν προστασίαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἀπὸ τὰ ἐκ μαύρου ὑφάσματος τοιαῦτα, διότι τὰ μὲν πρῶτα ἀνταναλοῦν τὴν θερμότητα, ἐνῷ τὰ δεύτερα τὴν ἀπορροφοῦν.

Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν δέον νὰ εἶναι κλειστά, διὰ νὰ ἀποφεύγηται ἡ μετάδοσις πυρκαϊᾶς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τούτων.

'Εκάστη οἰκία πρέπει νὰ εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ μίαν χειροκίνητον ὑδραντλίαν ἢ μὲ δοχεῖα πλήρη ὕδατος καὶ ἄλλα δοχεῖα γεμισμένα μὲ ἄμμον ἢ χῶμα, ὡς καὶ σκαπανικὰ ἐργαλεῖα, διὰ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ὑπὸ τῶν ἐνοίκων της κατάσβεσις οἱασδήποτε μικροεστίας πυρκαϊᾶς.

Τὸ μέτρον τοῦτο αὐτοπροστασίας θεωρεῖται ἀπαραίτητον, διότι ἐν περιπτώσει ἐκρήξεως πυρηνικῆς ἢ θερμοπυρηνικῆς βόμβας, τὸ δημιουργούμενον θερμικὸν κῦμα θὰ προκαλέσῃ πολυαριθμους πυρκαϊάς, τὰς ὁποίας δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ κατασβέσῃ ἐγκαίρως ἡ Πυροσβεστικὴ 'Υπηρεσία, μὲ τὰ περιωρισμένα μέσα πυροσβέσεως τὰ ὁποῖα διαθέτει.

6. Προστασία ἐκ τοῦ ὠστικοῦ κύματος.

Ὅπως ἐγράψαμε καὶ ἄλλοτε, εὐθὺς μετὰ τὴν ἔκρηξιν μιᾶς ἀτομικῆς ἢ θερμοπυρηνικῆς βόμβας, ἀναπτύσσεται ἕνα τεράστιον κῦμα ὑψηλῆς πιέσεως, ἕνα ἰσχυρότατον ρεῦμα ἀέρος, τὸ ὁποῖον ἐκαλέσαμεν ὠστικὸν κῦμα.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὠστικοῦ τούτου κύματος ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν, εἶναι ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προκαλοῦν ἰσχυροὶ ἄνεμοι, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ταχύτης καὶ τῆς μεγαλυτέρας καταιγίδος δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ 140 μίλια τὴν ὥραν, ἐνῷ ἡ ταχύτης τοῦ ὠστικοῦ κυμαίνεται μεταξὺ 800—2000 μιλίων τὴν ὥραν καὶ μέχρις ἀποστάσεως ἑνὸς μιλίου ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως, κατερχομένη εἰς τὰ 50 μίλια καθ' ὥραν εἰς ἀπόστασιν 2 $^1/_2$ μιλίων.

Εὐκόλως δύναται νὰ ἀντιληφθῇ πᾶς τις τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα θὰ ἔχῃ ἕνα τόσον ἰσχυρὸν ρεῦμα ἀέρος ἐπὶ τῶν διαφόρων οἰκοδομῶν. Αἱ στέγαι, τὰ παράθυρα καὶ ἄλλα παντὸς εἴδους ἀντικείμενα θὰ παρασυρθοῦν ὑπὸ τοῦ ρεύματος τούτου καὶ θὰ ἐκσφενδονισθοῦν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτοῦ μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Ἄμεσα βεβαίως πλήγματα ἐπὶ τῶν προσώπων δὲν θὰ ἔχωμεν, διότι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀντέχει εἰς ἰσχυρὰς πιέσεις. Θὰ ἔχωμεν ὅμως πολλὰ θύματα ἐκ τῶν ἀμέσων ἀποτελεσμάτων, ἤτοι τῶν ἐκσφενδονιζομένων εἰς τὸν ἀέρα διαφόρων ἀντικειμένων.

Ὑπελογίσθη ὅτι, τὰ 35 $^0/_0$ τῶν θυμάτων, ἐκ τῶν ριφθεισῶν ἀτομικῶν βομβῶν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, προεκλήθησαν ἀπὸ τὰ ἔμμεσα ἀποτελέσματα τοῦ ὠστικοῦ κύματος.

Διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὰς συνεπείας τοῦ ὠστικοῦ κύματος δέον νὰ ζητήσωμεν προστασίαν εἰς καταφύγιον. Ἐὰν εὑρεθῶμεν ἐκτὸς οἰκίας ἢ γραφείου καὶ δὲν ἔχομεν τὸν ἀπαραίτητον χρόνον διὰ νὰ σπεύσωμεν εἰς καταφύγιον, θὰ προστατευθῶμεν ἀποτελεσματικῶς εἰς γωνίας τούτων, μακρὰν τῶν παραθύρων. Αἱ ὑπάρχουσαι κλῖναι ἢ τράπεζαι εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς προφυλάξουν ἐπίσης ἀπὸ ἐνδεχομένην πτῶσιν ἀμμοκονιαμάτων ἢ στεγῶν.

7. Μέτρα ὁμαδικῆς προστασίας.

Τὰ μέτρα ὁμαδικῆς προστασίας ἐναντίον τοῦ θερμικοῦ καὶ ὠστικοῦ κύματος θ' ἀπασχολήσουν κυρίως τὰς συντεταγμένας Στρατιωτικὰς Μονάδας ἢ Ἀποσπάσματα Πολιτικῆς (Παθητικῆς) Ἀεραμύνης.

Ἡ προστασία τούτων εἶναι δύσκολος. Θὰ δυνηθοῦν ὅμως νὰ προστατευθοῦν ἀποτελεσματικῶς εἰς κεκαλυμμένα χαρακώματα ἢ σκέπαστρα.

Ἱκανὴν ἐπίσης προστασίαν ἐκ τοῦ ὠστικοῦ κύματος δύναται νὰ παράσχουν μεγάλα κτίρια ἀπὸ ἐνισχυμένον μπετὸν ἢ χαλύβδινα πλαίσια.

Ἡ ὁμαδικὴ προστασία τοῦ κοινοῦ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ εἰς δημόσια καταφύγια καὶ ὀρύγματα.

8. Βαθμὸς προστασίας.

Ὅσον καὶ ἂν εἶναι καταστρεπτικὰ τὰ χρησιμοποιηθησόμενα ἐν περιπτώσει πολέμου ὅπλα, δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζηται ἡ ἀξία τῶν ἀτομικῶν καὶ ὁμαδικῶν μέτρων προστασίας.

Συμφώνως πρὸς ἐρεύνας, γενομένας ὑπὸ εἰδικῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀπωλειῶν τοῦ τελευταίου πολέμου, ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι τρεῖς φορὰς ἀσφαλέστερος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος καταφεύγει ἐκτὸς οἰκίας κατὰ τὴν διάρκειαν βομβαρδισμοῦ, ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται ἀκάλυπτος εἰς ἀνοικτὸν χῶρον.

Ὁ ἐντὸς καταφυγίου εὑρισκόμενος θὰ εἶναι πέντε φορὰς περισσότερον ἀσφαλὴς ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ κατέφυγεν ἐντὸς οἰκίας καὶ κατὰ δεκαπέντε φορὰς ἀσφαλέστερος ἀπὸ αὐτὸν ὁ ὁποῖος θὰ εὑρεθῇ εἰς τὸν δρόμον.

(Εἰς τὸ προσεχές : Προστασία ἐκ τῆς Πυρηνικῆς ἀκτινοβολίας).

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἱστορία.
2. Προσόντα.

***

1. Ἱστορία.

Τὸ σπουδαιότερο βῆμα προόδου εἰς τὴν Βρεττανικὴν Ἀστυνομίαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἴσως, ἢ μᾶλλον ἀσφαλῶς, εἶναι ἡ αὔξουσα χρησιμοποίησις γυναικῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων. Ἀφοῦ ἡ κοινωνία, ποὺ ἡ Ἀστυνομία ὑπηρετεῖ, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρας καὶ γυναίκας, εἶναι καταφανὲς ὅτι ἡ γυναίκα πρέπει ν' ἀναλάβῃ τὸ μερίδιο τῆς προσπαθείας ποὺ τῆς ἀναλογεῖ. Παρ' ὅλον αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ ὀγδόντα πέντε χρόνια ἀπὸ τὴν ψήφισι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Νόμου, καὶ μόλις τὸ 1914, ἔγιναν δεκταὶ γυναῖκες εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Βεβαίως, πολλὰ χρόνια πρὶν ἐχρησιμοποιοῦντο γυναῖκες διὰ τὴν φρούρησι καὶ συνοδεία κρατουμένων γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου διὰ πρώτην φορὰν ἔγιναν τακτικὰ μέλη τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ μερικῶν ἄλλων Ἀστυνομικῶν Σωμάτων. Αὐταὶ ὅμως, δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ἁπλῶς διὰ τὴν διεξαγωγὴν ὡρισμένων ἔργων—μεταχείρισις θυμάτων σεξουαλικῶν ἐγκλημάτων καὶ ἀντιμετώπισις θεμάτων κοινωνικῆς μερίμνης—διὰ τὰ ὁποῖα ἡ γυναίκα εἶναι ἀσυγκρίτως καταλληλοτέρα ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ἡ ἄποψις αὐτὴ περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς γυναικὸς ἐπεκράτησε μέχρι τὸ 1930.

Οἱ φεμινιστικοὶ ἀγῶνες διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων δὲν ἐξεδηλώθησαν στὴν Ἀστυνομία μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν ὅπως εἰς ἄλλους κοινωνικοὺς τομεῖς. Ὄχι διότι ἔλλειψε τελείως ὁ ἀγὼν αὐτός, ἀλλὰ διότι ἐνεφανίσθη μὲ ἄλλας ἀρχάς. Αἱ γυναῖκες δὲν ἠγωνίσθησαν διὰ δικαιώματα ἐκπροσωπήσεώς των εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Μόνο ποὺ ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ Ἀστυνομία θὰ ἦτο πιὸ πολὺ ἀποδοτικὴ ἂν συμμετεῖχον κι' αὐτὲς εἰς τὴν δύναμίν της, ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες. Καὶ τοῦτο διότι οἱ γυναῖκες μποροῦν πιὸ εὔκολα ν' ἀντιμετωπίσουν ὡρισμένη κατηγορία ἀνδρῶν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ ἄνδρες. Δὲν διετυπώθησαν ἀποκλειστικὰ αἰτήματα. Ἁπλῶς ἐτόνισαν μὲ ἔμφασιν ὅτι ἀφοῦ ἡ κοινωνία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρας καὶ γυναίκας, ἦτο λογικὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ αὐταί, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ ἄνδρες, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ συνόλου.

Ἀρχικῶς αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ (Σ.Μ. Ὄργανον Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως) ἐσκέφθησαν ἀλλοιῶς. Προθύμως παρεδέχθησαν ὅτι ὑπάρχει ἕνα περιωρισμένον πεδίον ἀστυνομικῆς δράσεως διὰ τὰς γυναίκας ἀλλά, ὅταν εἶχαν προσληφθῆ περίπου ἑκατὸ ἀπ' αὐτάς, ἀπὸ τριάντα τρία διάφορα Ἀστυνομικὰ Σώματα, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν συνέστησε μιὰ Ἐπιτροπὴ διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀπόδοσί των καὶ νὰ δ

τυπώσῃ συγκεκριμένα συμπεράσματα διὰ τὴν μελλοντικὴν χρησιμότητα αὐτῶν. Ἡ ἔκθεσις τῆς Ἐπιτροπῆς ἦτο πολὺ εὐνοϊκὴ διὰ τὸ μέχρι τότε ἔργον τῶν γυναικῶν. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ θέμα τῆς προσλήψεώς των ὡς μονίμων μελῶν τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως καὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν ἁρμοδιοτήτων αὐτῶν δὲν ἔλαβεν ἀπόφασιν. Ἡ Ἐπιτροπὴ συνέστησεν, ὅπως αἱ Τοπικαὶ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ χρησιμοποιοῦν γυναίκας, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, διὰ τὴν λῆψιν καταθέσεων γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων εἰς περιπτώσεις σεξουαλικῶν ἀδικημάτων καὶ ὅπως αἱ γυναῖκες ὑπάλληλοι τῆς Ἀστυνομίας δι' ὑπηρεσίαν γραφείων μὴ θεωροῦνται ὡς ἀστυνομικοί. Ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν προβλημάτων τῆς Ἀστυνομίας (Royal Commision on the Police) τοῦ 1929 ταρεδέχθη τὰ πορίσματα τῆς πρώτης καὶ προσέθεσεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ἀστυνομικῶν θὰ ἔπρεπε ν' αὐξηθῇ καὶ ν' ἀποφεύγεται ἡ χρησιμοποίησις γυναικῶν ὄχι ἀστυνομικῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῶν καθηκόντων, λόγῳ τῆς ἀντιπαθείας ποὺ τὸ κοινὸ εἶχε ἐναντίον των.

Τὸ 1931 τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἐξέδωσε τὸν πρῶτο Κανονισμὸ «Περὶ Γυναικῶν Ἀστυνομικῶν» καὶ καθώρισεν ἔτσι τὸ εἶδος τῶν καθηκόντων ποὺ οἱ διοικοῦντες τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα θ' ἀνέθετον ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς γυναίκας—ἀστυνομικούς. Αὐτὰ εἶναι τ' ἀκόλουθα :

Καθήκοντα περιπολίας, ἤτοι :

—Ἐνεργείας σχετικὰς μὲ τὰς ἐξαφανισθείσας γυναίκας καὶ ἀνηλίκους, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀστέγους, τὰ θύματα σεξουαλικῶν ἀδικημάτων καὶ τοὺς διαβιοῦντας εἰς ἀνήθικον περιβάλλον.

—Συνοδεία ἀσθενῶν ἢ κρατουμένων γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων εἰς νοσοκομεῖα ἢ δικαστήρια.

—Φρούρησις κρατουμένων γυναικῶν ἢ αὐτῶν ποὺ ἀπεπειράθησαν ν' αὐτοκτονήσουν.

—Παράστασις εἰς τὰ δικαστήρια κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ἀδικημάτων γυναικῶν ἢ ἀνηλίκων.

—Ἔρευνα καὶ παρακολούθησις κρατουμένων γυναικῶν.

—Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας ἐν πολιτικῇ περιβολῇ.

Ἀλλὰ μὲ τὴν αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν—ἀστυνομικῶν, τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐγενικεύθησαν. Τὸ 1924 ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κατεδίκασεν ὁριστικῶς τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ γυναῖκες—ἀστυνομικοὶ ἀποτελοῦσαν εἶδος διοικητικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐτόνισεν ἐντόνως ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτῶν εἰς ὑπηρεσίαν γραφείου ἀποτελοῦσεν ἀδικαιολόγητον ἀχρήστευσι τῆς δαπανηρᾶς καὶ ἐπιμόνου ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως, ποὺ αἱ γυναῖκες ἐλάμβανον. Τὸ 1933 ἐψηφίσθη ὁ Νόμος Ἀνηλίκων (Children and young persons act) ὁ ὁποῖος ἔδωσεν εἰς ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀνεξαρτήτως φύλου εὐρύτερα δικαιώματα διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνηλίκων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ποὺ εὑρίσκοντο εἰς κίνδυνον. Ὁ Νόμος αὐτὸς ὑπεχρέωσε τοὺς διοικοῦντας τὰ διάφορα Ἀστυνομικὰ Σώματα, ὅπως περιορίσουν τὴν ἀποστολὴ τῶν γυναικῶν εἰς τὸν τομέα μόνον τῆς κοινωνικῆς μερίμνης ποὺ ἡ Ἀστυνομία ἀσκεῖ. Ἔκτοτε αἱ γυναῖκες, μὲ τὸ παράδειγμα ποὺ ἔδωσαν καὶ τὴν πειστικότητα ποὺ ἐχρησιμοποίησαν, καθὼς καὶ μὲ τὸν μεγάλον ἀριθμὸ ποὺ κατετάσσοντο εἰς τ' Ἀστυνομικὰ Σώματα, θεωροῦνται ὄχι μόνον κατάλληλοι καὶ ἐπαρκεῖς δι' ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον καὶ ὡς ἀπαραίτητο συμπλήρωμα μιᾶς συγχρόνου Ἀστυνομίας.

Τὸ 1939, παρ' ὅλα τὰ πλεονεκτήματά των, μόνον 246 γυναῖκες εἰς δύναμιν 63.000 ἀστυνομικῶν εἶχαν καταταγῇ καὶ αὐταὶ μόνον εἰς τὰ 45 Ἀστυνομικὰ Σώματα ἀπὸ τὰ 181 τῆς Χώρας αὐτῆς. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ὅταν πολλοὶ ἀστυνομικοὶ κατετάγησαν ἐθελοντικῶς εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ηὐξήθη εἰς τὰς 340 μονίμους καὶ 4.500 μέλη τοῦ Γυναι-

κείου Βοηθητικοῦ Σώματος (Women's Auxiliary Police Corps), μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ἐχρησιμοποιήθη εἰς ὑπηρεσίας γραφείου καὶ χειρισμοῦ διαφόρων ὀργάνων καθὼς καὶ εἰς τὰ κυλικεῖα. Αἱ 300 ἀπὸ τὰς τελευταίας ἔλαβαν στοιχειώδη ἀστυνομικὴν ἐκπαίδευσι καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς κανονικὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ὁ ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν (μονίμων) γυναικῶν—ἀστυνομικῶν εἶχε περίπου τριπλασιασθῆ—καὶ τὸ 1948 ἀνήρχετο εἰς τὰς 1.100—καὶ ὅπως φαίνεται θὰ αὐξηθῆ πιὸ πολὺ κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη.

Τὸ 1948 διωρίσθη γυναίκα ὡς βοηθὸς ἐπιθεωρητοῦ Ἀστυνομίας H.M. (Assistant Inspector of Constabulary) καὶ τὸ 1949 ἀντικατεστάθη ὁ Κανονισμὸς «Περὶ τῶν Γυναικῶν—ἀστυνομικῶν», ποὺ εἶχεν ἐκδοθῆ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν τὸ 1931, μὲ ὅμοιον πρὸς αὐτὸν τῶν ἀνδρῶν—ἀστυνομικῶν. Τὸ τελευταῖον ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν γυναικῶν—ἀστυνομικῶν ἦτο ἡ Ἀστυνομικὴ Ὁμοσπονδία (Σ.Μ. : περὶ τῆς συνδικαλιστικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως τῶν ἀστυνομικῶν ἔχει ἀναφερθῆ εἰς Κεφάλαιον Δεύτερον), ἡ ὁποία ἐπιμόνως ἠρνεῖτο τὴν παρακολούθησι καὶ προστασία τῶν συμφερόντων των, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀποδοχὴν ἀντιπροσώπων των εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ τὸ 1949 ὑπέκυψε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἀναπόφευκτη πορεία τῆς προόδου, ἀνεγνώρισε τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν καὶ ἐδέχθη γυναίκας ἀντιπροσώπους.

2. Προσόντα.

Τὰ προσόντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν αἱ γυναῖκες τῆς Ἀστυνομίας εἶναι πολλὰ καὶ σπουδαῖα. Καὶ αὐτὸ διότι τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἀπαιτοῦν ἐξαιρετικὴ δύναμι χαρακτῆρος καὶ ἀσυνήθη εὐστροφία καὶ ἑτοιμότητα (τάκτ). Ἡ διεξαγωγὴ ἀνακρίσεως γιὰ ἕνα σεξουαλικὸν ἔγκλημα π.χ. εἶναι κατὰ κανόνα ἐργασία ἀνιαρὰ καὶ δυσάρεστος, ποὺ τὸ θῦμα συνήθως μὲ τὴ δυστροπία του τὴν κάνει πιὸ δύσκολη ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ εἶναι. Ὁ ἀνακρίνων πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε προσεκτικὸς καὶ νὰ ἔχῃ τὴν δυνατότητα νὰ διακρίνῃ τὰς ψευδεῖς μαρτυρίας ποὺ εἶναι συνήθεις εἰς παρομοίας περιπτώσεις. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συνδυασμὸ λεπτότητος καὶ ἐπιμονῆς, διὰ νὰ προσεγγίσῃ τὰ πραγματικῶς συμβάντα καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἀντικειμενικό του σκοπό. Ἀνάμικτα προσόντα τοῦ εἴδους αὐτοῦ (Σ.Μ. δηλαδὴ λεπτὴ συμπεριφορὰ καὶ καταφανῆ ἐκδήλωσι εὐγενείας καὶ καλωσύνης, ὡς καὶ ἐπιμονὴ εἰς τὴν προσπάθεια, καὶ σταθερότητα εἰς τὰς ἐνεργείας του) εἶναι σπάνια τόσον εἰς τοὺς ἄνδρας ὅσον καὶ εἰς τὰς γυναίκας.

Αἱ γυναῖκες—ἀστυνομικοί, εἰς τὸ σύνολόν των δὲν εἶναι οὔτε «ἀπογοητευμένες γεροντοκόρες» οὔτε «μονοκόμματες καλόγρηες». Πολλαὶ ἀπ' αὐτὰς εἶναι νέαι καὶ ἑλκυστικαὶ—ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι ὁ μεγάλος ἀριθμὸς ἀστυνομικῶν ποὺ ἐνυμφέθησαν γυναίκας συναδέλφους των—χωρὶς αὐτὸ ν' ἀποτελῇ μειονέκτημα. Ἐκτελοῦν τὴ σκοπιά των, ποὺ συνήθως περιλαμβάνει κακοφήμους συνοικίας, μὲ τὸ ἴδιο θάρρος καὶ «κέφι» καθὼς καὶ τὴν ἴδια ἱκανότητα καὶ τάκτ, ὅπως οἱ ἄνδρες.

(Συνεχίζεται)

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ 22-6

Ὑπὸ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**, Ὑπαστυνόμου Β'

Ὑπηρετῶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ τῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν Τμήματα. Νοιώθω ἰδιαίτερη χαρὰ γι' αὐτό, ὄχι βέβαια γιατὶ δὲν ἔχει πολλὴ δουλειά, κάθε ἄλλο, ἀλλὰ γιατὶ τὸ Τμῆμα αὐτὸ καὶ γενικὰ ὁλόκληρη ἡ περιφέρειά του εἶναι ἕνα κομμάτι διαλεχτὸ τῆς παληᾶς Ἀθήνας. Βρίσκεται στοὺς πρόποδες ἑνὸς ἱεροῦ Βράχου, ὁ ὁποῖος στὸ πέρασμα τοῦ καταλύτου χρόνου στέκεται περήφανος κι' ἀγέρωχος, σύμβολο αἰώνιο τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς μοναδικῆς στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἀρχαίας Ἑλληνικῆς τέχνης.

Κυριακὴ βράδυ... Οἱ δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ ἀργογυρίζουν λὲς καὶ θέλουν νὰ παρατείνουν πιὸ πολὺ τὴν παράξενη ἀνία ποὺ αἰσθάνομαι. Δὲν ξέρω γιατί, μὰ τούτη τὴ βραδιά, ἡ ψυχή μου εἶναι βαρειὰ σὰν μολύβι. Τίποτε δὲν μὲ βασανίζει κι' ὅμως νοιώθω τόσο μόνος. Ἀλήθεια μήπως καὶ σεῖς καμμιὰ φορὰ δὲν αἰσθάνεσθε τὸ ἴδιο;

Πρὶν λίγη ὥρα τελείωσα τὶς ὑπηρεσιακές μου ἀσχολίες. Παίρνοντας μιὰ καρέκλα βγαίνω στὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ μετριάσω κάπως τὴν ἀφόρητη ζέστη καὶ ν' ἀλλάξω λίγο ψυχικὴ διάθεσι. Περασμένα μεσάνυχτα... Ἡ Ἀθήνα, ἡ καλλίτερα οἱ Ἀθηναῖοι δὲν θέλουν νὰ κοιμηθοῦν. Ψηλὰ στὸν οὐράνιο θόλο, τὸ φεγγάρι συνεχίζει τὸ δρόμο του περήφανα καὶ παιχνιδιάρικα. Τ' ἀστέρια στὸν οὐρανὸ φαντάζουν σὰν πολύτιμα πετράδια. Μοιάζουν μὲ πυγολαμπίδες, ποὺ ὅσο τὶς κυττᾷς τόσο αἰσθάνεσαι ξεχωριστὴ συγκίνησι καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, βυθίζεσαι στὰ κύματα τῆς φιλοσοφίας. Ζητᾷς νὰ βρῇς τὴν λύσι σὲ ἄπειρα προβλήματα... Ἀλλὰ κουρασμένος ἀπὸ τὶς ἄσκοπες καὶ ἀτέλειωτες ἀναζητήσεις προσγειώνεσαι στὴν πραγματικότητα καὶ μὲ τὴν πίστι σου πιότερο ζωντανεμένη ψυθυρίζεις τὰ λόγια τοῦ ψαλμῳδοῦ. «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε. Πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Παρέες—παρέες οἱ ἄνθρωποι περνοῦν στοὺς δρόμους ποὺ διασταυρώνονται μπροστὰ στὸ Τμῆμα. Εἶναι ζευγαράκια ποὺ ἀνηφορίζοντας στοὺς χιλιοτραγουδισμένους δρόμους, μουρμουρίζουν χαρούμενους σκοπούς. Γελοῦν, σφίγγει ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου κι' ἀγκαλιασμένοι χάνονται στὶς γωνίες. Ὁμολογῶ ὅτι τοὺς ζηλεύω... Ἀλλ' ὄχι. Ἐγώ, ἔχω κάποια σοβαρὴ ἀποστολὴ αὐτὲς τὶς ὧρες. Εἶμαι ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τόσων ἀνθρώπων. Ἱερὸ καὶ δύσκολο τὸ ἔργο μου. Ἀνιαρὴ καμμιὰ φορὰ ἡ ὑπηρεσία μας, εἶναι τόσο ὡραία, τόσο ἀνώτερη γιὰ ὅσους τὴ ζοῦν μέρα-νύχτα καὶ ξέρουν τὸ ἀληθινὸ τῆς Ἀστυνομίας νόημα.

Ψηλὰ ἐκεῖ φαντάζει λουσμένη σὲ ἅπλετο φῶς ἡ Ἀκρόπολις. Καθρεφτίζεται ὁ χρυσοῦς αἰώνας τοῦ Περικλέους. Θεέ μου, τί ὑπέροχο θέαμα! Τί φαντασμαγορία! Ὤ! Ἀκρόπολις, τῆς Ἑλλάδος καύχημα καὶ στόλισμα. Μεῖνε στὸ διάβα τοῦ Χρόνου δεῖγμα αἰώνιο ὑπερόχου πνεύματος. Κι' ἂν βέβηλοι θέλησαν κάποτε νὰ σὲ καταστρέψουν κι' ἂν ἄλλοι ἱερόσυλοι θέλησαν νὰ ἀμαυρώσουν τὸ μεγαλεῖο σου, ἐσὺ θὰ στέκῃς πάντοτε Βράχος Ἱερὸς τῆς δόξας καὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος!

Τὸ μυαλό μου ζητᾷ νὰ συλλάβῃ ὅλο τὸ νόημα καὶ τὴν ἀποστολὴ τῆς πανώριας Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Οἱ σκέψεις μου φτερουγίζουν σὲ κάθε γωνιὰ τῆς αἱματοβαμμένης, ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, Ἑλληνικῆς Γῆς...

Τί συμβαίνει ὅμως ἐκεῖ κάτω; Γιατὶ τρέχει 'κείνη ἡ γυναίκα; Θεέ μου! μὰ αὐτὴ τρέχει σὰν τρελλή! Πρέπει νὰ μάθω καὶ γρήγορα μάλιστα γιατί, ποιὸς ξέρει, σὲ λίγο ἴσως εἶν' ἀργά. Στὶς σκάλες ἀκούω βήματα βιαστικά, σὲ λίγα σὰν σίφουνας

μπαίνει στὸ γραφεῖο μου ταραγμένη, μὲ τὰ μαλλιά της ἀνακατεμένα, τὸ βλέμμα της ἀγριεμένο καὶ ἱκετευτικὸ συγχρόνως. Ἔτσι ὅπως εἶναι, μοιάζει σὰν τὸ τρελλὸ ποὺ δραπέτευσε ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο.

Ἀφήνω τοὺς ρεμβασμοὺς καὶ γρήγορα—γρήγορα βρίσκομαι ἄντικρύ της. Πρὶν προφθάσω νὰ τὴ ρωτήσω τί τῆς συμβαίνει καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστὴ μοῦ εἶπε: «Κε Ὑπαστυνόμε. Τρέξτε, κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε. Σῶστε μιὰ » ψυχή, ἕναν ἄνθρωπο. Ξέρω καλὰ πὼς μόνον ἐσεῖς, ἡ Ἀστυνομία, εἶναι δυνατὸ νὰ τὴ » σώσετε. Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω, κάνετε γρήγορα, θὰ σᾶς εἶμαι γιὰ πάντα » εὐγνώμων».

Δικαιολογημένα θὰ θέλετε νὰ μάθετε τί εἶχε συμβῆ. Ἔγινε κάτι τὸ ὁποῖον, δυστυχῶς, ἀρκετὲς φορὲς ἀπασχολεῖ τὸ Βιβλίο Συμβάντων καὶ τὶς ἐφημερίδες. Ἀ π ό π ε ι ρ α α ὐ τ ο κ τ ο ν ί α ς. Κάποια γυναίκα παίρνοντας σαράντα κουφέτα κινίνο, θέλησε νὰ θέσῃ τέρμα στὴν ἀνυπόφορη ζωή της.

Ἡ ὑπόθεση ἀκολούθησε τὴν κανονική της πορεία. Εὐτυχῶς ὅμως, ἡ ἀνόητη γιὰ μένα, γυναίκα, χάρις στὴν ἄμεση δική μας καὶ τῶν γιατρῶν στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν ἐπέμβαση, σώθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα διάβασα στὶς ἐφημερίδες μὲ μικρὰ γράμματα τὴν ἄνευ περιεχομένου γιὰ πολλοὺς εἴδηση «Ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ λαβοῦσα 40 δισκία κινίνης ἡ Α. Π., κάτοικος Κ. 40 δι' ἀγνώστους λόγους».

Ἂν ὅμως γιὰ τὸ πολὺ κόσμο οἱ λόγοι ἦσαν καὶ παραμένουν ἄγνωστοι, γιὰ μένα ποὺ ἀνέλαβα τὴν προανάκρισι, ἔγιναν γρήγορα γνωστοί. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ τραγικὰ οἰκογενειακὰ δράματα. Σὲ λίγες λακωνικὲς γραμμὲς θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἀμυδρὴ εἰκόνα, χωρὶς νὰ ἀλλάξω καθόλου τὴ σειρὰ τῶν πραγμάτων.

Ἐκείνη. Τέως ὑπάλληλος Τραπέζης, συμπαθητικὴ μὲ τὶς πρῶτες ρυτίδες ζωγραφισμένες ὁλοκάθαρα στὸ πρόσωπό της. Ἐκεῖνος... Καθηγητὴς σχολῆς ὁδηγῶν (σωφέρ), ἡλικίας 55 ἐτῶν. Παντρεμένοι ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, κανένα σύννεφο δὲν εἶχε σκιάσει τὸν οὐρανὸ τῆς οἰκογενειακῆς των εὐτυχίας. Ἐπισφράγισμα τῆς ἀνέφελης καὶ εἰρηνικῆς των ζωῆς, ἡ γέννησι μιᾶς κόρης, ἡ ὁποία, τούτη τὴν ἀνάστατη καὶ ἀραχνιασμένη περίοδο τῆς οἰκογενείας της, ἦτο περίπου δώδεκα χρονῶν.

Ἐκείνη... πιστή, τίμια, γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖνος... πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος σύζυγος, πρότυπον οἰκογενειάρχου. Ὅλα πήγαιναν καλὰ ὥσπου... μιὰ μέρα... καταραμένη μέρα, ὁ Σατανᾶς μπῆκε στὸ σπίτι, μεταμορφωμένος σὲ γυναίκα τριάντα ἐτῶν, σχετικῶς ὄμορφη, πολὺ κοκέττα καὶ ψυχικὰ διεφθαρμένη. Γιὰ λίγες μέρες εἶχε φιλοξενηθῆ στὸ σπίτι τους σὰν φίλη ἑνὸς φίλου τοῦ συζύγου, ὁ ὁποῖος... κάποια μέρα χάθηκε γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἴσως τὸ ἐμπόριο τῆς... λευκῆς σαρκός. Στὸ σπίτι τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀνδρόγυνο μὲ τὴ κορούλα των καὶ τὴν... φιλοξενουμένη, ἔμεινε κι' ἕνα τοῦ συζύγου ἐξώγαμο παιδί, κάπου εἴκοσι τριῶν χρονῶν.

Ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη ἄρχισε νὰ κλονίζεται. Ὁ γυιὸς ἐρωτεύεται τὴν παρείσακτη, ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας δὲν μένει ἀτάραχος. Μιὰ ζήλεια κι' ἕνα ἄγριο μῖσος γεννήθηκε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἐρωτόπληκτους, ποὺ ὑποδαυλίζεται ἀπὸ τὴν κοκέττα ἡ ὁποία ἀδιαφορεῖ γιὰ ὅλα, παίζοντας τὸ πιὸ σιχαμένο παιγνίδι. Ἡ σύζυγος τάχει χαμένα. Προσπαθεῖ νὰ διώξῃ τὸ διάβολο, ἀλλὰ συναντᾷ τὴν ἄρνησι τοῦ συζύγου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ προστατεύσουν μιὰ ἐγκαταλελειμμένη «κοπέλλα». Μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ ἕναν ἄγριο καυγά, ὁ γυιὸς φεύγει κι' ὁ πατέρας ἀναλαμβάνει μόνος τὸν τρυγητὸ τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ.

Τὸ δρᾶμα σιγὰ-σιγὰ ὅλο καὶ συνεχίζεται στὸ χειρότερο. Ὁ σύζυγος ἄλλαξε κυριολεκτικά. Φέρεται βάναυσα, συχνὰ—πυκνὰ δροσίζεται στὰ Φαληρικὰ νερὰ μὲ τὴν καινούργια του... ἀγάπη. Χωρὶς ντροπὴ καὶ ἀξιοπρέπεια ἐπιδίδεται σὲ «χαριεντισμοὺς» καὶ «πατρικὰ» χάδια καὶ ἀγκαλιὲς μπροστὰ στὴ γυναίκα του καὶ τὸ ἀνήλικο κοριτσάκι του. Τὸ σπίτι ξεθεμελιώθηκε ὁριστικά. Ὁ σύζυγος ἀρραβωνιάζεται κρυφὰ τὴν «ἀπροστάτευτη», ὑποσχόμενος στὰ ἀδέλφια της πὼς γρήγορα παίρνει διαζύγιο.

Φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι, συζεῖ παρανόμως. 'Η σύζυγος, χάνοντας πλέον τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν ὑπομονή της, ἀποπειρᾶται ν' αὐτοκτονήσῃ.

Τὴ συνέχεια τὴν γνωρίζετε. Τὸ δρᾶμα ὅμως ἔχει συνέχεια γιὰ τὴν ἄτυχη σύζυγο καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι. Μιὰ παραγγελία τοῦ Δικαστοῦ ἀνηλίκων μὲ ὁδηγεῖ στὸ σπίτι τους. Σκοπός μου, ἡ ἐξακρίβωσι τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀνήλικης, προκειμένου νὰ εἰσαχθῇ σὲ ἀναμορφωτικὸ κατάστημα. 'Από ὅ,τι εἶδα καὶ ἄκουσα σᾶς ἀναφέρω ἐλάχιστα.

Τὸ κοριτσάκι, παρὰ τὴν μικρή του ἡλικία, δίνει τὴν εἰκόνα μιᾶς ἀπόλυτα σχηματισμένης γυναίκας. Αἰκνίζεται σὰν κοκέττα πού ἀγρεύει θαυμαστάς. Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίζεται ὁλοκάθαρα ἕνας πρόωρος σεξουαλικὸς ὀργασμός. Παρὰ τὰ προσχήματα πού κρατεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀποκρύψῃ. Συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν μητέρα της νὰ ναρκισσεύεται μπροστὰ στὸ καθρέφτη, ἀποθαυμάζοντας τὶς ὁλοκληρωμένες γραμμές της. Συναναστρέφεται μόνο τὰ ἀγόρια. Προχωρεῖ στὸ βοῦρκο χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς νὰ τὴ σταματήσῃ.

'Η μικρή, κατόπιν τῶν ἐνδεδειγμένων ἐνεργειῶν, γρήγορα θὰ μπῇ στὸ ἀναμορφωτικὸ κατάστημα. 'Η πονεμένη μητέρα ἐκφράζει μὲ δάκρυα τὴν εὐγνωμοσύνη της, ὥσπου μιὰ μέρα... κάποιος ἄγνωστος ζητᾷ νὰ μὲ ἰδῇ. Ἦταν ὁ ἄπιστος σύζυγος. 'Αφοῦ ἐξιστόρησε τὰ ὅσα συνέβησαν, κατέληξε ὡς ἑξῆς :

« Ἔμαθα τὰ ὅσα ἡ 'Αστυνομία ἔκανε. Σᾶς ὀφείλω ἄπειρη εὐγνωμοσύνη. Εἶμαι » ἕνας παληάνθρωπος... Πέρασε ὅμως ἡ μπόρα. Βρῆκα τὴ γυναίκα μου. Τῆς ζήτησα » συγγνώμην. Ἔδιωξα τὸ Σατανᾶ. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, πιότερο δὲ γιὰ τὸ ζήτημα » τῆς κόρης μου».

Νόμισα ὅτι ἔπρεπε κάτι νὰ τοῦ πῶ. «Κύριέ μου. 'Εμεῖς κάναμε μόνο τὸ κα» θῆκον, ὅπως συνειθίζουμε πάντοτε. Μόνος σου τώρα μπορεῖς νὰ δώσῃς πάλι τὸ » γέλοιο στὰ πικραμένα χείλη τῶν δικῶν σου. Κατὰ βάθος φαίνεσαι καλὸς ἄνθρωπος. » Πιστεύω πὼς θὰ τὰ καταφέρῃς. 'Εδῶ κοντὰ εἶναι μιὰ ἐκκλησιά. Πήγαινε. 'Ο καλὸς » Θεὸς μας σὲ θὰ συγχωρέσῃ».

Φεύγοντας, πρόσθεσε τὰ ἑξῆς : «Δὲν ξέρω ἂν εἶσθε παντρεμένος. Ὅ,τι ὅμως » κι' ἂν εἶσθε, τοῦτο σᾶς λέγω. Ποτὲ μὴ βάλετε ξένη γυναίκα σπίτι σας καὶ μάλιστα » γιὰ πολὺ καιρό. Κάποτε θὰ τὸ μετανοιώσετε σκληρά. Ἂν ἀγαπᾶτε τὸ σπίτι σας, » διῶξτε μακρυὰ τὸ Σατανᾶ, ὅσο εἶναι καιρὸς καὶ πρὶν φθάσετε στὰ χάλια τὰ δικά »μου. Τὸ ἴδιο νὰ κάνετε καὶ γιὰ τὸν καλλίτερο φίλο σας. 'Η κοινωνία χάλασε».

Σκέφθηκα ἀρκετὴ ὥρα τὰ λόγια του καὶ βρῆκα πὼς εἶχε ἀπόλυτο δίκῃο. 'Εσεῖς, τί λέτε ;

Χασίς

(Βάδιζα πρὸς τὸν ἄλλο κόσμο καὶ γύρισα στὴ ζωή)

Ὑπὸ ἀστυφύλακος
κ. ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Νύκτα...ἡσυχία, ὅλος ὁ κόσμος κοιμᾶται...κι' ὅμως ἐγὼ βαδίζω...βαδίζω στὸ καθωρισμένο δρομολόγιο τῆς σκοπιᾶς μου...Ἡ ὥρα εἶναι περίπου 4· μόλις πρὸ πενταλέπτου μ' ἐπιθεώρησε ὁ Ὑπαστυνόμος τῆς ἀλλαγῆς μου...εἶναι ἡ ὥρα ποὺ τὰ βλέφαρα κάθε ἀνθρώπου βαραίνουν...προσπαθοῦν νὰ κλείσουν μόνα τους, παίζει ὁ ὕπνος μαζί τους, εἶναι αὐτὴ ποὺ λέμε κρίσιμη ὥρα τῆς νύχτας· μόλις προσπεράσῃς αὐτὲς τὶς συμπληγάδες, μετά, εἶσαι ἀνάλαφρος καὶ τελείως ξάγρυπνος!!...καὶ βαδίζω τὸ δρομολόγιό μου, ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας κάθε πολίτου...τὸ καθῆκον...

Μετὰ ἀπὸ τὴ γωνία αὐτὴ ἀρχίζει ἡ λεωφόρος, τὸ τέρμα τῆς σκοπιᾶς μου, ἡ λεωφόρος, τὴν ἡμέρα πολυτάραχη, μὰ τώρα ποὺ καὶ ποὺ περνάει κανένα αὐτοκίνητο... Τὰ μάτια μου ξαφνικὰ ἀνοίγουν διάπλατα...κάτω βλέπω...ἕνας μαῦρος ὄγκος κοντὰ στὴ γωνία μοῦ τραβᾷ τὴν προσοχή...πλησιάζω βιαστικὰ κοντά..."Α!... αὐτὸ ποὺ βλέπω μοῦ προξενεῖ μεγάλη κατάπληξη, κάτι τὸ πρωτοφανὲς γιὰ μένα...κάτι ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ φαντασθῶ...ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα γνωστὰ καὶ καλῆς οἰκογενείας παιδιά, νὰ εἶναι κάτω ἀναίσθητο...ἀπὸ τί ;...σκύβω, τὸ ψηλαφῶ...ζῇ!... ἀνασαίνει... τὸ κινῶ μήπως συνέλθη, μὰ δὲν καταλαβαίνει...τοῦ μιλῶ...μὰ ἀπάντηση τίποτε...

Στὴν ἀρχὴ βρέθηκα σὲ ἀμηχανία, δὲν ἤξευρα τί νὰ ὑποθέσω...μεθυσμένο ; οὔτε...ἀλλὰ τότε γιατὶ εἶναι ἔτσι...τέτοια ὥρα καὶ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση...Πολλὰ γυρίζουν στὸ μυαλό μου, ἀλλὰ τίποτε δὲν μοῦ δίνει τὴ λύσι ποὺ ζητῶ...Ξαφνικὰ ξεπροβάλλει μέσα στὸ μυαλό μου ἕνα πελώριο πανώ, μὲ γράμματα κάτι ἐπάνω : προσέχω καλλίτερα καὶ διαβάζω τὰ μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα.

— ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ.....ΧΑΣΙΣ.....

— Χασίς... τὸ ναρκωτικό, ποὺ ὅπως διάβασα, ἄρχισε σὲ ὡρισμένα μέρη τοῦ κόσμου νὰ κάνῃ ὅπως λένε «θραῦσι» καὶ νὰ διαφθείρῃ τὴ νεολαία ποὺ ἐπιδίδεται σ' αὐτὸ ἀπὸ λόγους νεωτερισμοῦ, συγχρονισμοῦ...μόδας...«σνομπισμοῦ»...ἰδοὺ τώρα στὰ πόδια τοῦ ἀστυφύλακα, ἕνα ἀπὸ τὰ καλῆς οἰκογενείας παιδιὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση...τὸ μέλλον τῆς αὐριανῆς κοινωνίας...ράκος στὰ πόδια μου...Νά, τὸ χασίς, σκέφτηκα αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅπως κατάλαβα, αὐτὸ εἶχε πλησιάσει, εἶχε ἁπλώσει τὸ πνιγηρὸ φάσμα του πάνω στὸ καινούργιο του θῦμα...

Μὰ πῶς ; Γιατί ; τί τοῦ ἔλλειψε καὶ ζήτησε νὰ βρῇ ἀπόλαυση, εὐχαρίστηση, ἡδονὴ μέσα εἰς τὰ σύννεφα τῶν ὀνείρων ποὺ τὸν μετέφερε...ἂς τὸ ποῦμε μάλιστα, αὐτὸς ὁ σατανᾶς...τὸ ναρκωτικό...

Παρετήρησα καλύτερα μὲ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ μου τὸ πρόσωπό του...μιὰ μαύρη σκιὰ ἁπλωνόταν στὰ μάτια του, ἕνα μαῦρο στεφάνι...τὸ σῆμα τὸ ἀδιάβλητο σῆμα τῆς καταχρήσεως.

Λίγο πιὸ κάτω, κατοικοῦσε ἕνας φίλος μου, ἕνας πολὺ καλὸς γιατρός. Στὴν ἀρχὴ δίστασα νὰ τὸν ἐνοχλήσω, ἀλλὰ μετὰ σκέφτηκα ὅτι κι' αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος καὶ μάλιστα καλὸς χριστιανός...

Πηγαίνω καὶ χτυπῶ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας του...

Στὴν ἀρχὴ τίποτε....

Ξαναχτυπῶ. Σὲ λίγο βλέπω νὰ φωτίζεται τὸ παράθυρό του. Γυρίζω, κυττάζω

τὸν ἀναίσθητο νεαρὸ μήπως τὸν πλησιάσῃ κανένας κακοποιὸς καὶ τοῦ ἀφαιρέσῃ τίποτα καὶ ὕστερα μὲ ἐλαφρὸ βῆμα ἀνεβαίνω ἕνα σκαλοπάτι πάρα-πάνω, γιὰ νἄμαι ἕτοιμος.

— Ποιός ; ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ φίλου μου.

Ὁ φίλος σας ὁ ἀστυφύλαξ...καὶ τοῦ ἔδωσα τὰ στοιχεῖα μου, συγγνώμην γιατρέ μου γιὰ τὴν ἐνόχληση αὐτὴ τὴν ὥρα, μὰ ἕνα λεπτὸ σᾶς θέλω ἐπειγόντως.

Ἀμέσως ἔρχομαι.

Πράγματι δὲν πέρασε ἕνα λεπτὸ καὶ ὁ γιατρὸς κατέβηκε μὲ τὶς πυτζάμες του, τυλιγμένος μὲ τὸ ἐπανωφόρι του....

— Τί συμβαίνει ;

Τοῦ ἔδειξα τὸν μαῦρο ὄγκο ποὺ φαινότανε καὶ τοῦ εἶπα... Εἶναι τὸ παιδὶ τοῦ μεγαλεμπόρου κ..., τὸν γνωρίζετε κι' ἐσεῖς, ἀλλὰ εἶναι σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω, ἂν θέλετε ἐλᾶτε.

Προθυμότατος ὁ καλός μου φίλος, ἔρχεται. Μόλις τὸν εἶδε σάστισε. Τέτοιο θέαμα δὲν τὸ περίμενε ποτὲ στὴ ζωή του...ἕνα παιδί, γνωστῆς καλῆς οἰκογενείας, σ' αὐτὴ τὴ κατάσταση...μπροστὰ στὰ μάτια του...

—Ἀπίστευτο, γυρίζει καὶ μοῦ λέγει, δὲ τὸ περίμενα ποτέ μου...δὲν μπορῶ νὰ τό...τί νὰ πῶ...τὰ ἔχασα, σάστισα.

— Γιατρέ μου τί λέτε νὰ κάνουμε τώρα, τὸν ρωτῶ, γιατὶ ἡ ὥρα περνοῦσε ἄσκοπα σὲ διαλογικὴ συζήτηση....

— Θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ σπίτι μου, στὸ γραφεῖο μου, νὰ τὸν ἀσφαλίσουμε ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα μάτια τῆς κοινωνίας. Σκέψου τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του...Θὰ πεθάνουν οἱ καϋμένοι ἀπὸ τὸν καϋμό τους. Θὰ τὸν ἀναλάβω ἐγώ. Ἐσὺ κάνε ὅ,τι σοῦ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον σου, ξέρεις τὴν ὑπηρεσία σου. Ἄ! στάσου, πάρε τὸν Ἀξιωματικὸ τοῦ Τμήματός σου, ἀπὸ τὸ τηλέφωνό μου καὶ συνεννοήσου.

Πράγματι τὸ τελευταῖο αὐτό, νόμισα ὡς πιὸ σωστὸ καὶ συμμορφώθηκα.

—Ἀνέφερα στὸν Ἀξιωματικὸ Ὑπηρεσίας τοῦ Τμήματος :

Κύριε Ὑπαστυνόμε, ἐδῶ ἀστυφύλαξ... λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι...(καὶ ἀνέφερα τὰ διατρέξαντα) σᾶς παρακαλῶ διατάξατε τί νὰ κάνω.

—Ἐφ' ὅσον (ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπαστυνόμου) ὁ κ.... ὁ γιατρὸς εἶναι προσωπικός σου φίλος καὶ τὸν ἀναλαμβάνει γιὰ τοὺς λόγους ποὺ μοῦ ἀνέφερες, προσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃς πλήρη στοιχεῖα τοῦ νεαροῦ, φέρε στὸ Τμῆμα νὰ ἐξασφαλίσουμε ὅ,τι περιουσιακὸ στοιχεῖο ἔχει μαζί του, τοῦτο δὲ παρουσίᾳ καὶ τοῦ γιατροῦ στὸν ὁποῖον μάλιστα νὰ ἐξηγήσῃς τὸν λόγο τῆς ἐνεργείας σου αὐτῆς, γιὰ νὰ μὴ σὲ παρεξηγήσῃ, καὶ μετὰ κάνε μιὰ ἐγγραφὴ στὸ σημειωματάριό σου, ἀναφέροντας ὅλα αὐτά. Πρόσεξε παιδί μου, μὴ παραλείψῃς τίποτε.

— Τὰ σέβη μου κύριε Ὑπαστυνόμε.

— Γιατρέ μου σᾶς τὸν ἐμπιστευόμαστε, ἀλλὰ πρῶτον θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ συγκεντρώσω, ὅ,τι μὲ διέταξε ὁ κ. Ὑπαστυνόμος, γιὰ τὰ περιουσιακὰ δὲ στοιχεῖα ἰδιαίτερα, γιατὶ ἴσως ὁ νεαρὸς αὐτὸς νὰ ἔπεσε θῦμα κλεπτῶν, πρὶν τὸν συναντήσω καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς νάρκης του νὰ σᾶς ζητᾷ ποιὸς ξέρει τί...

— Μὰ τί λές ; κάνε ὅ,τι διετάχθης.

— Εὐχαριστῶ.

.....

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔλεγε ἡ ὑπηρεσία μου.

Ἕνα τετράωρο ἀκόμη ἀστυνομικῆς ζωῆς τῆς μεγαλουπόλεώς μας...06.05' Πλησιάζω πρὸς τὸ Τμῆμα.-

Μόλις μὲ εἶδε ὁ Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας μὲ φώναξε.

—Ἔλα ἐδῶ τί συνέβη λοιπόν ;

— Κύριε Ὑπαστυνόμε, ὅπως σᾶς ἀνέφερα ἔτσι καὶ συνέβησαν. Τὸν νεαρὸ τὸν

ἀνέλαβε ὁ γιατρός, σᾶς ἔφερα ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ ζητήσατε, περιουσιακὸ στοιχεῖο δὲν εἶχε κανένα, οὔτε μονόδραχμο δὲν βρέθηκε στὴ τσέπη του.

— Καλά· κάνε τὴν ἐγγραφή σου.

.....

Στὶς δέκα καὶ μισὴ ἤμουν πάλι ξύπνιος, ἕτοιμος. Κατέβηκα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀξιωματικοῦ καὶ ρώτησα ἂν ὁ κ. Διοικητὴς ἦταν μόνος στὸ γραφεῖο του. Ὁ συνάδελφός μου τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας μοῦ ἀπάντησε καταφατικά.

Χτύπησα διακριτικὰ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

—Ἐμπρός, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Διοικητοῦ μου.

—Ἐπιτρέπεται κ. Διοικητά ;

—Ἄ ! Ἔλα μέσα καὶ σὲ ἤθελα.

— Διατάξατε κ. Διοικητά.

— Γιὰ πές μου, πῶς συνέβη αὐτὸ ἀπόψε, γιατὶ διάβασα τὴν ἐγγραφὴ τοῦ βιβλίου τῶν συμβάντων καὶ αὐτὸ ποὺ διάβασα μὲ στενοχώρησε πολύ.

— Κύριε Διοικητὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι (καὶ τοῦ ἀνέφερα τὴν ἱστορία τῆς νύχτας μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειές της καὶ τὴν προθυμία τοῦ γιατροῦ, ὡς καὶ τὴν παράκλησή του νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τίποτε, σκεπτόμενος γενικῶς τὴν θέση τῶν γονέων τοῦ νεαροῦ.).

— Καλὰ ἔκανες. Τώρα ὅμως θὰ πᾷς στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ νὰ δῇς τί γίνεται ὁ νεαρός, κι' ἂν ἔχῃ συνέλθῃ, νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ, ἀλλὰ ὅπως ξέρῃς μὲ τὸν πιὸ εὐγενικὸ τρόπο.

— Στὰς διαταγάς σας κ. Διοικητά.

.....

Βρῆκα τὸ γιατρὸ στὸ γραφεῖο του.

— Τί νέα γιατρέ μου ; πῶς εἶναι ; ρώτησα.

—Ἀκόμη ναρκωμένος εἶναι, ἀσυνήθιστος φαίνεται, μᾶλλον ἀρχάριος.

— Καλὰ γιατρέ μου, θὰ περάσω τὸ ἀπόγευμα νὰ δῶ καὶ σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ, γιατὶ τὸν θέλει ὁ κ. Διοικητής.

.....

Πρὶν ἀναλάβω ὑπηρεσία πῆγα καὶ τὸν συνάντησα.

Καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια ἀκουμποῦσε τοὺς ἀγκῶνες του πάνω στὰ γόνατά του...σκεπτικὸς...μὲ τὸ βλέμμα ἁπλανές...κυττοῦσε τὸ πάτωμα μ' ἕνα ἀφῃρημένο ὕφος...ποιὸς ξέρει ποῦ ταξίδευε.

— Παῦλο...τί σκέπτεσαι ;...τί ἔχεις ;...τί σοῦ συμβαίνει ;...Γύρισε, μὲ κύτταξε ἀφῃρημένα· μὲ κύτταξε καλὰ - καλά· νόμιζε κανεὶς ὅτι ἔχασε τὴ μνήμη του καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρωθῇ.....νὰ θυμηθῇ...

...Τί ἠθική...ψυχικὴ κατάπτωσις...

— Λοιπὸν Παῦλο ;...τοῦ ξαναλέω, τί ἔχεις ;...

—Ἄ! ἐσεῖς εἶσθε ;...μ' ἕνα ὕφος δυσαρεσκείας, ἀπογοητεύσεως...μπᾶ ! τίποτε δὲν σκέπτομαι, δὲν ξέρω, πολὺ θολωμένο εἶναι τὸ μυαλό μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ ἔκανε νόημα ὁ γιατρός, ὅτι κάτι ἤθελε νὰ μοῦ πῇ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο τὸν ἀκολούθησα καὶ ἐγὼ ρίχνοντας ἕνα φευγαλέο βλέμμα στὸν Παῦλο...

Εὐτυχῶς ποὺ ὅπως μοῦ εἶπε, εἶναι ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ἔκανε αὐτὴν τὴν τρέλλα· μὴν φοβᾶσαι εἶναι πρᾶγμα ποὺ θεραπεύεται εὔκολα τώρα ποὺ ἀκόμη εἶναι ἀρχή. Ἡ ἐπιπολαιότης του τὸν ἔσπρωξε ἐκεῖ ποὺ τὸν βρῆκες. Νὰ ἕνα ζωντανὸ παράδειγμα γιὰ τὴ ζωή σου. Νὰ τί κάνουν οἱ σημερινοὶ νέοι καὶ ἂς μᾶς κατακρίνουν ἐμᾶς τοὺς παλαιοτέρους...

— Ἔχετε δίκηο γιατρέ μου, λυποῦμαι τὸν νέο αὐτό, ἀλλὰ περισσότερο τοὺς γονεῖς του...Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα ντρὶν...τοῦ τηλεφώνου μὲ διέκοψε. Ὁ γιατρὸς σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός.

—Ἄ ! σεῖς εἶσθε κ. Διοικητά...ναὶ ἐδῶ εἶναι, μάλιστα...τὸν ζητοῦν οἱ γονεῖς του ;...

— Τί νὰ σᾶς πῶ κ. Διοικητά, ὅπως σκεφθῆτε σεῖς καλλίτερα, τί νὰ πῶ ;... εἶναι κρῖμα, εὐτυχῶς ποὺ εἶναι ἀρχάριος ἀκόμη καὶ μποροῦμε νὰ τὸν προλάβουμε, νὰ τὸν τραβήξουμε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο καὶ ὁ Παῦλος.

— Καλὰ κύριε Διοικητὰ συνῆλθε καὶ θὰ ἔλθῃ στὸ Τμῆμα. Μάλιστα χαίρετε.

.....

Καὶ κατέβασε τὸ ἀκουστικό.

— Λοιπὸν Παῦλο...ἄκουσες τώρα, σὲ ζητᾷ ὁ κ. Διοικητὴς τοῦ Τμήματος, οἱ γονεῖς σου ἀνησυχοῦν ποὺ δὲν πῆγες τὸ βράδυ στὸ σπίτι σου. Ὁ κ. Διοικητής, ὅπως ἄκουσες, σκέπτεται τὴν κατάσταση τῶν γονέων σου καὶ δὲν θὰ μαρτυρήσῃ τὴν πραγματικότητα. Θὰ τοὺς πῇς ὅτι σὲ κράτησα ἐγὼ μετὰ ἀπὸ κάποιο γλέντι. Δὲν σοῦ λέω τίποτε ἄλλο, σκέψου τοὺς γονεῖς σου, τὴν κοινωνική σου θέση καὶ πῶς σὲ βρῆκε αὐτὸς ὁ καλὸς ἀστυφύλαξ, σκέψου...

— Εὐχαριστῶ γιατρέ μου.

— Τώρα θὰ πᾶτε μαζὶ στὸ Τμῆμα ποὺ σὲ θέλει ὁ κ. Διοικητής, μὴν φοβᾶσαι τίποτα, φρόντισε ν' ἀλλάξῃς τώρα ποὺ εἶναι ἀκόμα νωρίς. Γειά σου...καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

— Χαίρετε γιατρέ μου, εὐχαριστῶ...

.....

— Λοιπὸν παιδί μου, τοῦ λέει ὁ Διοικητής μου, τώρα βλέπεις τὴν πραγματικότητα, βλέπεις ποὺ σὲ φέρνει ὁ εὐχάριστος κατήφορος τῆς κακῆς συναναστροφῆς, ἀπὸ ἐσένα ὅμως ἡ κοινωνία περιμένει πολλά.

— Πρῶτα-πρῶτα ὁ πατέρας σου σὲ σένα θ' ἀφήσῃ τὸ μέλλον τῆς ἐπιχειρήσεώς του, αὐτῆς ποὺ δίνει σὲ σένα τὰ μέσα, δηλαδὴ τὸ χρῆμα γιὰ νὰ διασκεδάζῃς.

Ὄχι, παιδί μου, προσπάθησε τώρα ποὺ εἶναι νωρίς, πρὶν σ' ἐξουσιάσῃ τὸ πάθος, πρὶν καταστρέψῃς τὸ οἰκοδόμημα ποὺ τόσα χρόνια ὁ πατέρας σου ἔφτειαξε, μὲ τόσους κόπους, στερήσεις, μόχθους καὶ ὅ,τι μπορεῖς νὰ φαντασθῇς ἀκόμη. Λυπήσου τοὺς γονεῖς σου ποὺ δίδουν τὰ πάντα γιὰ σένα, δὲν σοῦ στεροῦν τίποτε, ὅ,τι θέλεις ἐσύ, ἀλλὰ ὅμως μὴν καταχρᾶσαι τῆς καλωσύνης των. Τὴν καϋμένη τὴν μητέρα σου, ποὺ ὅπως ἄκουσα σὲ ὑπεραγαπᾷ, αὐτὴ ποὺ θυσιάζει τὰ πάντα γιὰ σένα δὲν τὴν σκέπτεσαι ; δὲν τὴ λυπᾶσαι ;

Γιὰ σκέψου τὴν καταστροφή, τὸν ὄλεθρο ποὺ τοὺς προσφέρεις. Τὴν κοινωνία ποὺ ζῇς, πῶς θὰ ἀντιμετώπιζες ; μὲ τί μάτια θὰ τὴν ἔβλεπες, κι' αὐτὴ πάλι πῶς θὰ σ' ἔβλεπε, σὰν ἕνα ράκος, ἄξιο τῆς τύχης του. Ὅλα τὰ σπίτια θὰ σοῦ κλείσουν τὶς πόρτες. Θὰ σὲ δείχνουν στὸ δρόμο καὶ θὰ λένε ὁ... γιὸς τοῦ τάδε...

Θὰ εἶσαι τὸ περιφρονημένο, τὸ ψωριάρικο σκυλί, ποὺ γυρίζει μέσα στοὺς δρόμους τῆς κοινωνίας, σέρνοντας τὶς πληγές του ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ποὺ κανένας δὲν τὸ πλησιάζει, παρὰ ἄλλος τὸ σκλωτσᾷ, ἄλλος τοῦ πετᾷ πέτρες κι' ἄλλος ἀηδιάζει ποὺ τὸ βλέπει...γιατὶ θέλησε νὰ σπάσῃ τὰ δεσμὰ τοῦ κυρίου του, νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Οἱ κακὲς αὐτὲς συναναστροφὲς σ' ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴν καταστροφὴ καὶ σκέψου ποῦ θὰ καταντοῦσες, ἂν δὲν σ' εὕρισκε ὁ ἀστυφύλακας.

Ἕνα πρᾶγμα ζητῶ ἀπὸ σένα τώρα. Νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ὑπόσχεσή σου, τὸν λόγο σου σὰν ἄνδρας πλέον ποὺ εἶσαι, ὅτι ἀπὸ σήμερα, πρὶν εἶναι ἀκόμη ἀργά, θὰ ξεκόψῃς ὁριστικὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἄσχημες συναναστροφές, μὲ τὰ θανατηφόρα ἀποτελέσματα. Ἔλα λοιπόν, δῶσε μου τὸ χέρι σου καὶ πές μου ναί. Ἔλα, μὴν διστάζεις, σοῦ μιλῶ

σὰν δεύτερος πατέρας σου. Ἄκουσε, ἔρχονται τώρα οἱ γονεῖς σου καί...κύτταξε αὐτὸ θὰ μείνῃ μεταξύ μας καὶ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τίποτε κανείς.

Μὴ διστάζεις καθόλου, κύτταξε τώρα τὴν κοινωνία κατάματα καὶ βάδισε τὸν ἴσιο πλέον δρόμο...

Μιὰ θερμὴ χειραψία ἀντήλλαξαν. Στὰ μάτια τοῦ Παύλου ἕνα μικρὸ μαργαριτάρι κύλησε κι' ἔσταξε μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ...ἐκεῖ...συνήντησε τὰ ἄλλα, ἀόρατα πλέον τώρα, ποὺ ἔχουν πέσει...ἀπὸ τὰ μάτια ἄλλων ποὺ βρέθηκαν μπροστὰ ἐκεῖ, στὴν ἴδια θέση μ' αὐτὸν κάποτε...

— Σᾶς εὐχαριστῶ κύριε Διοικητὰ καὶ σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, μ' ὅλη μου τὴν ψυχή. Αὐτό, τώρα τὸ σκέπτομαι. Εἶχα ἀφεθῇ ἀχαλίνωτος ν' ἀπολαύσω τὴ ζωή, σὲ ὅ,τι ἔχει, νὰ ρουφήξω τὸ χυμό της, ἀλλ' αὐτὴ μ' ἔστειψε σὰν λεμόνι. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τόσους φίλους μου δὲν βρέθηκε νὰ μοῦ πῇ τίποτε. Ὅλοι εἶναι φίλοι τοῦ ὀλέθρου, τῆς καταστροφῆς, τῆς ἀπωλείας. Μπορεῖτε ἀπὸ τώρα νὰ εἶσθε ὑπερήφανος γιὰ τὸ νέο δημιούργημά σας, ποὺ προσφέρετε στὴν κοινωνία, μπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι **«Βάδιζα πρὸς τὸν ἄλλο κόσμο καὶ γύρισα στὴ ζωή»**.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

.....

Ἔχουν περάσει δυὸ χρόνια καὶ πλέον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Προχθές, ξαφνικὰ ἐκεῖ ποὺ περνοῦσα ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλεώς μας, μία κοῦρσα ἦλθε καὶ σταμάτησε στὸ πλάϊ μου, κι' ἀκούω κάποιον ἀπὸ μέσα νὰ μὲ φωνάζῃ.

— Κύριε Κώστα. Κύριε Κώστα, «ἀστυφύλαξ».

Γυρίζω, κυττάζω, δὲν ἀνεγνώρισα κανένα, ἀλλὰ μιὰ φυσιογνωμία μοῦ τράβηξε τὴν προσοχή. Ἦταν ὁ Παῦλος, ἀγνώριστος τώρα...

— Κύριε Κώστα, κι' ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, ἐλᾶτε μέσα, σᾶς ζητῶ τόσον καιρό, θὰ σᾶς πάω στὸ σπίτι μου. Μὴ μοῦ πῆτε ὄχι.

Κι' ἐμείναμε ἔτσι κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐκστατικοί...ἄφωνοι...Σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἐκεῖνο τὸ σβυσμένο πιὰ παρελθόν.

.....

Σήμερα ὁ Παῦλος εἶναι εὐτυχισμένος, παντρεύτηκε, ἔχει μιὰ ὡραιοτάτη γυναῖκα κι' ἕνα χαριτωμένο παιδάκι, ζῇ μὲ τοὺς γονεῖς του εὐτυχής. Τὴν ἐπιχείρηση διευθύνει τώρα αὐτὸς καὶ στὴν πινακίδα ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα προσετέθη «κ... καὶ υἱός».

Ὁ Παῦλος εἶναι κι' αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ δημιουργήματα τῆς Ἀστυνομίας.

Ραδιοφωνικές εκπομπές Ἀστυνομίας Πόλεων

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

α) Ἡ συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς 7ης Ἀμερικανικῆς Στρατιᾶς μὲ τὸν μαέστρο κ. ΧΕΝΡΥ Ζ. ΛΟΥ·Ι·Σ.

—Δυὸ ἀκόμα θαυμαστὲς καλλιτεχνικὲς ἐπιτυχίες προστέθηκαν, αὐτὲς τὶς μέρες, στὸ πλούσιο ἐνεργητικὸ τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ δικαίωσαν ἀπόλυτα τὴ φήμη καὶ τὸ ὄνομά της... δυὸ ἐπιτυχίες, ἀληθινὰ μεγαλειώδεις, ποὺ ἀπέδειξαν, μὲ τὸν πιὸ πειστικὸ τρόπο, σὲ ποιὸ σημεῖο ζηλευτῆς ἐπικαιρότητος καὶ ἀξίας στέκει ἡ ἐκπομπὴ αὐτή, ποὺ στὸ βραχὺ χρόνο τῆς ζωῆς της κατάφερε νὰ συγκεντρώσῃ γύρω της χιλιάδες ἐνθουσιασμένο κόσμο...

Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή...

Ἦταν Κυριακή... 14 Ὀκτωβρίου...

Ἔξω ἀπὸ τὸ γνωστὸ θέατρο «ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ» πυκνὰ πλήθη ἐκλεκτοῦ κόσμου ἦταν συγκεντρωμένα στὸ πεζοδρόμιο, περιμένοντας νὰ μποῦν στὸ θέατρο... ἐνῷ πιὸ 'κεῖ, στὸ δρόμο, μιὰ ἀπέραντη φάλαγγα ἀπὸ πολυτελῆ αὐτοκίνητα, κάθε λογῆς καὶ κάθε μάρκας, ἔδιναν ἕνα τόνο ξεχωριστῆς μεγαλοπρέπειας στὴν κεντρικὴ αὐτὴ γωνία τῆς πρωτευούσης...

Συνάνταγες ἐκεῖ Στρατηγούς, Ὑπουργούς, Βουλευτάς, Διπλωμάτας, βιομηχάνους, ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, πλάϊ σὲ κομψὲς κυρίες καὶ χαριτωμένες κοπέλλες...

Πλησίαζε ἔντεκα ἡ ὥρα, ὅταν φτάσαμε κι' ἐμεῖς μὲ τὸ μαγνητόφωνο τῆς Σχολῆς, γιὰ τὴν μεγάλη συνέντευξη, ποὺ εἴχαμε ἀπὸ πολλὲς μέρες κανονίσει, ὕστερα ἀπὸ κόπους καὶ τρεχάματα...

Ἡ ἐμφάνισή μας κανέναν δὲν ξάφνιασε... Ἀπεναντίας χαιρετήσαμε καὶ χαιρετηθήκαμε φιλικὰ μὲ τὰ περισσότερο πρόσωπα ποὺ περίμεναν... (Αὐτὸ τὸ γεγονὸς φανερώνει καθαρὰ πόση ἀξία ἔχει πάρει στὰ μάτια καὶ τῶν πιὸ ἐκλεκτῶν τάξεων τῆς Ἀθήνας ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας)...

Ὕστερα ἀπὸ λιγόλεπτη ἀναμονὴ βρεθήκαμε μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸ φουαγιὲ τοῦ πολυτελέστατου θεάτρου, ὅπου μᾶς περίμενεν ὁ κ. Χένρυ Ζ. Λούϊς, ὁ μαέστρος τῆς 7ης Ἀμερικανικῆς Στρατιᾶς, ποὺ εἶχεν ἔλθει στὴν Ἑλλάδα γιὰ λίγες μέρες, καὶ ποὺ ἔδινε ἐκείνη τὴν ἡμέρα Συναυλία στὸ θέατρο «ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ» ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Ἀντιστρατήγου καὶ τῆς Κας Π. Νικολοπούλου καὶ τοῦ Ταξιάρχου καὶ τῆς Κας Ρ. Χ. Χάρισσον... Ὁ κ. Λούϊς λοιπόν, ὁ ἐκπληκτικὸς αὐτὸς μαέστρος, ποὺ ἀπὸ 13 χρονῶν, ἔπαιζε σὲ ὀρχήστρα, καὶ ποὺ τώρα στὰ 23 σχεδὸν χρόνια του εἶχε γίνει διάσημος σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀφήνοντας τοὺς ἄλλους φίλους του καὶ τοὺς ἐπισήμους ξένους του, μᾶς ἔτεινε φιλικὰ τὸ χέρι, δηλώνοντας ὅτι «χαίρει ἰδιαιτέρως ποὺ θὰ δώσῃ αὐτὴν τὴν συνέντευξη στὴν ἐκπομπή μας»...

Κι' ἐνῷ τὰ μέλη τῆς ὀρχήστρας του ἔκαναν δοκιμές, ὁ κ. Λούϊς ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ θεάτρου καὶ ἀπάντησε πρόθυμα στὶς ἐρωτήσεις μας...

Στὴν πρώτη ἐρώτησή μας, σχετικὰ μὲ τὴν συγκρότηση καὶ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο ἱδρύθηκε ἡ Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς 7ης 'Αμερικανικῆς Στρατιᾶς, ὁ κ. Λούϊς ἀπήντησε :

'Η Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς 7ης 'Αμερικανικῆς Στρατιᾶς συγκροτήθηκε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ 'Υπουργείου Στρατιωτικῶν, τοῦ 'Υπουργείου 'Εξωτερικῶν καὶ τῆς Γερμανοαμερικανικῆς ὀργανώσεως νεολαίας. 'Ιδρύθηκε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ προσφέρῃ καλὴ μουσικὴ στὶς ἔνοπλες δυνάμεις καὶ τὸ κοινὸ τῆς Εὐρώπης. Μέχρι σήμερα ἡ ὀρχήστρα ἔδωσε περίπου 600 κοντσέρτα καὶ συναυλίες στὸ Παρίσι, στὴν Λυών, στὸ Στρασβοῦργο, στὸ Μιλάνο, στὴ Ρώμη, στὴ Νεάπολη, στὸ Μάντσεστερ, στὸ Λονδῖνο, στὸ Μόναχο, στὴ Χαϊδελληβέργη καὶ στὴ Στουτγάρδη. Τὸ μῆνα αὐτὸν ἔδωσε συναυλίες στὴν 'Αθήνα, στὸν Πειραιᾶ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη. Τὰ μέλη τῆς ὀρχήστρας εἶναι ὅλοι ὁπλῖτες τοῦ 'Αμερικανικοῦ Στρατοῦ, καὶ ἡ μέση ἡλικία τους εἶναι 22 χρόνων.

Στὴ συνέχεια ρωτήσαμε τὸν κ. Λούϊς γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἦρθε στὴν 'Ελλάδα, καὶ μᾶς εἶπε :

"Ηρθαμε στὴν 'Ελλάδα γιὰ νὰ δώσουμε μιὰ σειρὰ συναυλίες, ὕστερα ἀπὸ προεργασία ποὺ ἔκαμε ἡ 'Αμερικανικὴ 'Υπηρεσία Πληροφοριῶν ποὺ θέλησε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ δώσῃ, στὸ ἑλληνικὸ κοινό, τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσῃ λίγη καλὴ μουσική.

Σὲ ἄλλη ἐρώτησή μας γιὰ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ λαό της ὁ κ. Λούϊς ἐδήλωσε :

'Η 'Ελλάδα εἶναι μιὰ πολὺ ὄμορφη χώρα καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, γιατὶ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ἐπισκεφτῶ. 'Αγαπῶ τὸν ἑλληνικὸ λαό, ποὺ δὲν μοῦ εἶναι καθόλου ξένος, γιατὶ ἔχω 'Ελληνοαμερικανοὺς φίλους στὴν 'Αμερική, καὶ ἀκόμα στὴν ὀρχήστρα μας ὑπάρχουν μερικοὶ 'Ελληνοαμερικανοί.

Στὴν τέταρτη ἐρώτησή μας σχετικὰ μὲ τὴν 'Ελληνικὴ 'Αστυνομία Πόλεων καὶ τοὺς ἄνδρες της, ὁ κ. Λούϊς ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ μ' ἐνθουσιασμό :

"Εχω τὴ γνώμη ὅτι ἡ 'Ελλάδα ἔχει ἕνα ἄριστο 'Αστυνομικὸ Σῶμα. "Αριστο ἀπὸ κάθε ἄποψη. Εἶδα μερικοὺς ἀστυφύλακες νὰ κάνουν τὴν ὑπηρεσία τους καὶ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση ἡ καλή τους ἐκπαίδευση, ἡ εὐγένειά τους, ἡ προσήλωσή τους στὸ καθῆκον καὶ ἡ ἀποφασιστικότης τους. 'Η 'Ελληνικὴ 'Αστυνομία εἶναι ἕνα λαμπρὸ σῶμα καὶ οἱ ἄνδρες της εἶναι ἕτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Γιὰ τὸ 'Ελληνικὸ κοινὸ καὶ τὶς ἐκδηλώσεις του ὁ κ. Λούϊς ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησή του, λέγοντας :

Χαίρουμαι ποὺ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσω γιὰ τὸ 'Ελληνικὸ κοινό. Τὰ μέλη τῆς ὀρχήστρας, καὶ ἐγὼ προσωπικῶς συγκινηθήκαμε ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις του. Τὸ εὐγενικὸ κοινὸ σας ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὴ προσπάθειά μας καὶ μᾶς καταχειροκρότησε μὲ τὴν καρδιά του.

'Εν συνεχείᾳ παρακαλέσαμε τὸν κ. Λούϊς νὰ πῇ κάτι γιὰ τοὺς ἀκροατάς μας, καὶ ἀπήντησε :

'Εξ ὀνόματος τῶν μελῶν τῆς ὀρχήστρας καὶ γιὰ λογαριασμό μου, θέλω νὰ δηλώσω ὅτι εἴμαστε εὐτυχεῖς γιατὶ βρεθήκαμε στὴν 'Ελλάδα. Περάσαμε πολὺ-πολὺ καλὰ ἐδῶ καὶ εἴμαστε εὐγνώμονες γιὰ τὴν φιλοξενία ποὺ μᾶς ἐπεφύλαξε ὁ 'Ελληνικὸς λαός.

Στὴν τελευταία ἐρώτησή μας, σχετικὰ μὲ τὰ μελλοντικὰ σχέδια τῆς Συμφωνικῆς 'Ορχήστρας τῆς 7ης 'Αμερικανικῆς Στρατιᾶς, ὁ κ. Λούϊς μᾶς εἶπε :

Θὰ γυρίσουμε στὴ Στουτγάρδη ποὺ εἶναι ἡ ἕδρα μας. "Ηρθαμε μὲ 'Αμερικανικὸ ἀεροπλάνο, καὶ θὰ γυρίσουμε μὲ τὸ ἴδιο μέσο. Δὲν ξέρουμε ἀκόμα ποιὸ θἄναι τὸ μελλοντικό μας πρόγραμμα.

Αὐτὰ μᾶς εἶπεν ὁ κ. Λούϊς...

Κι' ὕστερα ὅλα σώπασαν, γιὰ ν' ἀκουστῇ ἡ δευτέρα Συμφωνία τοῦ Μπετόβεν.

ἡ μεγαλειώδης αὐτὴ σύνθεση ἑνὸς θυελλώδους δημιουργοῦ, ποὺ θεμελίωσε ἕνα ἀποκλειστικὰ δικό του μουσικὸ κόσμο...

.....

Τὴν ἄλλη Τετάρτη μεταδόθηκε ἡ συνέντευξη αὐτὴ τοῦ κ. Λούϊς, μαζὶ μὲ τὴν 2α Συμφωνία τοῦ Μπετόβεν...

Πόσα κολακευτικὰ σχόλια ἀκούστηκαν τότε γιὰ τὴν 'Αστυνομία, καὶ πόση συγκίνηση ἐσκόρπισε τὸ πρόγραμμά μας, κάτι ποὺ δύσκολα περιγράφεται...

Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε εἶναι ὅτι δημιουργήθηκε ἕνα τέτοιο κλῖμα γιὰ τὴν 'Αστυνομία καὶ τὴν ἐκπομπή της, ὥστε μέχρι σήμερα ἀκόμα μιλάνε οἱ ἀκροατές της γι' αὐτὴν τὴν θαυμαστὴ καλλιτεχνική της ἐπιτυχία... Πῶς κατωρθώθηκε αὐτό, μέσα σὲ ποιὲς συνθῆκες καὶ μὲ πόσα τρεχάματα καὶ κόπους, αὐτὸ ἂς μὴν τὸ ἀναφέρουμε... Μᾶς φτάνει μονάχα ὅτι καταφέραμε νὰ σᾶς χαρίσουμε αὐτὸ τὸ βελούδινο πρόγραμμα, ποὺ ἔχει γιὰ τὴν 'Αστυνομία μιὰ ἀνείπωτη σημασία... Ξαναδιαβάστε μονάχα τὰ λόγια ποὺ εἶπε γιὰ μᾶς ὁ θαυμάσιος αὐτὸς μαέστρος, ποὺ ἔχει κερδίσει τὸ θαυμασμὸ ὁλόκληρου τοῦ ἐλεύθερου κόσμου...

β) 'Η μοναδικὴ ραδιοφωνικὴ συνέντευξις τοῦ Βέλγου δημοσιογράφου κ. ΖΑΝ ΖΕΡΜΠΩ.

Τώρα εἶναι δειλινό... μιὰ γλυκειὰ πανέμορφη στιγμή... 'Εσεῖς διασκεδάζετε... Σᾶς βλέπουμε νὰ περνᾶτε στοὺς δρόμους κατὰ ὁμίλους συζητῶντας εὔθυμα...

Ὅσο γιὰ μᾶς μᾶς, βρίσκετε πάλι σὲ ὥρα μάχης...μιᾶς ἄλλης καλλιτεχνικῆς μάχης, μὲ ἀπρόβλεπτα ἀποτελέσματα...

Νάμαστε τώρα καὶ πάλι μὲ τὸ μαγνητόφωνο, στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ» ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο ποὺ πάει κι' ἔρχεται, μιλῶντας ὅλες τὶς γλῶσσες τῆς Γῆς... Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοὶ καὶ 'Ιταλοί, 'Ολλανδοί, 'Ινδοί, Σέρβοι, Βέλγοι... Κοντὰ κι' ἐμεῖς... Τί θέλουμε;

'Ακοῦστε λοιπόν: Πρὶν λίγες μέρες ἔχουν ἔρθει στὴν 'Ελλάδα 35 ξένοι δημοσιογράφοι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο, προσκεκλημένοι τῆς Κυβερνήσεώς μας, γιὰ νὰ μελετήσουν τὰ ζητήματα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν, καὶ νὰ μεταφέρουν τὶς ἐντυπώσεις τους στὶς πατρίδες τους.

Τεραστίας σημασίας γιὰ τὴν 'Ελλάδα αὐτὴ ἡ ἀποστολή. Καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ ἔχῃ θέσει καὶ μᾶς σὲ κίνηση...Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα μας...Νὰ γυρνᾶμε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάζουμε κάθε σοβαρὴ ἐπικαιρότητα ἀπ' τὸ μικρόφωνο τῆς ἐκπομπῆς μας...

Σήμερα ἦρθαν οἱ δημοσιογράφοι, αὔριο μιὰ ξένη ὀρχήστρα, μεθαύριο διάσημοι ἠθοποιοί...Κι' ἐμεῖς πρέπει νὰ τοὺς ἀκολουθοῦμε ἀπὸ τὸ 'Αεροδρόμιο ἴσαμε τὸ ξενοδοχεῖο τους, γιὰ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσουμε τὴν ἐπιτυχία ποὺ ζητᾶτε... Τὸν Γκάρυ Κοῦπερ τὸν βρήκαμε στὴν 'Ακρόπολη, τὸν Ζὼρζ Γκετταρὺ στὸ...λουτρό, τὴν κ. Νικολαΐδου στὴν κομμώτρια...

Σήμερα εἴμαστε κοντὰ στοὺς δημοσιογράφους, εἰς...τάξιν μάχης. Ὅταν ἦρθαν ἔκαναν δηλώσεις στὶς ἐφημερίδες...Μὰ τί νὰ ποῦν, ἀφοῦ δὲν εἶχαν γνωρίσει καλὰ-καλὰ οὔτε τὴν 'Αθήνα; Τώρα ποὺ τελείωσαν τὴν περιοδεία τους ἀπὸ ὅλη τὴν 'Ελλάδα, τώρα ποὺ εἶδαν, ἄκουσαν, ἐρεύνησαν, ἔβγαλαν συμπεράσματα, κράτησαν σημειώσεις... τώρα εἶναι τὸ...ψητό...

Μὰ ἔλα τώρα ποὺ ἀρνοῦνται νὰ κάνουν δηλώσεις!!! Θὰ τὰ γράψουν, λέει, στὶς ἐφημερίδες τους ὅταν θὰ γυρίσουν στὶς Πατρίδες τους...Δίκηο ἔχουν, ὅμως αὐτὸ δὲν μᾶς ἀποθαρρύνει... Συνεχίζουμε τὸν ἀγώνα μας...Κανεὶς δημοσιογράφος καὶ καμμιὰ ἐκπομπὴ δὲν ἀπέσπασαν λέξη ἀπὸ τὸ στόμα τους... Ὅμως ἐμεῖς τὰ καταφέραμε... Πῶς; Μὰ αὐτὸ εἶναι... ἐπαγγελματικὸ μυστικό...

.....

Ἔτσι ἐπετύχαμε νὰ συναντηθοῦμε μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἀντιπροσωπείας, τὸν γνωστὸ Βέλγο δημοσιογράφο, τῆς ἐφημερίδος «ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ» τῶν Βρυξελλῶν κ. Ζὰν Ζερμπώ...

Εἶναι πρὸς τιμήν του ὅτι μᾶς κατάλαβε... Καὶ τοῦ δηλώνουμε ἐπίσημα ὅτι τὸν εὐγνωμονοῦμε γιὰ τὴν καλωσύνη του...

Ὁ κ. Ζερμπὼ δὲν εἶναι μονάχα ἕνας ἐξαίρετος δημοσιογράφος... Εἶναι συγχρόνως κι' ἕνας ἐκλεκτὸς ἄνθρωπος. Καὶ ἡ συνέντευξη ποὺ μᾶς ἔδωσε εἶναι ἀληθινὸς θησαυρός, τόσο γιὰ τὴν Ἀστυνομία, ὅσο καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρη...

Ἡ συνέντευξη αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἀνταπόκριση γιὰ ὅλη τὴν κατάσταση στὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἄρθρο ποὺ θὰ δημοσιεύσῃ στὴν ἐφημερίδα του ὁ κ. Ζερμπώ... Καὶ εἶναι συγχρόνως καὶ μιὰ τίμια καὶ εἰλικρινὴς φωνή, ποὺ ὁμιλεῖ μὲ «θάρρος» καὶ μὲ «ἀντικειμενικότητα» γιὰ ὅλα ὅσα ἀπασχολοῦν ἐμᾶς καὶ τοὺς ἄλλους. Μακρυὰ ἀπὸ προκαταλήψεις καὶ πάθη, μὲ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ πρὸς τὶς δημοκρατικὲς ἐλευθερίες, στέκει ὁ φιλέλλην αὐτὸς ἐκλεκτὸς φίλος μας συνήγορος τῶν αἰτημάτων μας, μ' ἕνα συγκινητικὸ τρόπο...

Μιλάει γιὰ μᾶς, γιὰ τὸν Τουρισμό μας, γιὰ τὶς ὀμορφιὲς τῆς χώρας μας, γιὰ τὴν Κυβέρνησή μας, γιὰ τὸ Κυπριακό, γιὰ τὶς Μουσουλμανικὲς μειονότητες, σὲ μιὰ πλούσια, μακρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα ἀνταπόκρισή του, ποὺ πρέπει νὰ ἐνθουσιάσῃ κάθε καλὸ Ἕλληνα μέσα μάλιστα στὴν ταραγμένη ἐτούτη ἐποχή, ποὺ ἡ Ἑλλάδα ἀγωνίζεται ἡρωϊκὰ τὸν ὅμορφο ἀγώνα τῶν ἐθνικῶν δικαίων της...

Κι' ὅταν τοῦ σφίξαμε τὸ χέρι μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ὕστερα ἀπὸ τὴν συνέντευξη, αἰστανθήκαμε ὅτι μιὰ καινούργια ἐλπίδα εἶχε ξαναγεννηθῆ μέσα μας... ἡ ἐλπίδα τῆς δικαιώσεώς μας, ἀφοῦ στέκουν κοντά μας τέτοιοι ἄνθρωποι...

Καὶ ἀκοῦστε τί τὸν ρωτήσαμε, καὶ τί μᾶς ἀπάντησε :

*

Ἐρ. Ποιούς ἀντιπροσωπεύει ὁ ὁμιλός σας, κ. Ζερμπώ, καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ἤρθατε στὴν Ἑλλάδα ;

Ἀπ. Λοιπόν, κυρίες καὶ κύριοι, εἶμαι ἕνας δημοσιογράφος τοῦ Βελγίου καὶ ἔρχομαι ἀπ' τὶς Βρυξέλλες.

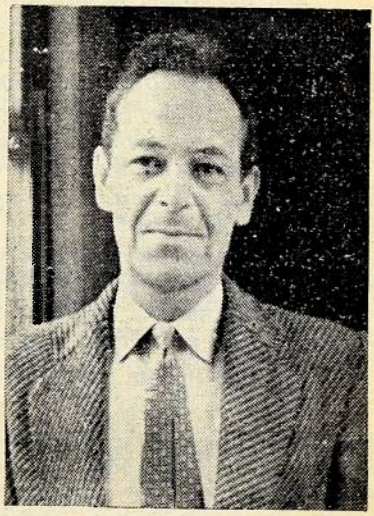
Ἦλθα στὴν Ἑλλάδα γιὰ 15 μέρες, μαζὶ μὲ ἄλλους 35 ξένους δημοσιογράφους, ποὺς ἀντιπροσωπεύουν ὁλόκληρη τὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀμερική, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ B.B.C. (Μπὶ-Μπὶ-Σί).

Αὐτὸ τὸ ταξίδι πληροφοριῶν διωργανώθηκε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἔχει ὡς σκοπό, αὐτὴ τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος βρίσκεται σὲ κρίσιμη φάση (ἐφ' ὅσον θὰ παρουσιάσῃ σὲ λίγο στὴ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Ο.Η.Ε. τὸ Κυπριακὸν πρόβλημα), αὐτὸ τὸ ταξίδι, λέγω, ἔχει ὡς σκοπὸ νὰ παρουσιάσῃ σωστὰ τὴν Ἑλλάδα στὰ μάτια τῶν ξένων, καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὰ τὰ σημερινὰ φλέγοντα ζητήματα ποὺ τὴν ἀπασχολοῦν.

Ἐρ. Ποιές εἶναι οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία Πόλεων ;

Ἀπ. Ἔ! Λοιπόν! αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι λιγάκι εἰδικὸ καὶ δὲν προλάβαμε νὰ τὸ ἐξετάσουμε αὐτὲς τὶς λίγες μέρες ποὺ μείναμε ἐδῶ. Εἴχαμε, βλέπετε, ἕνα τόσο παραφορτωμένο πρόγραμμα μέχρι τέλους, ὥστε δὲν μᾶς παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων. Ἄλλως τε δὲν παρέστη καὶ ἀνάγκη. Καὶ αὐτὸ τιμᾷ καὶ τὴν Ἀστυνομία καὶ τὸ λαό σας. Γιατὶ τίποτε δὲν προέκυψε ὥστε νὰ χρειαστῇ ἀστυνομικὴ ἐπέμβασις. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ πόλις σας ἀστυνομεύεται ἄριστα. Αὐτὰ στὶς γενικὲς γραμμές, εἰδικώτερα ὅμως μπόρεσα νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ Ἀστυνομία τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ὑπέροχα διωργανωμένη, ἰδιαιτέρως δὲ στὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὰ ὀχήματα καὶ τοὺς πεζούς. Αὐτὸ τὸ παρετήρησα συγκρίνοντας τὴν δική σας Ἀστυνομία μὲ τὴ δική μας. Καὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς σᾶς ἐνδιαφέρει πολύ. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὰ λόγια μου κάνοντας μιὰ μικρὴ παρατή-

ρηση, πάνω σὲ δυὸ-τρία ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν συγκοινωνία σας. Γιατὶ μ' ἀρέσει νὰ κάνω τέτοιες παρατηρήσεις γιὰ τὰ δημοκρατικὰ μάτια τῶν δυτικῶν ἐλευθέρων κρατῶν. Οἱ ἀστυνομικοί σας λοιπὸν τῶν 'Αθηνῶν ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν ἕνα πολὺ-πολὺ δύσκολο ἔργο. Γιατὶ οἱ Ἕλληνες ὁδηγοὶ εἶναι «βιρτουόζοι» τοῦ βολάν, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ εἶναι «βιρτουόζοι» στὴ δουλειά τους. Παρατήρησα ὅτι ἡ συγκοινωνία σας εἶναι λιγάκι ἀκροβατική, καὶ εἶδα ἀκόμα ὀχήματα νὰ προσπερνοῦν τὰ ἄλλα ἀντικανονικά, δηλαδὴ ἀπὸ δεξιά, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἄγνωστο σὲ μᾶς στὸ Βέλγιο.

'Ο κ. ΖΑΝ ΖΕΡΜΠΩ

Γι' αὐτό, εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ τῶν Βρυξελλῶν, θ' ἄνοιγαν μὲ ἀπορία μεγάλα μάτια, ἂν ἔβλεπαν τοὺς συναδέλφους τους τῶν 'Αθηνῶν, νὰ πετυχαίνουν μὲ τόση ἐπεδεξιότητα στὴν δύσκολη αὐτὴ κατάσταση.

'Ερ. Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς πῆτε τίποτε σχετικὸ μὲ τὴν πνευματικὴ κίνηση τοῦ Βελγικοῦ Ἔθνους;

'Απ. Νὰ σᾶς μιλήσω, κυρίες καὶ κύριοι, γιὰ τὴν πνευματικὴ κίνηση τοῦ Βελγίου μὲ λεπτομέρειες, μέσα σὲ τόσο λίγο χρονικὸ διάστημα, μοῦ φαίνεται ἀδύνατον. Γιατὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς οὔτε μιὰ μικρὴ σκιαγραφία νὰ κάνῃ, ἔτσι σύντομα, ἀπὸ τὴν ἀπέραντη πνευματικὴ κίνηση τοῦ Βελγίου. Θέλω ὅμως ὁπωσδήποτε νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά σας λέγοντας ὅτι ἡ πνευματικὴ κίνησις, στὶς γενικές της γραμμές, εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένη στὸ Βέλγιο, καὶ μάλιστα εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς φάρους τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Διαθέτουμε πολυάριθμες ἐπιστημονικὲς ὀργανώσεις, ἐξέχοντας ἐπιστήμονας, ἐξαιρετικοὺς καθηγητάς, καλὰ πανεπιστήμια, μὲ πολυάριθμους σπουδαστάς, τέχνες καὶ βοηθοῦμε πολὺ τὶς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες. Ἔχουμε γενικῶς μιὰ ἐκπαιδευτικὴ κίνηση πολὺ προωδευμένη ποὺ παρακολουθεῖται.

Ἔχουμε ἀκόμα μιὰ πλούσια καλλιτεχνικὴ κληρονομία, ποὺ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων τῆς Εὐρώπης καὶ ἀκόμη ὅλου τοῦ κόσμου. Ἔχουμε μεγάλα ὀνόματα στὸ παρελθόν, μὰ ἔχουμε καὶ τώρα μεγάλα ὀνόματα. Καί, γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ ζητήματα πιὸ πρόσφατα, θὰ σᾶς πῶ ὅτι ἔχουμε ἀκόμα καὶ ἕνα θεατρικὸ ὀργασμό, ποὺ ἀναδεικνύεται μέσα στὰ θεατρικὰ εὐρωπαϊκὰ συγκροτήματα.

Ὅσο γιὰ τὴν κινηματογραφική μας κίνηση θ' ἀποφύγω νὰ τὴν ἀναφέρω, γιατὶ εἶναι ἀκόμη στὰ πρῶτα της βήματα. 'Ελπίζουμε ὅμως νὰ τὸ ὑψώσουμε σὲ ἐπίπεδο ἀντάξιο τῶν ἄλλων τεχνῶν τοῦ Βελγίου. Εἶναι φανερὸ ὅμως—καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ πῶ καὶ στὸ μικρόφωνο—ὅτι ὅλη ἐτούτη ἡ ἀξιόλογη πνευματικὴ κίνηση τοῦ Βελγίου χρεωστάει κατὰ ἕνα πολὺ μεγάλο μέρος τὴν ἔμπνευσή της στὸν 'Ελληνικὸ Πολιτισμό.

'Η 'Ελλὰς εἶναι ἡ κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ὅλοι τῆς ὀφείλουμε βέβαια πάρα πολλά.

'Ερ. Εἶναι γνωστὸς κανένας Ἕλληνας συγγραφεὺς στὸ Βέλγιο;

'Απ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλοὶ Ἕλληνες συγγραφεῖς εἶναι γνωστοὶ στὸ Βέλγιο. Δὲν ξέρω βέβαια ὀνόματα, γιατὶ—δυστυχῶς—προσωπικῶς ἐγὼ δὲν ἔχω συχνὲς ἐπαφὲς μὲ τὴν 'Ελληνικὴ παροικία. 'Εκτὸς αὐτοῦ οἱ πολλὲς ἀσχολίες μου μὲ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν λογοτεχνία. 'Εν τούτοις ξέρω καλὰ ὅτι ἐκτιμᾶμε πάρα πολύ, στὸ

Βέλγιο, τὴν Ἑλληνικὴ μόρφωση, ποὺ παρουσιάζεται σὲ πολλὲς καὶ διάφορες μορφές. Μάλιστα ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ κουβεντιάσω μὲ ἐξαιρετικοὺς καλλιτέχνες, ποὺ εἶχαν ἔρθει συχνὰ στὸ Βέλγιο. Ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾶ τὴν συγκεκριμένη ἐρώτησή σας, νὰ σᾶς πῶ ποιοὶ ὀνομαστικῶς Ἕλληνες συγγραφεῖς εἶναι γνωστοὶ στὸ Βέλγιο, λυπᾶμαι ἀλλὰ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥρα δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ὀνόματα.

Ἐρ. Θὰ θέλατε νὰ μᾶς πῆτε δυὸ λόγια γιὰ τοὺς ἀκροατάς μας;

Ἀπ. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἐρώτησή σας εἶναι μιὰ ἐρώτηση ποὺ συνοψίζει ὅλη τὴν συνέντευξη, ποὺ μὲ μεγάλη προθυμία καὶ εὐχαρίστηση προσφέρω στὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων.

Νὰ σᾶς πῶ δυὸ μονάχα λόγια γιὰ τοὺς Ἕλληνας ἀκροατὰς τῆς ἐκπομπῆς σας, εἶναι, νομίζω, πολὺ δύσκολο. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς πῶ περισσότερα ἀπὸ δυὸ λόγια.

Πάντως πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι σᾶς μιλῶ ἐδῶ χωρὶς καθόλου προετοιμασία. Δὲν ἔχει ὅμως σημασία. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς πῶ περιληπτικῶς τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπ' τὴν Ἑλλάδα.

Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πάρα πάνω, ἤρθαμε γιὰ 15 μέρες ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ ἐπισκεφτοῦμε ὕστερα τὴν Κύπρο.

Ἐδῶ λοιπὸν μᾶς δέχτηκαν εὐγενικοὶ κύριοι καὶ χαριτωμένες κυρίες, ποὺ εἶχαν ὀργανώσει ἕνα πρόγραμμα ὑπερπλῆρες γιὰ τὴν ὑποδοχή μας.

Ἐπισκεφτήκαμε πρῶτα-πρῶτα περιοχὲς πολὺ φτωχὲς καὶ ταλαιπωρημένες τῆς Δυτικῆς καὶ Βόρειας Ἑλλάδος, γιὰ νὰ μελετήσουμε, ἢ μᾶλλον νὰ ἔρθουμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα, τῶν ζητημάτων ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ προβλήματος τῶν Μουσουλμανικῶν μειονοτήτων στὴν Θράκη. Μᾶς ὡδηγοῦσε ἐκεῖ ὁ κ. Νίκογλου, ποὺ εἶναι—ὅπως ξέρετε—ὁ τέως Διοικητὴς τῆς Δυτικῆς Θράκης καὶ ὁ νῦν Νομάρχης τῆς Ξάνθης. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ προσεκτικὴ παρατήρηση καὶ διήμερη σοβαρὴ ἔρευνα, μπορέσαμε νὰ βγάλουμε ἐλεύθερα τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἐπιθέσεις ποὺ ἀναφέρθηκαν ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὅσον ἀφορᾶ τὶς μουσουλμανικὲς μειονότητες, εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμες.

Εἴδαμε τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Δυτικῆς Θράκης, τοὺς γνωρίσαμε διὰ μέσου τοῦ Μητροπολίτου, τῶν Μουφτήδων, τῶν Μουσταφάδων, τῶν Νομαρχῶν, τῶν Δημάρχων, τῶν Προέδρων Κοινοτήτων κλπ. Ὅλοι τους λοιπὸν συμφωνοῦσαν καὶ ἐδήλωναν ὅτι οἱ μειονότητες δὲν ἔχουν νὰ παραπονεθοῦν γιὰ τίποτε καὶ εἰδικῶς γιὰ τὶς Ἑλληνικὲς Ἀρχὲς καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Διοίκηση. Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ἐπικύρωσαν οἱ ἴδιοι οἱ πληθυσμοί.

Ἡ τύχη τους βέβαια δὲν εἶναι μοναδική, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀσφαλῶς καὶ λάθος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀφοῦ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν καλύτερους ὅρους διαβιώσεως. Ἴσα-ἴσα ποὺ οἱ Μουσουλμᾶνοι εἶναι συχνὰ περισσότερο εὐνοούμενοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες.

Ἐξετάζοντας τὴν ὅλη κατάσταση δὲν μᾶς ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ μειονότητες ζοῦν ἀδελφωμένα, ἁρμονικὰ καὶ ἐγκάρδια.

Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ προσωπική μου γνώμη, ἀλλὰ τὸ πόρισμα τῶν ἐντυπώσεων ποὺ συνέλεξα ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους μου, ἀπὸ τὸν γῦρο τῆς Θράκης.

Ὅλοι βεβαιώθηκαν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις κάνει, στὸ θέμα τῶν Μουσουλμανικῶν μειονοτήτων τῆς Θράκης, ὅ,τι μπορεῖ. Καὶ μάλιστα κάνει ἀκόμα πολλὰ περισσότερα.

Ἐννοεῖται, κυρίες καὶ κύριοι, δὲν εἶναι μόνον τὸ ζήτημα τῶν Μουσουλμανικῶν μειονοτήτων τῆς Θράκης ποὺ ὤθησε τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση νὰ προσκαλέσῃ στὴν Ἀθήνα τὸν διεθνῆ τύπο. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ζητήματα, ἐξ ἴσου σπουδαῖα καὶ ἐπίκαιρα ποὺ πρέπει νὰ προσελκύσουν τὴν προσοχή μας. Καὶ εἰδικὰ ἀναφέρω, τὸ πρόβλημα τῆς Κύπρου. Αὐτὸ τὸ Κυπριακὸ πρόβλημα, τὸ δυστυχισμένο θἄλεγα πρόβλημα, δὲν ἀπασχολεῖ ἀπὸ πολὺ χρόνο μονάχα τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τὰ περισσότερα

Δυτικὰ Ἔθνη, καὶ αὐτὸ γιατὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, παντοῦ, ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς εἶναι ἀγαπητὸς καὶ θαυμάζεται.

Ἐλπίζουμε ζωηρά, μὴν ἀμφιβάλλετε, ὅτι ἡ μεγάλη ἀναμονὴ τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πονεμένο Κυπριακὸ πρόβλημα θὰ δικαιωθῇ γρήγορα.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ Συνέλευσις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ποὺ θὰ συνέλθῃ σὲ λίγο στὴν Νέα Ὑόρκη, θὰ ἐπιτρέψῃ ἐπὶ τέλους στοὺς Ἕλληνας νὰ δικαιώσουν τὴν νομιμότητα τῶν ἐπιχειρημάτων τους.

Μᾶς ἔκανε ἐντύπωση στὴν προκειμένη περίπτωση (καὶ ὅταν λέγω ἐ μ ε ῖ ς πρόκειται γιὰ τὴν διεθνῆ ἀποστολὴ τῶν δημοσιογράφων) ἡ πεποίθησις καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν, ποὺ μᾶς ἀνέπτυξεν ὁ κ. Ἀβέρωφ, ὅταν ἔγινε συνέντευξις τύπου στὶς ἀρχὲς τῆς παραμονῆς μας.

Εἶναι φανερό, κι' ὅλοι τὸ καταλαβαίνετε, ὅτι περιμέναμε μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον αὐτὴν τὴν «πρὲς-κομφερὰνς» τοῦ κ. Ἀβέρωφ, ὁ ὁποῖος εἶναι Ὑπουργός σας ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν στὴν Ἀθήνα. Τὸ ἔργο ἦταν πολὺ δύσκολο γιὰ τὸν κ. Ἀβέρωφ, δεδομένου ὅτι θὰ εἶχε νὰ μιλήσῃ σὲ πολὺ προσεκτικὸ ἀκροατήριο, ἐφ' ὅσον ἀντιπροσωπεύετο ὁ διεθνὴς τύπος. Καὶ ἀκόμα, γιατὶ ἡ πλειονότης του ἀπετελεῖτο ἀπὸ Ἄγγλους. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ἀμέσως ὅτι ὁ κ. Ἀβέρωφ ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὰ θαυμάσιος στὴν ἔκθεσή του καὶ μᾶς παρουσίασε τὸ Κυπριακὸν ζήτημα, σὲ μιὰ συναρπαστικὴ εἰκόνα, ποὺ δὲν ἄφησε κατὰ μέρος καμμίαν ἀμφιβολίαν.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἴμαστε πεπεισμένοι ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἀντιπροσωπεία στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁδηγουμένη ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους καὶ μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Καραμανλῆ, θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ ὅλων τῶν Ἐθνῶν πάνω στὸ σπουδαῖο αὐτὸ ζήτημα ποὺ τὴν ἀπασχολεῖ.

Καὶ εὐχόμαστε ὁλόθερμα νὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος ν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι ζητεῖ τόσον καιρὸ γιὰ τοὺς ἀδελφούς του Κυπρίους.

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα τὸ ἐξέθεσα γρήγορα, στὶς γενικές του γραμμές.

Τώρα δὲν μπορῶ, κυρίες καὶ κύριοι, νὰ σᾶς ἀφήσω χωρὶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ἄπειρη εὐχαρίστηση, ποὺ ἔδωσε σ' ὅλην τὴν ἀντιπροσωπεία τῶν δημοσιογράφων ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς, τουριστικῆς, τοπικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς. Δὲν θὰ σᾶς μιλήσω βέβαια γιὰ ὅσα εἴδαμε στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Ἑλλάδα. Θὰ εἶχα πολλὰ νὰ σᾶς πῶ. Θὰ σᾶς μιλήσω ἁπλῶς, μὲ δυὸ λόγια, σχετικὰ μὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν Τουρισμό.

Ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀντιπροσωπεία μας, θὰ θεωρήσουν σὰν καθῆκον τους, ὅταν γυρίσουν στὶς Πατρίδες τους, νὰ ποῦν πόσες δυνατότητες προσφέρει ἡ Ἑλλάς, στὸν Τουριστικὸ Τομέα. Ἐγὼ δὲ προσωπικὰ εἶμαι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν θαυμάσια κρουαζιέρα στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. Γιατὶ αὐτὰ τὰ νησιὰ καταγοητεύουν ὅποιον τὰ βλέπει γιὰ πρώτη φορά. Μοῦ προξένησαν ζωηρὴ ἐντύπωση ἡ Κρήτη, ἡ Ρόδος—ποὺ εἶναι ἕνα μαγευτικὸ μικρὸ Μονακό—οἱ ἀρχαιότητες τῆς Κῶ, τὰ μοναστήρια τῆς Πάτμου—(στὴν Πάτμο εἴδαμε κι' αὐτὸ τὸ διασκεδαστικό. Συναντήσαμε πολλοὺς ἐμπόρους νὰ πουλοῦν ὀμπρέλλες στοὺς τουρίστες, σὲ μιὰ χώρα ὅπως ἡ Ἑλλάς, ὅπου εἶναι πάντα ἄφθονος ὁ ἥλιος. Μᾶς φάνηκε πολὺ γραφικὸ αὐτό). Εἴδαμε ἀκόμα τὴ Δῆλο, καὶ ἰδίως τὴ Μύκονο... ἡ Μύκονος εἶναι ἕνα νησὶ ποὺ προξένησε μεγάλη ἐντύπωση σ' ὅλους μας, μὲ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα του καὶ τὴν τόσο ἰδιόρρυθμη ἀρχιτεκτονική του. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταχρασθῶ περισσότερο τῆς καλῆς σας προσοχῆς, ἀγαπητοί μου ἀκροαταί.

Θὰ συνοψίσω λοιπὸν τὴν ἐντύπωση μου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα λέγοντάς σας ὅτι αὐτὴ ἡ πρώτη ἐπαφὴ μὲ ἐνθουσίασε τόσο ὥστε νὰ παρακινήσω καὶ ἄλλους νὰ σᾶς ἐπισκεφτοῦν στὸ μέλλον.

Νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι θὰ ξανάρθω ὁπωσδήποτε νὰ περάσω διακοπὲς στὴν

Ἑλλάδα, γιατὶ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωση ἡ Ἀθήνα, ἡ Ἑλληνικὴ ἐξοχή, ὁ περίφημος καιρὸς ποὺ ἀπολαμβάνετε ἐδῶ, καὶ ἀκόμα οἱ ὡραῖες κοπέλλες ποὺ συναντάει κανεὶς καὶ στὴν πρωτεύουσα καὶ στὴν ἐπαρχία.

Τελειώνοντας ἐκφράζω τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὁ τόσο συμπαθητικὸς σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, θὰ πρέπει νὰ κερδίσῃ τὴν μεγάλη μάχη ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ.

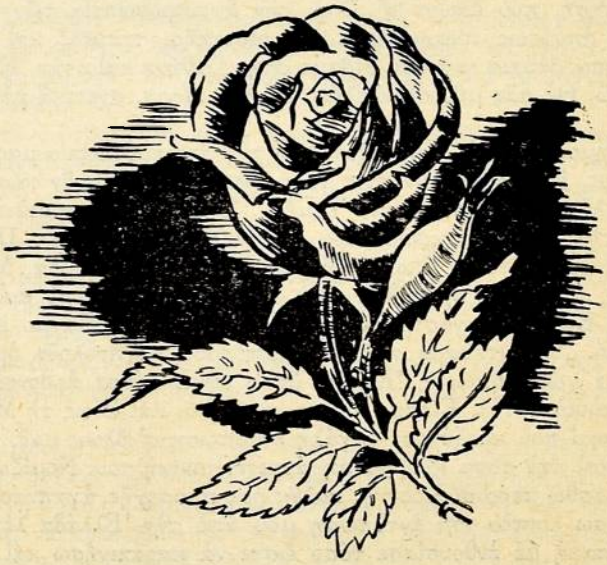
Χαίρετε, ἀγαπητοί μου ἀκροαταί.

*

Ἐδῶ τελειώνει ὁ κ. Ζερμπώ, τὴν συνέντευξή του... Μὰ τίθεται ἐπὶ τάπητος ἕνα ἄλλο θέμα... Τὸ θέμα τῆς φτωχῆς καὶ ἀσήμαντης Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Σχολῆς, πού, ὑπὸ τὴν Διεύθυνση τοῦ Ἀστυνομ. Δ/ντοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου, πραγματοποιεῖ θαύματα, δίχως κανένα ἀπολύτως μέσον... Μ' ἕνα μαγνητόφωνο μονάχα καὶ μὲ πολὺ πίστη δίνουμε ἐτούτη τὴ μεγάλη καλλιτεχνικὴ μάχη, ἀθόρυβα καὶ δίχως ἀπαντήσεις, γιὰ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων, ποὺ ἀποδεικνύεται ἔτσι ἀληθινὰ ὁ καθρέφτης τοῦ πολιτισμοῦ μας...

Δὲν ζητᾶμε νὰ μᾶς προσέξετε... Ζητᾶμε μονάχα νὰ μᾶς καταλαβαίνετε καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶτε... Γιατὶ δὲν ἀγωνιζόμαστε γιὰ ὑλικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ μονάχα γιὰ τὴν πανέμορφη Ἀστυνομικὴ Ἰδέα, ποὺ εἶναι ἡ φλογερὴ πίστη μας, ἡ θρησκεία μας καὶ τὸ Ἰδανικό μας.

Νύχτα καὶ μέρα κοπιάζουμε, δὲν προλαμβάνουμε οὔτε καὶ νὰ φᾶμε πολλὲς φορές, μὰ ἔχουμε τὴν ἱκανοποίηση ὅτι προσφέρουμε κάτι στὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶναι καιρὸς νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν ἀφάνεια, καὶ νὰ δείξῃ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις τὴν ἀξία καὶ τὴν ὁμορφιά του... Ἀλλὰ μᾶς συγχωρεῖτε... πρέπει νὰ πηγαίνουμε... Κάποιοι ἄλλοι ξένοι ἔφτασαν στὴν Ἑλλάδα... Καὶ στὸ ἄλλο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ θὰ σᾶς ἀναφέρουμε τ' ἀποτελέσματα τῶν καινούργιων προσπαθειῶν μας. Ὡς τότε, ἀκοῦτε τὴν ἐκπομπή μας, γιατὶ τὸ ἀξίζει, ἀγαπημένοι μας.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Δαμιανάκης 'Εμμαν.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ ἀστυφύλαξ Δορμπαράκης Προκόπιος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Ὑπὸ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθησαν αἱ ἀκόλουθοι ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κατωτέρω ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους:

α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ καὶ ἔπαινος εἰς τούς: 1) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Καρκούλιαν Γεώργ., Γιαννημάραν Κων. καὶ Κουντουριώτην Νικ., 2) 'Αρχ/κας Παπακωνσταντίνου Νικ. καὶ Ταμπάκην Κων., 3) Ὑπαρχ/κας Βουτσινᾶν Εὐάγγ., Ζῶτον Νικ., Κορόγιαννην Νικ. καὶ Ρόζον Νικ. καὶ 4) 'Αστυφ/κας Χατζησῖμον Εὐάγγ., Σκαρλᾶτον 'Ηλ., Λάφαν 'Αντών., Μιχαλόπουλον Νικ., Γρεβενιώτην Χρ., Γκότσην Γεώργ., Βάγιαν Σπυρ., Κορομπίλην 'Ιωάνν., 'Αντωνόπουλον Κων. καὶ 'Αρκούδαν 'Αντών., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, χάρις δὲ καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχῆ δημιουργίαν δικτύου πληροφοριῶν ὑπὸ τοῦ πρώτου, ἐπέτυχον ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν σοβαρᾶς κλοπῆς διὰ ρήξεως καὶ τὴν κατάσχεσιν καὶ ἀπόδοσιν τῶν κλοπιμαίων.

β) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφ/κας Κωνσταντίνου Γεώργ. καὶ Μπόμπολαν 'Ιωάν.,διότι οὗτοι, ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τῶν προϊσταμένων των, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δράστου σοβαρᾶς κλοπῆς, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ.

***

Η 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

'Η 28η 'Οκτωβρίου ἑωρτάσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον 'Εσωτερικῶν, διὰ συγκεντρώσεως τῶν 'Αξιωματικῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν Γενικῶν Διευθύνσεων Χωρ/κῆς, 'Αστυνομίας Πόλεων, Πολιτικῆς 'Αμύνης, Διευθύνσεως 'Αλλοδαπῶν καὶ 'Επιτελείου τῆς 'Αστυν. Δ/νσεως 'Αθηνῶν, εἰς ἣν παρέστη καὶ ὁ 'Αξιότιμος Ὑφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν κ. 'Αθανασίου, οἱ 'Ανώτεροι 'Αξιωματικοὶ Χωρ/κῆς καὶ 'Αστυνομίας Πόλεων κ.κ. Σόλων Τσαούσης, Δημ. Κόλλιας, Β. Κυριακάκης, Γ. Λιαρομμάτης, Δ. Ζαγκλῆς, Χ. Μπεκιάρης, Π. Δραγουμάνος, Ε. Λουκάκης, 'Αρ. Παπαδόπουλος, ὁ 'Αλ. 'Αργυράκης κλπ.

Τὸν πανηγυρικόν, ἐξεφώνησεν ὁ ἐκ τῶν 'Αστυν. Δ/ντῶν τοῦ Ὑπουργείου κ. Γ. Κοντογιῶργος, ὅστις ἐν ἀρχῇ ἐξῆρε τὴν ὑπὸ τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς συμβολὴν διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς σημερινῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος, ἀναφερθεὶς ἀκολούθως εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 1940—1941, ὅστις σενετέλεσεν εἰς τὴν ὑπερίσχυσιν τῶν ἐλευθέρων 'Εθνῶν καὶ συντριβὴν τοῦ ἄξονος, ἐκφράσας τὸ παράπονο ὅτι μεταπολεμικῶς αἱ θυσίαι τῆς 'Ελλάδος, ἐλησμονήθησαν καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἰταμῶς ἠμφισβετήθησαν ἱερὰ δικαιώματα ὑποδούλων τέκνων της.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας κ. Ἐλευθ. Πρόκος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, τῇ προσκλήσει τοῦ κ. Διοικητοῦ τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, ἔκαμε διάλεξιν εἰς τοὺς δοκίμους τῶν Σχολῶν τούτων μὲ θέμα «Ἑλληνισμὸς καὶ Κομμουνισμός». Ἡ βαθεῖα ἐπιστημονικὴ ἀνάλυσις καὶ ἡ λογικὴ τοποθέτησις τῶν θεωριῶν τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔγινε μὲ γλαφυρότητα καὶ συναρπαστικὴν γοητείαν. Ὁ κ. Πρόκος κατέληξεν εἰς λυρικὸν ὕμνον τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος τονίσας, ὅτι: «Ἡ Ἑλλὰς εἶναι τὸ ἀγλαὸν » ἐνδιαίτημα τῶν Θεῶν, ἡ θεία πηγὴ τῶν ὑπερτέρων ἀνθρωπίνων ἀξιῶν, ἡ μήτηρ » τῆς φιλοσοφίας, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, ἡ γενέτειρα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολι- » τισμοῦ, ἡ πάνσεπτος καὶ αἰωνία ἑστιὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἰδανικῶν, ὅπως τὰ » καθώρισεν ἀφθάστως ἡ ὑπέροχος πτῆσις τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας πρὸς τὸν » κόσμον τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ προσγείωσις τῶν αἰωνίων ἰδανικῶν καὶ ἀποκρυστάλλωσις » αὐτῶν εἰς τὴν παντοειδῆ ἔκφρασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος .....

«Ἡ Ἑλλὰς ἐξήγαγε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς βαρβαρότητος » καὶ τῆς κακοδαιμονίας καὶ προσέφερεν εἰς τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου ἀνιδιοτελῶς » τὸ αἰώνιον φῶς τοῦ πολιτισμοῦ της.

«Καὶ ὅταν ὁ Ἰουστινιανὸς ἔκλεισεν τὰς πύλας τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἀνήγειρε » τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, τὰ θεῖα ρήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἐξεπορεύθησαν » ὡς ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς, ἐκ τῆς ἰδίας ὑπερκοσμίου φωτοβόλου πηγῆς.

«Τὰ μὲν θερμαίνουν τὴν καρδίαν καὶ διὰ τῆς ἀπείρου ἀγάπης ὁδηγοῦν τὴν » πάσχουσαν ἀνθρωπότητα «πρὸς τὸ αἰώνιον», τὰ δὲ καταυγάζουν τὸ πνεῦμα τῆς » ἀνθρωπότητος καὶ διὰ τοῦ προνομίου τῆς ἐλευθερίας ἀποκαλύπτουν τὰ μυστικὰ τοῦ » ἀπείρου καὶ τῆς αἰωνιότητος».

....Ὁ κ. Πρόκος κατεχειροκροτήθη μετὰ τὸ πέρας τῆς διαλέξεως.

***

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΣΟΥΝΙΟΝ

Τὸ Σάββατον 3-11-1956 ἐπραγματοποιήθη ἡ δευτέρα κατὰ σειρὰν ἡμερησία ἐκδρομὴ τῶν Ὑπαστυνόμων τῆς ΙΒ' Περιόδου καὶ τῶν Ἀρχιφυλάκων τῆς ΙΓ' Περιόδου, εἰς Σούνιον.

Οἱ δόκιμοι μετὰ τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των μισθώσαντες τρία πολυτελῆ τουριστικὰ λεωφορεῖα, ἔφθασαν ἑνωρὶς τὸ πρωὶ στὴν ἀκτὴ τοῦ Σουνίου, ὅπου ἐθαύμασαν τὰ ἐρείπια τοῦ ὁλόφωτου Ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Κατόπιν ἔφθασαν στὸ ἐξαίρετο τουριστικὸ περίπτερο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐγευμάτισαν εἰς εὐρύχωρον ἑστιατόριον μέσα στὸ δάσος.

Τὸ κέφι καὶ ἡ χαρὰ τῶν δοκίμων, ἐξεδηλώθη μὲ χοροὺς Ἑλληνικοὺς καὶ εὐρωπαϊκούς, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας τῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Δημητρίου Μπουκουβάλα.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς εἰς τὸν διακεκριμένον συνεργάτην των καὶ καθηγητὴν τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων κ. Μιχαὴλ Στασινόπουλον, Πρύτανιν Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔχει πιὰ ἐπιβληθῆ στὸ κοινὸ σὰν ἐκπομπὴ ὄχι ἁπλῶς μονάχα ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐκλεκτοῦ περιεχομένου, ἀλλὰ καὶ σὰν ἐκπομπὴ μεγάλων καλλιτεχνικῶν ἐκπλήξεων καὶ ἐπιτυχιῶν.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀκροατές της αὐξάνουν κάθε βδομάδα μὲ ταχὺ ρυθμό. Ἀντιγράφουμε ἕνα ἀκόμα γράμμα ἀκροατρίας, ἀπὸ τὸ Αἰγάλεω τῆς Ἀττικῆς, ποὺ εἶναι χαρακτηριστικὸ τῶν αἰσθημάτων τοῦ κοινοῦ ἀπέναντι τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας :

«.... Ἀγαπητὴ ἐκπομπὴ

...Ἐὰν μοῦκανε κάποιος τὴν ἐρώτηση ἂν ἀγαπάω τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, θὰ μποροῦσα ν' ἀπαντήσω τὸ «ναὶ» μὲ ὅλο μου τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ ἀπέραντη χαρά.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μοῦ ἀρέσει τόσο πολύ, ὥστε περιμένω ἀνυπόμονα, μὲ τὶς φίλες μου, τὴν Τετάρτη, γοητευμένη μὲ ὅσα ἀκούω. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἀναρωτιέμαι γιατὶ δὲν γίνεται αὐτὴ ἡ ἐκπομπὴ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἀφοῦ εἶναι τόσο πολύτιμη! Ὥσπου νἄρθῃ ἡ Τετάρτη νομίζω ὅτι περνᾶ ἕνας χρόνος. Ἔχω τόσους ἐπαίνους, καὶ τόσα «εὐχαριστῶ» νὰ σᾶς πῶ ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ γεμίσω ὁλόκληρα βιβλία.

Χίλια συγχαρητήρια.

Μὲ πολλὴ ἐκτίμηση καὶ ἀγάπη
Κυριακὴ Πασίρογλου....»

*

—Ὕστερα ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ τῆς Εἰρήνης Παππᾶ στὸ πρόγραμμα τῆς 17-10-56, ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας πρόσθεσε μιὰ ἀκόμη σπάνια καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία, στὸ πρόγραμμά της τῆς 24-10-56.

Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἐξησφάλισε τὴ συμμετοχὴ ὁλόκληρης τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας τῆς 7ης Στρατιᾶς τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ποὺ θεωρεῖται σὰν μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες τοῦ κόσμου. Ἡ φημισμένη λοιπὸν αὐτὴ ὀρχήστρα ἔπαιξε στὸ πρόγραμμα τῆς Ἀστυνομίας τὴν 2α Συμφωνία τοῦ Μπεττόβεν. Καὶ ἡ μεγαλειώδης αὐτὴ ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὁλοκληρώθηκε μὲ μιὰ μακρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη τοῦ διεθνοῦς φήμης μαέστρου, Χένρυ Λούϊς, εἰδικὰ καὶ ἀποκλειστικὰ πρὸς τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία δημοσιεύεται εἰς ἑτέραν σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους. Στὰ μουσικὰ διαλείμματα τῆς συναυλίας μετεδίδοντο σκίτσα ἀπὸ τὴ ρωμαντικὴ ἐποχὴ τοῦ 18ου αἰῶνα, καὶ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ κοινωνικὰ καὶ ἀστυνομικὰ ζητήματα.

*

Σφιχτοδεμένο, ἁπαλό, γαλάζιο, ἐπιτυχημένο τὸ πρόγραμμα τῆς 31-10-56, γοήτευσε τοὺς ἀκροατάς του, ποὺ ἔσπευσαν νὰ ζητήσουν νὰ ἐπαναληφθῇ. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἦταν πανηγυρικό, ἀφιερωμένο ὁλόκληρο στὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ ἐμβατήρια, δημοτικὰ τραγούδια καὶ πατριωτικὰ συνθήματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔδωσε ξεχωριστὴ χάρη καὶ ὁμορφιά, ἦταν ἡ πανηγυρικὴ ὁμιλία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου, ποὺ μάγεψε τοὺς ἀκροατάς του, μὲ τὴν ζωντάνια, τὸν παλμό, τὴ δροσιά του, τὴ λογοτεχνική του ἀξία καὶ τὴ δύναμη τῶν εἰκόνων καὶ τῶν περιγραφῶν του. Ἡ ὁμιλία αὐτὴ ἦταν ραδιοσκηνοθετημένη,μὲ ἐκλεκτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση,πρωτοτυπία ποὺ ἐγκαινίασε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ραδιόφωνο ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας. Μετὰ τὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ἀπὸ παντοῦ ἀκούστηκαν ὕμνοι καὶ συγχαρητήρια γιὰ τὴν θαυμαστὴ ἐπιτυχία της.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, τεχνικὴ ἐπίβλεψις, ραδιοσκηνοθεσία, μαγνητοφωνήσεις συνεντεύξεων: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τεχνικὴ φροντίδα: Γιάννη Πορετσάνου. Συμμετέχει πάντα ὁ Γιῶργος Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὑπαστυνόμον Α' κ. Δημ. Οἰκονόμου. Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ θερμά σας λόγια. Σᾶς ἐνεγράψαμεν εὐχαρίστως συνδρομητὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐ.ἔ. καὶ ἀπεστείλαμεν τὸ 83ον τεῦχος.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ. μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.